www.*cartearomaneasca*.*ro*
Editura CARTEA ROMÂNEASCĂ Bucureşti, Calea Victoriei nr. 115, sect. I
2007 by Editura Polirom
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României:
DANELIUC, MIRCEA
Ora lanti/Mircea Daneliuc – Bucureşti: Cartea Românească, 2007
ISBN: 978 – 973 – 23 – 1930 – 7
821.135.1 – 31 Printed in ROMÂNIA
Mircea Daneliuc
Ora lanti roman
CARTEA ROMÂNEASCĂ 2007

Lui Răzvan Petrescu, *pentru cuvioasa şi buna prietenie ce-o îmbărbătăm cu atâta căldură pe net şi-n anii bisecţi*

1.

Îmi place ocupaţia asta. De ce-ar fi stingheritoare? N-am impresia. Mă şi relaxează, deşi, am spus, totul e deja trăit, consumat. *Raccourci*… Stau pe spate şi o privesc de la bază. Gilda se unduieşte. Aşa aplecată cum e şi sprijinită în mâini, se cabrează înghiţindu-mă cu partea lombară. Îmi vine subit s-o ating, o înconjur cu mâna nimerind în şenalul coloanei. Locul e plăcut-igrasios, jilăvit de-o transpiraţie fină pe care pot s-o adulmec: crudă, încă neofilită de atacul bacterian, abia aburindă, miroase insidios. Alunec mai sus, înspre ceafa; ud, părul lipit de porii mustoşi. E aţâţător să simţi din afară, dactiloscopic, ce se întâmplă afund, în întunericul pântecului. Vertebrele ei bucuroase, cum se chircesc arcuindu-se şi scapă imediat, azvârlite, înfulecând; mă îngroapă în ea. Albina, atunci când înţeapă; curbura dorsală şi acul…

Luciu mat. Sânii Gildei mi se bulucesc peste piept ca două negrese. Întunecaţi în clarobscurul odăii, învioşaţi şi lucioşi, compulsie geamănă. *Voodoo*; două haitiene plinuţe. Experienţa îmi spune c-aş putea patina, dac-aş încerca să opresc măcar unul din frenezia acestei striviri. Totuşi, tutuiesc întâi gura. Nu ajung. Pupui din buze într-un teritoriu anaerob. Aud cum îmi pocneşte ceva cervical. Întind mâna, în cele din urmă.

De data asta parcă n-a mai fost cum era. Deşi, exact ceea ce prevăzusem. Mi-au alunecat, mă şi aşteptam, treaba cu fructul, aşa cum

ai atinge un fruct. Un bec. Ţuguindu-se ogival, regresiv, spre locul prin care intră curentul şi se face lumina. I-ar plăcea să ştie că mă gândesc regresiv… De ce n-am sirpiţit aproape nimic? Nici ea. N-a dat semne. Nu se omoară să-i umbli pe sâni, cu toate că nu-i vorba de silicon. Mă uit la chipul ei încordat. Cuta dintre sprâncene. Semne credibile, dincolo de icneli şi îndemnuri. Îşi dă toată silinţa. Albinează, decolează viclean şi se depune din nou…

Cât mai durează, mă bâzâie de mai mult de jumătate de oră!

Somiera răsuflă. Îmi duc mâinile sub cap, stau întins ca-n bancul ăla cu Clinton în iad, când vine Bush ca s-o schimbe la lucru pe damnata Lewinski şi-aştept. Totul e să mă menţin convenabil rigid. Am brusc impresia că mă trage puţin de la geam.

În toiul verii? Nu-i bine, curent, sunt nevoit să duc bărbia în piept şi să privesc periferic. Draperiile trase. Culmea ar fi să strănut… Abia mă gândesc, că mi se face pielea găinii. Strănutul meu ar fi ca un contact neglijent, o mufa înfiptă superficial, tăind calea stereo. Doar o sincopă în difuzoare. La ea ar fi cu adevărat minunat, îmi imaginez gâtuirea muşchilor ei circulari care numai în situaţia asta învie… Nu pot să-i cer să strănute, deşi vreau, simt c-aş vrea. Şi, nu ştiu cum, în tot acest aparent disconfort – lucru ce vădeşte prostia proverbială a infrastructurii copulative –, tam-nisam, cu tot frigul, simt că din străfundu-l meu seminal se înalţă irepresibil ceva. Una din exigenţele de tip pelvian. Femeia asta mă poate monta în mod decisiv, mă exaltă ca la nebuni, ontologic. Nu pot dezvălui ce clamează în aceste momente şi la ce mă instigă, pentru că apropierea dintre bărbat şi femeie e sacră şi nu e frumos. Mă înregistrează cu cas-ul, dar nu-mi dă s-ascult. Ar trebui s-o imprim şi eu, pe ascuns, fac rost de-un reportofon. Are putinţa de-a transmite noesic atunci când e şi ea răscolită, adică în pragul. Cum e la alţii nu ştiu, dar observ sincronicităţi de neocolit; e foarte greu să abaţi o secusă, cu toate că se spune c-ar fi sănătos. Iar Gilda e o frigidă patentă, pur-sânge. Absolut autentică, de aceea frigiditatea e răvăşitoare şi mă potenţează. Ce se observă? Se observă o neaşteptată pripeală. Tahicardie şi puls asociate cu o aparentă insuficienţă de oxigen. De aici, suspinarea. Sufocarea. Tremorul. Dezvirginează-mă, fii bună, cât aştept clipa asta! Ştim amândoi că nu aşa va atinge triumful, dar un comportament simulant se acceptă. La mine, o încurajare tacită, la ea – elogiul, onomatopeea, sloganul! Sloganic, aşa se încarcă. Ca la halterofili. Ridică nenorocitul până la

umeri, scremut, cu ochii ieşiţi ca la melc, şi dintr-odată toţi zbiară grămadă pe el, în devălmăşie: n-o lăsa! nu lase! bagă mare! hai acuma că poţi!!

O studiez cu atenţie, şi nu de azi, nu de ieri. Numai că, spre deosebire de sport, îşi distribuie îndemnul spre şinele ei glacial.

Dar eu? Ce fac eu?! Eu ce fac?! Sunt aproape. Sunt gata!… Sunt deja prea târziu!!

— Uşor, pe coloană, nu te grăbi, îmi spune cu destulă luciditate. Domolut. Relaxat. Pe coloană…

— Nu mi-am luat nici pilula! Momentul evanescenţei e de natură spiritual-seminală, de aceea legat de atenţie; numai aşa îl abaţi. Disperat, sucesc capul, mă preocup de ceva material. Un scaun cu hainele mele grămadă… Mă concentrez pe forma spătarului ca să-i pot decela înţelesul ascuns. Totu-i în minte, de fapt în corpul mental. Totu-i unde focalizezi. Uite un scaun în formă de scaun!… Calchiez pe reprezentarea arhetipală din infracunoaştere: un scaun pentru şezut. Şi… mă răcesc, funcţionează. Dero-barea prin intelect se produce şi-mi pot descleşta dinţii de acrilat. Tensiunea subabdominală se risipeşte. Simt frumoasa comoţie procreativă cum e păcălită şi obligată a se sublima în radiaţie ki, clarviziune şi energie pozitivistă. Asta înseamnă s-o dai pe coloană; Kama Sutra şi KundalinH… Dacă *vrei să* te scurt-circuitezi eruptiv, te poţi comuta şi pe ceva dezgustător sau social, cu acelaşi efect. Evoci un caca de câine, urmat de comprimarea cu talpa. Îţi închipui un act de justiţie. Te linişteşte. Eu, totuşi, prefer să trimit spre spina dorsală şi s-o împrăştii în corp. Strict mental. Minunat! O simt peste tot. Oricum, orgasmul nu merită. Nu e rememorabil, pentru că se consumă odată cu cauza, cum bine ziceam. Am amintiri care mă răvăşesc, îţi spun sincer. Dar încearcă să evoci un orgasm; n-are niciun dumnezeu, e fad, o informaţie vagă. Nu rămâne nimic.

— Ce simţi? mă sărută. Încerc să zâmbesc saşiu, buimac, cu ochii la scaun.

— Du-te un pic regresiv, îmi recomandă cum mă şi aşteptam. Adu-ţi aminte de o senzaţie veche.

Nu spun?!…

— Imaginează-ţi că fuţi.

Gilda asta când face amor vorbeşte-ntr-un hal!… Ca Violeta, şi aia. Mi-aş putea reproiecta câteva conjuncturi în care se arătase

inimitabilă, dar mintea-mi zboară la Aurora cu oarecare reproş. Violeta-i departe, picoteşte probabil în sală, la Deputaţi… Aurora, sigur că da. Dar şi Violeta, între momeli, acolo ar fi bun un consens… Instalată pe-o masă plină de cârlige de ştiucă. Aurora, săraca. Oare geamu-i închis? De unde vine curent? N-ar fi rău un strănut. Când Gilda strănută sau râde, simt o sugrumare dulceagă. Am avut norocul să dau de femei care la un moment dat învie şi morţii. Dar şi cât m-am expus…

Iau privirea de la obiectul contemplaţiei mele. E o piesă de mobilier care a început să se scorojească. Ca şi dulapul, dacă te uiţi mai atent. Caut urme de Gal. Le pot presupune, deşi îmi solicită imaginaţia într-un moment cu totul nepotrivit. Ar trebui să pui mâna, domn doctor, e nevoie de-o renovare. N-ai zugrăvit cam de mult. Probabil că asta-i camera ei, în alta nu m-a poftit. E discretă, respect.

Nu pot scăpa de senzaţia imbecilă că am ochelarii pe cap. Desigur că nu-i am pe cap, ar fi căzut de-o mie de ori, dar dacă ai obiceiul să-i împingi de pe frunte, în sus, rămâi cu amprenta pe psihic. Dau cu mâna prin păr. Nu există, ştiam. Ca dintr-odată să mi se pară totul un film vechi.

amărât şi alb-negru. Străin, cum îi spune? Nu filmul; un mediu străin. Descopăr subit că nu dau doi bani. De ce? Un loc atât de plăcut… Unde realmente am avut satisfacţii. Ce se întâmplă? Toţi te-ntreabă de sex, tu – virgin. Ce-i cu scaunul ăsta? Nu văd ciorapii. Unde i-am pus? Ba-i am în picioare; nu-mi place să vibrez cu tălpile reci. Ce caut aici? Eu am pus acolo hainele alea? N-am luat nici pastila… M-aş ridica, dar nu pot ieşi de sub ea. Gilda nu se gândeşte la asta; mă strânge de coate cu multă atenţie. O privesc. O străină. Un om literalmente străin. Ce-mi face omul ăsta? Mă palpează la coate. De ce? Ea geme sau eu? Cuta dintre sprâncene. Sânii pe care mi-i varsă deasupra. Călduţi. Normal că e Gilda, dar vreau să se termine odată, vreau pilula, mi-e frig. Încerc s-o dau la o parte şi nu înţelege, mă-nhaţă de coapse pe partea internă. E udă, gumoasă; nu există percepţie senzorială care să nu fie falsă de la bun început, am înc-o dată dreptate. Mă uit la chipul ei schimonosit de efort – convulsia încă nu a sosit, dar se-anunţă. Frigidă. Înverşunarea de a-şi dovedi că-i posibil, furia şi graba cu care insistă, se-asmute, urăşte să fie trădată iarăşi în ea, se frânge, se rupe, mă imploră, mă urlă…

— Îmi laşi vânătăi!

Mă răzvrătesc în cearşaf, poate-o grăbesc, poate ating ce

aşteaptă să fie atins, cauza ei. Se mută la umeri şi mă-mpunge cu policarul de parcă m-ar încerca dacă-s mort. Şi, ah, nu mai ţin! Nu pot să mă ţin! Nu mai pot! E prea mult! Măcar un minut, măcar o secundă! Zboară deasupra.

Doamne! nu cred! răcnetul mare al izbăvirii; răstignită, cu faţa întoarsă către tavan, încinsă, vitală, îndurându-şi ghemuită arsura. Mă-ntorc disperat iar spre scaun, unde e? nu-l văd, mă duc, mă trage spre ea, adio, m-am dus… ţi-am spus… să nu-mi faci, ţi-am spus, nu ţi-am spus?!…

Aud cum cad cu ceafa peste bordura somierei.

Eu scot trosnetul ăsta? Nu mai pot s-o scufund în coloană. Mă deflorează din nou. Mă las. Am o durere în cap, în centrul auzului. Respir anevoie cu Gilda pe piept. Slavă Domnului. De aceea stimez persoana frigidă: e piroclastică.

— M-ai dezvirginat, îngaim şi expir.

— Da? Bunuţ?

Aşa se recomandă refrigeranţa… Are nevoie să urle, să inventeze gimnastici, situaţii periculoase în locaţii bizare, ca atunci, la spital. Altfel de ce travaliul şi exasperarea? Pentru ce mă întreabă tot timpul?

— Bunuţ, nu-i aşa?…

— La cât vine Gal?

— Stai liniştit, nu te gândi la nimic. Lasă creierul complet relaxat.

— Mă doare în creier.

— Te arde?

Trebuie totdeauna să lase impresia că stârneşte incendii. Să mă ştie flambat. Confirmări. Slavă Domnului, funcţionez ca un ceas… E absorbită de psihicul meu, nu-i pasă că ne-am putea trezi cu domn doctor pe cap. Şi încă ceva… Nu fuge la baie. Alta, imediat, ţuşti la baie; ea nu! Nu se teme. Nici eu nu întreb.

— Ce-i cu el, e de gardă?

— Ce-am vorbit? Relaxat!… Întinde-te cu palmele-n jos.

Trage de pernă, făcându-mi loc să dezdoi un genunchi. E convinsă că sexul atent controlat face bine neuronal. Din cauza asta m-am şi ataşat, pare hotărâtă să mă pună definitiv pe picioare.

— Vai ce-am juisat, ca o nebună! Tu nu?

— Cred că da… De ce se spune am juisat, *la* activă? E un lucru

legat de sine, de Sein, *ar* trebui să aibă un reflexiv. Nu-i ceva oarecum personal?

— M-am juisat?… Sună prost.

— Dar *m-am futut* cum îţi sună? Ăsta de ce-i reflexiv, că nu-i vorba de nicio reflexie? E pur şi simplu acţiune, o activitate concretă, diateza activă!

— Şi cum să-i zici? Tu ai futut pe mine?

Crede că-i amuzant. Mă sărută lung, cu recunoştinţă, sau cel puţin aşa am impresia. E bine, după o revulsiune istovitoare, e bună puţină filologie. Eşti încă plin de curenţi vagabonzi.

— Cum te simţi?

— Mai bine.

— Nu, cinstit?

— Dacă-ţi spun!

— Să vezi ce bine-o să-ţi facă… Dacă m-asculţi. O descărcare ca asta reglează brusc toate circuitele, ca la computer când dai click pe Restart. E un regulator. De asta se şi spune colocvial cum se spune. Reglează.

A redevenit dintr-odată sfioasă.

— Am încă probleme cu paternitatea. Nu mai ţineam minte cine-a pus lenjeria pe scaun. Sigur că eu…

— Te fac bine, îţi spun. Numai nu te grăbi, că asta nu merge ţac-pac. Cum apuci să te gândeşti la ceva, încearcă să mergi regresiv, atâta cât poţi. Te rog să m-asculţi.

Şi-mi pipăie braţul, în sus, către axilă.

— Mi s-a părut că erai cam rigid.

— Am rămas c-o durere de cap.

— Asta-i foarte bine. Înseamnă că te refaci. Ai avut un moment de iluminare. Nu contează, se uită. De aia te oboseşte.

Din nefericire, importanţa lucrurilor tinde inexorabil şi cinic spre zero, ştiu şi eu, nu-mi fa teorii.

— Nu cred că eşti frigidă, te faci.

— Îţi jur pe ce am mai scump! Eu nu-s frigidă?!

— Răcneai de parcă te tăia cineva.

— Am făcut gălăgie? Nu cred. Să pun banda.

— Dă-mi pilula… Traian ştie şi efectul, când le prescrie?

— Nu-ţi trebuie niciun medicament. Un singur lucru îţi trebuie ţie.

— Bun, bun. Dar unde mă loveşte Zoloftul, se cunoaşte ce face în cap? Poate apasă pe ceva, pe-o sinapsă…

— Asta – Dumnezeu ştie. Simţi că nu-ţi face bine?

— E-o treabă, aşa, generală, cu toate reţetele? De curiozitate.

— Ai efecte secundare sau ce?

— Nu, dar cauza, mecanismul pilulei? Ar trebui să-mi fi spus. Mă pot trezi că încep să chelesc.

Vezi, Aurora e altfel. Pe Aurora n-o preocupă treaba cu cauza. Oricum, nu-ţi dă nimeni pastile pentru c-ar avea habar de chimia din tine. Încearcă şi el, poate merge.

— Ţi-am spus că n-ai nevoie de niciun medicament.

— Dar de ce am nevoie? îi mormăi în ureche senzual, motănește, ca să păstrăm o idee, în ciuda ultimei digresiuni. Am fost foarte dulce. Spre surprinderea mea, îşi ia halatul şi se ridică din pat. O petrec cu privirea spre geam, neştiind ce să spun. Ce să-i spun, nu da drumul la geam că intră ţânţarii? îmi văd şi picioarele încălţate-n ciorapi. Simt rece la spate. Strănut.

— Sănătate!

— Poftim. Răcesc vara. Să vezi cât mă ţine. Trage draperia şi se uită afară. S-a înserat. Nu spune nimic, tac şi eu. Ca şi cum nu exuberase, ca şi cum nici n-a fost ce a fost. Căzută pe gânduri. Însingurată. M-a scos din tot peisajul, nu exist, sunt ficţiune.

— Ce-ai zice, zice, dacă mi-aş găsi ceva la un ziar? Mi-ar plăcea la un ziar.

— La ziar? Ceva cu psihologie?

— Ei, psihologie… Psihologia-i cea mai cretină!

— Vorbeşti serios?

— Pe cuvânt dacă nu. Asta-i bună! Ce viagră ţi-ar trebui, mă gândesc.

— Şi doctoratul? Ce faci cu teza?

— Poate-o public, dacă mă laşi s-o termin. Poate vin c-o viagră şi te distrug. Mă simt foarte prost şi nu ştiu de ce. De ce mă simt prost? Nimeni nu mă dezvirginează. Am nevoie brusc de Zoloft. Mi-e rece, intră ţânţarii. Mai stau întins cinci minute, mă urc în maşină şi plec acasă, la Aurora, regresiv, deşi nimic nu mă-ndeamnă. Ce-i la fereastră, ce vezi? Se uită în stradă.

— Cum e? Mai ninge? Ce face? glumesc.

2.

Ningea bleu, masiv, de cinci zile. Mi-o amintesc la Snagov, în verandă, privind cum ne-ngroapă. Niciun sunet, nici câinii măcar, doar fâşâitul depunerii. Ar trebui să iau *liniştea* asta.

Dar hai mai întâi înapoi, către ea… înapoi. Aurora. Regresia care ne va face la loc, mai buni cum am fost…

Eram bucuros că mi-a scos Efectin-ul şi m-a trecut pe Zoloft. Mult mai bine. Am încercat să-l fac să-i prescrie şi Aurorei, n-a vrut. I-a dat altceva, neuroleptice, naiba să-l ia, o trage la somn. Mă, Traiane, dă-i, mă, Zoloft… Uite la mine cum zburd, nu mai am nici pe dracu', îmi vine să mă hlizesc din orice. Nu i-am mai pomenit de dinamica sexuală nimic, ca să nu-l ducă mintea. Adică, aştept să-mi prescrie Zoloft, şi eu, nesimţit, vorba aia, la domiciliul care îi aparţine, uzez de somieră… Cu toate că Gilda-i Zoloftul, ştiu eu ce spun. Femeia cu Zet, cu Z mare, ea e Zoloftul!

— Îi dau de la mine?

— Nu-i dai, dragă, nimic. Să ia ce-i dau eu. Şi vanitos pe deasupra! Asta nu-mi place la el.

Are ceva meschin, îmbâcsit. Mai fusesem internat în clinica lui; m-a dus Violeta, atunci, cu problema. A intervenit prin Dorel. Altfel, dacă nu ştii pe nimeni, mori cu zile, ca proştii. Câţi depresivi există pe glob? Te cruceşti dacă-ţi spun! Hai, cam câţi? Dă o cifră. Peste patru la sută înregistraţi. Declaraţi. Cred că toţi, care patru la sută?! Asta-i o boală care vine ca gripa, nu scapă nimeni. Două sute de milioane de inşi. Am cărat-o de vreo două ori la spital, dar când a văzut ce-i acolo!… Poţi cădea de nu te mai scoli. Bun, o consultă acasă. Ia mult, dar se deranjează, vine la noi. Tot Violeta, drăguţa: Camera Deputaţilor, la telefon. Să trăiţi!… Deşi, dacă e să te facă legumă, orice psihiatru devine interesat.

— Nu-s prea tari pastilele astea? întreb, nu dau cu parul.

— De ce?

— Nu doarme cam mult? S-a moleşit nu ştiu cum.

— Şi? Las-o-n pace. Trează-i mai bine? Nu… Doi depresivi cu ieşire la lac. Cum naiba să fie mai bine? E pricinoasă, plânge, face urât.

Aşa, îi dai o pastilă şi tace. Cade la pat. Ca mine, probabil, când eram internat şi luam. Nici nu ştii cum arăţi.

Treceam prin sufragerie resimţind aceeaşi iritare pe care nu reuşesc s-o reprim. De când am terminat-o, îmi dă nişte nervi că-mi vine s-o sparg. I-am pus termopane, calorifere italieneşti, i-am băgat

centrală nemţească, a decorat-o Aurora cum a putut: crengi vopsite, tărtăcuţe, măşti ţărăneşti, ulcele, păpuşi, fosă septică, i-am făcut şi-un bar, tot un drac! O magazie; orice i-ai face, arată la fel. Un aer, aşa, de cantină, morocănos, te apasă încet. Te mai şi miri de unde-i vin stările astea!… Vara mai e cum mai e, dar iarna e crimă.

Masa ei cu veioza aprinsă. Am vrut s-o sting şi-am uitat. Vopsele, cârlige, cuţitaşe, un cutter, lipici şi talaş. Capete neterminate, vreo cinci. Păpuşi fără membre, altele cu braţe interşanjabile, fără culoare. Nimic terminat, praf, pete cleioase, voblere meticulos şlefuite în toată dezordinea, cârlige triple gen ancoră, plute. Plin de ace *Mustad* şi în sertarul pe jumătate deschis, unele risipite pe fund. O machetă cu patru etaje, fără partea din spate. Aceeaşi poveste şi săptămâna trecută, aşa le-a lăsat, nici nu s-a atins. Dacă n-o văd pe Gilda măcar până vineri, fac şi eu o cădere…

Când am nimerit în gaura ăsta? S-a îngrăşat. E altă femeie. Se bălăbăne în pijamale lălâi. Pune pe ea ce i se prinde de mână: izmene obosite, treningul meu ăla gri. Aşa umblă o femeie în faţa bărbatului ei? Ce avânt să mai am? Plus pretenţia asta medicinală de aflux hormonal!… Mă deranjează serios. Sunt şi eu la o vârstă, nu mai am patruzeci, ar trebui să fiu mai zgârcit. Poate prefer pe coloană. Şi ce încântător ştia să se facă dorită…

O cauţi, în faţa televizorului! Puteam s-o privesc dintr-o parte. Lumina aia verde pe ea, pulsând după inepţiile unei alte ficţiuni. Rumina nu ştiu ce. Nu, gândul ei nu era nămolos, sunt greu de păcălit în treburi de psihologie; bâţâia papucul, se vedea după gleznă. M-am furişat, însă am dat cu piciorul şi a pocnit… Cine-a lăsat aspiratorul aici? Mi-am pus talpa pe el, din reflex. A auzit, d, ar n-a făcut niciun gest.

Stai aşa şi te uiţi… Ea buhăită de medicamente şi eu cu pornirea perversă de-a o reconstrui, de-a o reimplanta ficţional în trăsăturile moi. Ce minune a fost!… Faci toate astea, te îndopi cu tabloul lui Mendeleev în speranţa că scapi, că pârâie ceva şi se-aşază la loc, aşa cum pocneşte-o vertebră. Dar eşti deja dus, funcţionezi alandala… S-a mişcat. Nici n-aş fi putut bănui că exact în secunda în care am hotărât să vindem în Bucureşti, atunci s-a coagulat porcăria de-acum şi tot ce, mai mult decât sigur, are de gând să urmeze. Şi cauzal şi sincron. Am stârnit embrionul dezastrului.

Mă înnebuneşte vieţuirea *au ralenti*. Curgerea asta promiscuă;

respir şi aştept ceva, un macaz care să mă comute cu sila pe-o şină mai norocoasă. E sinistru, încerc să mă văd din afară alături de ea. Lamentabil! Şi era atât de plăcută… Mi-am pus problema, n-a fost o femeie frumoasă în înţelesul comun. Dar atât de atentă şi aşa de… nu ştiu dacă mă crezi. Nici n-ai avea de ce, dacă te uiţi ce-i pe-aici. Cu atâta umor şi eu cu atâta nevoie de ea. Mă tem că senzualitatea unei femei este legată indirect de umor. De umori? De amor? Pun întrebarea. Dacă simţi de la bun început că n-are umor, nu oferă garanţii ulterioare. Aşa am impresia. Nu mă-ntreba. E o taină. O femeie cu duh e o milostivire divină.

Aspiratorul urlă brutal sub picioarele mele, speriindu-mi această reverie mâhnită. A tresărit indispusă şi m-a privit. Mi-a spus calm, ştiam că-i de rău:

— Ce faci?

— Dau puţin…

— Da' de ce, eu n-am dat?

— Da, mamă, dar mai dau o dată şi eu. Tăcea şi se uita la mine de parcă aş fi deschis umbrela în casă. Am căutat butonul cu piciorul şi l-am apăsat. Linişte.

— De ce te porţi cu mine aşa?

— Mămică…

— Nu erai neatent. De ce mă urăşti?

— Cum poţi să spui una ca asta?

— Nu-mi ajunge că stau şi mă uit toată ziua la lacul ăsta infect? Trăieşti în mizerie sau ce? Cine găteşte aici, cine-ţi face curat? Sunt bolnavă, ce vrei?! De ce mă urăşti? Dacă aveam de lucru, eram la lucru, lucram!

— Am văzut c-ai lucrat.

— N-am lucrat! N-am de lucru. Nu sună nimeni. Mă urc pe pereţi.

Când plânge, e inestetică. Plânge gros, nu ştiu cum, i se îngroaşă cutele astea, seamănă cu Edward G. Robinson, când plângea nu ştiu unde. Sau confirmd. Eugen Ionescu?… Plângea şi-nainte, dar o făcea mult mai fin. Plânge urât, în sfârşit, nu contează, mi s-a făcut şi milă de ea. Am luat-o în braţe. Cum să te urăsc, păcatele mele? Sărutarea pe fiecare obraz era prilejul de-a mă verifica dacă nu vin de la alte parfumuri… De aceea mă şi ofeream voluntar ca să-i arăt că n-am nimic de ascuns.

— Ai găsit casa vraişte?

— Dar când ţi-am spus asta?

— Da' eu ce, nu văd? Insinuezi!… Nu-mi place vocala e. Dar deloc. Mai ales când cineva o lungeşte.

— Hai, ia-ţi pastiluţa. Ţi-aduc oranjadă sau apă?

Şi-am plecat după apă.

— Nu vreau nimic. Mi-a greşit medicamentele. N-am nicio nevroză, am ceva endocrin.

— Ce crezi că ai endocrin?

— Nu ştiu, am ceva jos. Mi-a stârnit menopauza. Nu-i prea devreme?

— Sigur că-i devreme, îi răspund din bucătărie şi închid frigiderul. Vine şi menopauza, asta e, ca o gorilă furioasă, poţi s-o împiedici numai cu spermanţet? Mă întorc cu paharul.

— E rece. Mai era o sticlă pe masă.

Dar bea. Înghite pastila. Aştept să-i fie mai bine.

— Mi-a dat prea tari. De ce te porţi aşa de urât?

— Aurora…

— Erai altfel. Erai drăguţ şi atent, ai pe cineva?

— Aurora, faci păcate.

— De când nu te-ai mai atins de mine puţin?

— Cum de când?!

— Vrei s-ajung să-mi facă injecţii în venă cu testosteron? M-am îmbolnăvit, ţi-am spus că am ceva glandular. Vrei să-mi crească mustaţă?

— Doamne fereşte!

— Eu nu m-am ocupat de tine când erai la pământ?

Nu mi s-a părut prea frumos s-aud că-mi scoate şi ochii. Cu toate că ăsta era adevărul.

— Ce faci, nu te culci?

— Mă duc, zice, mă culc. Ai nişte *knedle*, deschide cuptorul.

N-am înţeles ce găsea la găluştele astea. La zece zile o dată, se apuca de frământat aluat. Prune aveam în grădină. Îmi dau arsuri la stomac.

— Voiam să ies un minut. Am de prizat nişte *linişte*.

— Treaba ta, ai să mă găseşti adormită.

— N-are nimic, dimineaţa…

— Ştii că nu-mi place când sunt somnoroasă! Iar dimineaţa?! De

ce dimineaţa?

N-am ce să-i spun. Dă din mână şi începe să urce spre dormitor. Ai crede că mă doreşte. De unde?! Nicio pornire, cred că habar nu mai are, ce-i aia dorinţă. Care dorinţă, ea ştie precis, vrea finalul, descărcătura! Această super-materie. Ca să nu dea în meno, i-a băgat în cap cred că Gal. Cine are atâta substanţă?! Nu sunt farmacist, dă-mă dracu', ca să administrez la ore precise, că asta şi vrea, dacă s-ar putea în casete.

— Ghighi, o aud, când te-ntorci, să mă scoli. Sunt George. Dar am fost strigat în viaţa mea:

Gelu, Gigi, Giani, Giovani, Pupi şi Ghighi. Fiecare apelativ înseamnă o femeie şi-un fel de-a fi tandră. Sunt captiv în căsnicie şi în prezumtivul ei echilibru. Nu m-am ţinut de cuvânt, i-am pro mis că vindem, naibii, cabana şi fligim să n-o mai vedem. Dar nici n-am găsit ceva convenabil; în Bucureşti e mai scump ca la Londra. Şi se consumă, săraca, crezi că n-aş vrea s-o văd sănătoasă? Nu-mi dă nimeni cât face, lasă munca, măcar dac-aş scoate cât am băgat. Şi termopane, şi alea, contoare, centrală, acoperiş norvegian; nici creditul nu-i încă plătit. Ce să fac? E prea într-o margine, pustiu, iarna urli ca lupii. Asta mi-a adus aminte de ce-aveam de făcut şi m-am ridicat să-mi iau Nagra.

Coboram către lac şi mă auzeam scârţâind. Aş fi putut să-mi iau nişte ghete, eram în pantofi. Zgomotul ăsta se poate obţine-n studio, apăsând o linguriţă într-o farfurie cu zahăr. Cade drastic lumina; *regimul* după care se omoară nesimţiţii de operatori. Nu mai am diafragmă, urlă curent. E un moment care-ncepe ambiguu şi se termină subit. Troienele pe care le-am făcut, încărcate cu alb făinos. Am tot dat la lopată, nu mai dau, n-are rost. Ninge gros. Câinele iese din cuşcă şi scheaună. Îi spun două, trei vorbe şi lui. Poftim, vilă, Snagov, cu ieşire la lac. Cât cer, nici nu-i mult! De fapt, curtea se lasă într-o coadă de baltă, cam izolată, semănături, destul de sinistru. Nu dă nimeni iarna pe-aici, te poţi spânzura. Dar vara să-i vezi: grătare, berici, hăhăială până dimineaţa la trei. Acuma: măcar să sune, ce-i cu voi, ce mai faceţi, pupaţi-mă-n cur!

Eram chiar la mal. Mai încolo n-am îndrăznit, gheaţă, nu ştii niciodată cât ţine. E bine că-i seară, n-am ciori. Îmi trag Nagra pe burtă. Bag antivântul pe microfon. Îmi îndes căştile peste urechi şi deschid. Senzaţională!… O linişte din aia, de film, cu toate că n-am niciunul în momentul de faţă şi nici la clip-ul ăsta la care lucrez n-are loc. Dar atât

de specială! Nu-i nimica, e bine s-o ai, vine o vreme când umbli şi-o cauţi.

Sunt păţit. Totdeauna se-ntâmplă ceva ca să-ţi strice. Întorc capul să văd dacă Lord a intrat în culcuş. Nu, se uită la mine. Se pregăteşte să latre.

— La loc! Lord! La loc! Cuşca! Să nu te aud!

S-a executat înjurându-mă printre dinţi; a scâncit într-un fel… Ar fi avut chef de joacă.

Îmi privesc paşii lăsaţi în zăpadă, *regresiv*, către casă. Totul normal, descreşte corect. Perspectiva lui Uccello sau altul ca el; m-am uitat cu atenţie. Nu cum o simte Marian de la Nouă. Un loc dezolant, te calcă pe nervi. Din tot ce se-ntâmplă vara în curtea aceasta, abia dacă mi se leagă două, trei imagini cu totul. Ca şi dinspre iubitele vechi. Fotograme… Nu timpul, mintea mea e aceea care le pune în consecuţie. Majoritatea dispar în chiar

Ora land clipa când se produc. Aurora, boala ei – aceeaşi iluzie. Şi, totuşi, nu mă pot împiedica să n-o iau în serios.

Dau pe *înregistrare* şi ascult nimicul unde mă pierd. E virgin. Din păcate, rămâne numai magnetic. E bine, în viaţă, să fii mai zgârcit. M-am risipit, prosteşte, prea mult. Abia târziu încerci să reţii, să fixezi ce se-ntâmplă. Tot ce e vechi, îngropat, iubiri, aia, aia, zeamă sălcie, n-au trup. E, sau nu? De ce nu rezistă, nu stau? Nu sunt, de aia nu stau. Ce dovadă am că am fost nu ştiu când fericit? Mă rog, mulţumit, îmi cer scuze. Fericirea nu poate fi întrezărită decât iluzoriu şi vag în trecut. Prostul o expediază undeva nu ştiu unde, în viitor. O să fac, o să dreg, o să-mi iau un pupitru de mixaj şi-mi deschid o afacere… Cum e aia fericire în viitor? Virtualitate, dacă ştii cu ce se mănâncă… Apropo, viitor, ce-ar fi ăla? Ceva ce nu este, nu s-a format, dar te fentează şi devine pe nesimţite trecut. Atunci, ce probă am că există trecut? Te rog foarte mult, dacă ai dovezi, te invit şi produ-le. Nu-i mai raţional să observ onest că microfonul acesta din mână e simultan, la timpul prezent, cu ultima mea amintire? Ce naiba!

Exact în momentul când expuneam aceste judecăţi unei asistente fictive, îmi sună mobilul. Compromiţând, desigur, şi priza de sunet, închid. Deschid telefonul.

— Alo!

— Stratulat?

— El. Cine e?

— Dorel. Unde eşti? Dorel Gunoierul…

— Pe baltă.

— La ştiuci?

— Nu, stau. Mă uit.

Ce să-i spun că fac? Că iau *linişte*?

— Mişto, acolo?

— Mişto.

— Dar nu ca vara. Hă? auzi, m-am văzut cu Boutu.

— Care Boutu?

— Boutu. Am fost cu el în casă la voi, în Kogălniceanu. Când a spart Violeta platoul. ăla care punea oglinda pe picior ca să-i vadă chiloţii babei de fizică.

— Boutu?

Al naibii să fiu dacă-l ştiu.

— Bouţu, mă, întreab-o pe Violeta. Stătea lângă ea, la margine, pe interval. S-a mutat dintr-a şaptea.

Pe cuvânt dacă-l ştiu…

— A, ăla…!

— Dai o ţuică fiartă? Vin cu el la Snagov într-o zi.

— Măi Dorele, Aurora-i bolnavă; menopauză, chestii nasoale. Vreau s-o vadă un profesor ca lumea.

— Care-l vrei.

— Am auzit că la Colţea ar fi unul tare. Cunoaşte tot Bucureştiul. E băgat la ăştia, pe sus. Cine mă-sa-i Boutu? Confundă. Are o firmă de Salubritate. Băiat frumuşel, a fost şi manechin de prin clasa a unşpea. Coleg de clasă cu Violeta. Boutu… Sunt la cheremul memoriei mele. Ex-cretă tot ce hotărăşte ea că nu-i necesar. Şi nu mi se pare corect.

Derulez banda ca s-o iau de la capăt. Aceeaşi linişte încremenită şi *pe înapoi*. Cu câteva *înalte* care străpung. Trebuie să fie gheaţa care trosneşte la mal. O *linişte* bună niciodată nu-i plată. Are câteva zgomote mici care-o pun în valoare.

Revin, televizorul aprins. Eu l-am uitat, când am ieşit cu magnetofonul. Aurora – sus, a dobo-rât-o pastila. Ceaiul de creţişoară în cană. M-am aşezat ca să fâtâi telecomanda. Şezând, totdeauna îmi iese mai bine. Nimic de văzut. L-am lăsat cu sonorul închis. Vrei să te simţi trântit în prezent? Taie-l la sunet! îţi aduci brutal aminte de tine. Elastică, o tăcere ca miezul de pâine… Tăcerea nu-i linişte. E ceva mult mai rău. De unde crezi că derivă reflexul de-a da drumul automat ia

televizor; panica de a-ţi duce singur fiinţa? Dacă.

Doamne fereşte, îţi vine să te gândeşti la ceva?…

Hai? E mai suportabil de trăit în rumoare. Mi-a spus şi Traian.

— Vrei să te cauţi în tine? Fă-o cu mintea uşor adormită. Cum te-ai fixat pe ceva şi devii mai atent, ai alunecat.

Sigur, aluzie la Violeta… Ia mai lăsaţi-mă cu prostiile astea! Ştie cineva ce se-ntâmplă în creier? Rahat. Acolo-i sediul gândirii? Nimeni nu cercetează nimic, aici: maca-maca, medicină de dat cu părerea! Mie-mi spui ce-i aia raţiune, ia, vreau s-aud, e-n fondul principal lexical. Descoperiţi, hai c-aştept… Ştii cum e când descoperi (Ceva? Nu mai eşti om, eşti distrus. Mi-e şi frică să mă gândesc; cum ai scos-o pe gură, se fiară. Treci pe stradă, nu se uită nici dracu' la tine, pari normal, absolut, dar ce ai înăuntru, în cap, străluceşte. Einstein nu era şi el nepieptănat, vai de mama lui? ziceai că-i vreun geniu? Deşi, după părerea mea. Tesla îl bate la cur.

O conjunctură meditativă, observ o nouă rigi-dizare sub fermoar… Pesemne m-am încălzit. Nu cred în căldură, căldura-i miraj. Mă şi doare. La ce m-am gândit? Nu la fizică mă gândeam, la ce mă gândeam? Subliminal, ar putea să fie dorul de ea şi, dacă nu mi-o evoc conştient, se produce magnetic, oricum. Mi-e dor de Gilda, adevărul cam ăsta-i. Nu-i exclus nici că ea m-ar gândi în clipa aceasta, din moment ce primesc telepatic acest semnal imperial. Culmea, când sunt acolo abia aştept să mă-mbrac; după două ore, tânjesc! Aurora doarme drogată. Aş putea să urc şi să mă strecor lângă ea. Dar de ce? Ca să ce? Iarăşi lucrul acela trenant? Nu pretinde de la mine decât rezultatul. Mă menţine virgin. De-ar avea o comandă, măcar, pentru machetele alea! E dezolant fără activitate. Nu-mi spune mie cum e. Nici muncă, nici putinţa să ieşi din gaura asta, mă mir că nu se-apucă de băutură. Mă culc.

3.

Visul cu ea. Îl ţin minte, cu toate că l-am avut mai demult, când să zicem? Pe la sfârşitul lui august. De ce-mi amintesc? pentru că mă sculasem la ciclu. Ca să spunem aşa… Ciclul ei. Numesc ciclu orice vine oarecum mensual. Chiar şi anumite reviste cu caracter literar. Rămăsesem cu capul pe pernă, neputând să mă ridic nici măcar în şezut. Am ceva cervical, o spondiloză pe-acolo şi dacă se răsuceşte în somn mi se oferă un spectacol măreţ. Întreg dormitorul, cu ferestre, cu lămpi, cu bibliotecă, se roteşte într-o manieră accelerată până la

greaţă, până la a mă trânti ca pe-un sac, dacă aş îndrăzni să mă pun în mişcare. Vertij. Tot experienţa îmi spune să rămân nemişcat în starea de bună dispoziţie dată de chimia Zoloft-ului, aşteptând o ameliorare superficială. Ştiu că voi avea parte de ameţeli toată ziua, trei zile. Dar stai şi te gândeşti: ce dovadă există că lumea nu-i făcută într-adevăr în felul acesta? Adică se învârte, cum zicea italianul?… Dacă, punem problema, asta ar fi constatarea corectă, iar impresia de statism, de univers aparent ordonat şi stabil – atâta cât poate –, se datorează unei biete vertebre fixată exact în ungherul în care începe minciuna? Căci poate fi şi aşa, pun problema, închipuie-ţi că odihna nocturnă defectează contactul şi toată ameţeala care survine nu e decât, vorba ei, o Iluminare… Percepi corect, în sfârşit. De unde ştii că-n realitate lumea nu se răsuceşte isteric? L-am făcut atent într-un rând şi pe Gal, dar s-a uitat la mine ca prostul. De ce nu stă de vorbă puţin cu soţia?

Revin la vis, să nu-l uit. Eram undeva în culise cu Gilda şi trebuia să intru în scenă. Nu m-am urcat pe-o scenă-n viaţa mea; eu la pupitru, printre butoane. Dar acum eram aşteptat ca să cânt. O arie, nu ştiu ce, am impresia, pe care trebuia s-o şi înregistrez cu acurateţe. Sunt afon ca un picior de lemn şi normal că mă treceau toate alea. Habar n-aveam nici de melodie, nici de versuri, nimic. Şi ea mă-mpingea către rampă, strângându-mă puternic de braţ. Ţin minte strânsoarea, am descoperit că mă strânge. În fine, mă găsesc deasupra unei săli nerăbdătoare şi-i văd pe ăia din faţă holbaţi. Trebuia să-ncep, de obraz. La un moment dat, mă trezesc că – ţop, vine şi mi se atârnă de gât, dându-mi senzaţia că-mi şopteşte prima măsură. Mă trezesc… e un fel de a spune. Sala, aplauze îndelung reprimate, ca la români. Şi sărutul delicios, lingual… Buzele aveau totuşi ceva zăcut şi sălciu, dar observam neatent. Nu-i bine sărut când visezi şi asta m-a făcut să fiu reticent. Am tot căutat în memorie să-mi aduc aminte ce-nseamnă când pupi şi nu izbuteam. M-a şi enervat, mă fâţâiam de pe-o parte pe alta, probabil că atunci a pocnit spondiloza, când, brusc, am realizat că dormeam. Eram în alt vis… De asta ce spui? Un alt vis în care mă căzneam să pricep sensul primului. Cu sentimentul c-o să mi se întâmple ceva. Ce zici? Două ficţiuni sau una aşa şi aşa?… Ca să mă scol după aia cu toată casa alergând după mine.

Primul semn că visul mă prevenise asupra câtorva lucruri a fost apariţia Gildei în chiar acea dimineaţă. Cu break-ul. M-am speriat ca un puşti. Între şosea şi reşedinţă a trebuit să călărească un număr

apreciabil de şleauri băltoase, aşa încât apariţia a fost destul de-nglodată. Dar nu i-a păsat. A coborât surâzătoare cu buchetul de flori. Aurora s-a-nviorat.

Desigur că s-a declanşat iar vertijul. M-am ţinut cât de cât. Venise într-o cercetare de psihologie, la fel cum mă trezeam şi cu diriginta pe vremurii Foarte bine, un lucru serios se concepe aşa: prin studiu la domiciliu şi clinic; la urma urmei eram bolnăviorul ei, nu? Nu trebuia să cunoască şi mediul în care mă iroseam? Sau i se făcuse doar dor?

— Uite, i-am prezentat-o respectuos Aurorei, dar niţel răguşit, doamna Gal, soţia lui domn doctor Traian. De la Neuro. Ea mă investighează…

Ca caz, ar mai fi trebuit să adaug, dar evitând cacofonia, mi s-a făcut brusc ruşine.

— Vai, dar poţi: îţi!

Era încântată. De-o lună nu mai dăduse niciun chior pe la noi. Am spus, vara mă speteam cărând navete cu bere şi carne de mici; cum încep ploile – adio, salut! Le auzeam ciripind în sufragerie; pe Aurora, cel puţin, o-nţeleg. Simţeam o spaimă absolut anormală; şi-acuma, când mă gândesc, mi se aia carnea pe mine. Nu ştiu de ce, poate-s totuşi bolnav. De ce mă temeam să nu se trădeze? M-aş fi descurcat cum se descurcă un miliard de bărbaţi. Ca pe scenă, în vis.

M-am retras cu discreţie ca să curăţ grătarul. Eram răvăşit, plus ceaţa din cap; e preferabil să-ţi iei o distanţă. Gheara virginităţii. Frecam cu o aşchie de lemn şi mi se părea că nu-s eu, acasă la mine. Din virginitate, am din când în când ameţeli. Ştii cum se lustruieşte grătarul de grăsimea arsă pe el? Are un zgomot suspect, un râcâit unsuros. Puţi a fum. Curtea mi s-a lărgit dintr-odată şi mă vedeam de departe cum stăteam acolo speriat şi-l frecam. Eu eram tipul ăla în trening, ţepos. M-a prins şi neras. Pe urmă, am mai văzut o dată maşina cum înoată prin bălţi, deşi ştiam clar că nu e real, le auzeam vorbind undeva. O interesa cum trăiesc şi se minuna de momeli.

— Ce peştişori adorabili! Se sculptează, cum faceţi?

— Da, m-am apucat, dar nu merită. N-ai materiale, lemn de balsa, lacuri speciale, nici măcar nu se vând cum credeam. Am încercat, nu ritierge nimic.

— Dar ce drăgălaşi!… E migălos, nu-i aşa?

— Nu ăsta-i necazul. Am lucrat în animaţie, făceam figurine. A

căzut toată treaba, nu mai animă nimeni pe nimeni. Reclame!

— Pune, dragă, ceva de băut, i-am strigat de unde eram.

— Nu, nu, am maşina! înţeapă cârligele astea? De ce n-au şi coadă?

— Sunt voblere. Spuneţi-i lui Ghighi să vă prindă o ştiucă.

— Ghighi?…

Normal, s-a mirat. Pentru Gilda sunt Giani. Asta mai lipsea, să mă trimită la peşte! Fosă septică am numai eu, c-am fost prost, şi poate încă vreo zece inşi de pe malul opus. Restul, viloaiele astea, îşi varsă-n apă toată chestiunea. Uşor, pe blat, pe la fund. Şi te ia de nas câteodată, mai ales toamna, aşa, când e ceaţă!… Scoţi un peşte şi dai de-un gust de cacao. Altfel, rezidenţial, ca şi noi, ieşire la lac, costă de te usucă.

Nu reuşeam să-mi astâmpăr frisonul. Am terminat cu grătarul, mă mânjisem pe mâini şi suflam în surcele. Aurora trăgea de ea să-i arate domeniul; oricine intră e-un cumpărător potenţial. Aşa crede. De asta se-apucase Gilda să-noate-n hârtoape de dimineaţă!… De necrezut la ce se poate-ncumeta o femeie. Dă peste tine fără un telefon. Putea să mă prindă în pijama. Am impresia că-i face plăcere să rişte; cum îi spune la asta, sadism? Nu sadism…

— E foarte sensibil, o auzeam. Asta, da. Asta-i foarte adevărat.

— Da, săracul, admitea Aurora.

— Fond de stres. Face blocaje, trebuie avut grijă să fie tot timpul eliberat fiziologic, dacă mă înţelegeţi.

Extraordinar! Cât tupeu! N-aş fi crezut-o în stare.

— Doamne fereşte, a sărit Aurora atinsă, s-a plâns de ceva?

— Acumulează frustrări. E preocupat; descoperirea aia, să ştiţi, s-ar putea într-o zi să fie un lucru serios. Am convingerea asta, aşa mă gândesc.

— Ce? Aia cu Timpul? N-am reuşit s-o pricep, dar nici el n-are răbdare să explice ca omul.

Şi dacă n-aş fi încercat de o mie de ori!…

— Nu numai Timpul. Staţi de vorbă, luaţi-l încet. Câteodată şi eu am impresia că nu există nimic, ne complăcem în iluzie.

Domnule, eu i-am spus altceva, dar vorbesc ca-ntr-o portavoce din aia cu bateriile moarte: între cauzal şi repercusiune nu apare un raport, consecutiv, adică explicit temporal. Se petrec împreună: simultan şi subit. Asta-i fizica mea. Eu, individul, nu am decât organe de simţ imperfecte. A mă baza pe ele şi-a trage de-aici concluzii despre

mecanica universală e un demers tupeist şi care durează deja de opt mii de ani. E de-ajuns! îmi vâjâie capul, nu ştiu dacă sunt foarte clar. Trebuie s-admit că nu am putinţa senzorială de-a decela evenimente extrem de rapide, cum ar fi de pildă efectul şi cauza. Ce fac atunci, ca să pot trăi cât de cât? Inventez, dragă. Timpul – inventez, să zicem, la modul subliminal, îl generez, îl secret (e mai bine aşa?) ca să-mi dea procesul cu-ncetinitorul, *au ralenti*. Timpul, de fapt, n-are cum să existe. Este interfaţa unei neputinţe, o cârjă. Timpu-i o iluzie mai groasă ca lumea. Lumea e deja cauzal declanşată şi sfârşită de mult. Sper că-i clar. Noi, admiţând că spiritul este indestructibil, nu desfacem decât, *aposteriori*, nişte efecte în mod temporal, pentru a putea să-nţelegem cumva ce-am păţit. De aceea viitorul e Acţionai, proiectiv, pentru că ţine de timp, de ceva care nu-i. Mai clar nu pot. Cât de clar?!

— Ar fi bine să nu mai aglomereze tensiuni, văd că mă înţelegeţi, şi să-l împingeţi permanent să vină-napoi, să regreseze mental, să-şi aducă aminte. E absolut necesar. Până atinge momentul de blocaj iniţial, până la traumă. Eu cred, totuşi, că senzualitatea corect dirijată facilitează.

Fără discuţie! Numai eu ştiu cum aştept o nouă şedinţă… Mă expun la regresie pentru că-i foarte plăcută, pentru că nu sunt obtuz şi nu vreau să se spună că am preconcepţii vizavi de psihanaliză. De fapt, pentru a nu întrerupe un tratament agreabil. Dar nu cred o iotă. Drumul de la efect la cauză nu e în spiritul existenţei sau, mă rog, în rutina percepţiei, atâta cât e. E contra, e ceva împotriva naturii, poate fi cel mult un demers cultural. De ce nu se poate? Pentru că natura nu cunoaşte drum invers, din moment ce cauza şi efectul sunt strict simultane. Aici nu discut! Un nonsens. Dacă n-ar fi aşa, de ce-i imposibil să se atingă prin regresiune Big Bang-ul, causa *causarum*, poftim!? Că nici bangul ăla n-a trosnit din senin, o fi avut vreo cauză şi el… Dar mă expun, e drăguţ. La mine-n studio, dacă vrei, efectul se poate manipula, dar e o hoţie, un truc. De pildă, când se montează zgomote în acţiuni militare, bubuitura de tun sau de puşcă se aşază cu două fotograme înaintea imaginii ca să lovească urechea întâi. Nu odată cu ochiul. Senzaţia e mult mai pregnantă. E un fel de-a trişa, de-a întări o impresie. De aia se cheamă efecte. *N*-au legătură cu cauza., Lord e fiinţă socială. S-a urcat cu labele pe ea şi-a umplut-o de glod. O miroase între picioare ca mitocanul. Le ascultam cu sentimentul neclar că nu vorbesc despre mine. Ceva extrem de confuz. Nici măcar lucrul

ăsta la care tot migălesc nu mi se pare al meu, știu că-i o teorie serioasă, dar parc-o citesc undeva. N-am asta, cum îi zice? paternitatea ideilor. Îmi scapă, deși nu-i recomandabil să recunoști, te crede țicnit.

— Cum te simți? m-a întrebat mai târziu, rămași în sufragerie, când îi turnam un Martini. Virgin? Aurora se apucase de niște gustări.

— Nu știu, zic, m-am sculat cu vertij.

— Te-ai sculat cu vertij?…

Și simt că-mi prinde sexul cu mâna, volumetric, energic, strânsoarea din vis, de sub axilă. Visul nu minte. M-am uitat încolțit spre bucătărie.

— Îmi place, ești foarte virgin.

— Stai, dragă, cuminte…

Excese din frigiditate. Inflamări. Mai târziu, când a plecat luând gropanele din partea cealaltă, mă întrebam ce-a văzut, ce-a putut s-o intereseze atât cât a stat. Îmi simte lipsa, deja? Stroboscopic din mersul mașinii; așa trăiesc, de asta mi se pare că-s viu. Lumea însuflețită nu-i decât felul de existentă conștientă a materiei.

— Mi-a spus Gilda că am nevoie de testosteron.

Ea, mie. Poftim! Rămâi mut. Aurora avea o mină destul de preocupată. Asta-i chiar culmea!

— Ți-a spus cu gura ei?… Când?

— În casă. Nu vreau s-ajung nu știu cum. Nu mă simt deloc bine.

Violeta, la fel: nu vreau s-ajung știi tu cum, am dreptul la o viață și eu și așa mai departe. Corect. Care drept? Să-l calci în picioare pe ăla cu care împărți dormitorul și baia? Ți-am luat eu vreun drept? N-am putut să-i ofer ce-i oferea suedezul, admit, dar sunt inginer de sunet, ce naiba! Am o reputație, sunt în Who's Who, am iscălit o grămadă de filme, emisiuni, nu știu ce, un morman de reclame. Nu-s ultimul prost! Sunt plătit ca la chiori, de acord, ăsta-i deocamdată sistemul. Valoarea nu se plătește. Sigur că m-a afectat, m-a afectat foarte mult, mai bine nu mai vorbesc. A împachetat de față cu mine. Și sue-dezu-n mașină, afară, fiind și arab pe deasupra.

Altfel, calmă, precisă, nu pot să-i reproșez mare lucru. Ca un editorial scris de ea…

— Și cum, lași carieră și tot?

— Nu știu dac-o las, am să văd.

Cam… Sau nu? Prin 95, când s-au făcut averile alea și alergau ca nebunii să tragă un tun. O-nțeleg. Arabul avea ceva cheag, vindea

congelatoare, am auzit, şi cumpăra fabrici iertate de datorii, şmenul ăla cu retehnologizarea sau cum îi mai spune. Se jurau că-i costă vagoane de coco, pe urmă le dezmembrau curăţel şi le vindeau la bucată. N-am avut partea asta. Dacă mă bagi în afaceri, sunt un bou autentic. Eu, butonist. A fost o suferinţă cumplită.

— Măi fată, am insistat cu frumosul, dacă eram căsătoriţi ce făceam noi acuma?

Vorbeam singur.

— Dacă aveam un copil?

— Ţi se pare c-avem?

Precis că-i amestecat în lucrătura cu ăia răpiţi în Irak! Arabii care se-nvârtesc pe-aici sunt băgaţi, s-a văzut. Acum, sigur, a divorţat şi de el, s-a dat cu nenorociţii, şi-a plătit cuşeta la Deputaţi şi-i bine-mersi unde trebuie. Aşa se face un salt. Dar nu-mi spune mie că la ăştia divorţu-i divorţ şi dac-ai ajuns în fotoliu la Cameră ai greţuri faţă de poporul arab. Sau ăla de ea. Banii-s bani. N-aş vrea şi eu s-apuc un scaun pe-acolo? Dar nu mă pricep.

Bun. Nu aşa regresăm… Să m-adun! Ce-ar veni la rând? Dorel. Domnule, am rămas, cum să-ţi spun?… Nu m-aş fi aşteptat să m-arunce ca pe-o mănuşă desperecheată. O femeie – cinci ani de-o cinste ireproşabilă, generoasă, inteligentă, cu asemenea calităţi pentru sexul oral, îţi spun, rarisim, afectuoasă, plină de tact… Şi o jurnalistă deosebită! A luat-o valul, nu ştiu ce-a fost. În sfârşit.

Dorel. Am urcat-o pe Aurora şi-am dus-o. Mi-a aranjat la Murgescu. Acuma, că te scutură de bani, era de-aşteptat, dar măcar nu alergi după ei când au timp. Nu-i pândeşti pe la uşi. Dorel era înăuntru.

— Hai, dom'le, intră. Ce stai acolo?

Rămăsesem pe hol, în sala de aşteptare. Un apartament de bloc cu trei camere. A mai dărâmat câte ceva, i-a pus gresie şi l-a făcut cabinet. Domn profesor Murgescu. Mai bine aş fi aşteptat afară, pe trotuar. Ploua, o greaţă.

— Băi, Gigi, zice cioclul ăla, Dorel. Negru. Armâni. Un mal! Ce m-a impresionat la el şi-n liceu era volumul genunchilor care-m-pungeau prin costum ca două pietroaie. N-ai fi zis c-a fost manechin acum o sută de ani, decât dacă-l vedeai cum se deplasa. Parcă înfulecase o riglă. N-ai zice nici că extrăgea averi din gunoi. Culmea e că scotea băiatul, la propriu, deşi nu se ocupa personal. Plătea vreo mie de salariaţi. Umbla în negru de sus până jos: cămaşă,

cravată şi tot. Vreo, sută de cămăşi, pe puţin, în dulap. Toate negre.

— De când eşti tu Gigi cu el? mă întrebă Aurora când am ieşit. Cu un ton destul de normal. Cu toate că după un examen atât de imund, ar fi avut de ce să fie măcar abătută.

— Aşa-mi spune el, Gigi. Tu de ce mă strigi Ghighi?

— Şi, când auzi Gigi, simţi că eşti tu?

— Care-i problema? Mi se spune şi Pupi.

— Giani, nu?

Nu ştiu dac-a fost o referire la Gilda, nu pun întrebări. S-a constatat că băiatul din Neanderthal avea cu treişpe la sută mai mult creieraş decât colegul Sapiens. Şi cu toate acestea, ăla l-a căsăpit, l-a eradicat… Cel mai deştept cedează. Tot ea, înţelegi? Ca şi cum n-aş fi fost acolo. Ia scena aia jenantă. Nu pot să spun că eram enervat, eram întristat.

— Băi, Gigi, îmi zice Dorel, tu-i ştii pe ziariştii ăia răpiţi în Irak?

— Nu mă mai interesează nimic.

— Ţeapă! întoarce şi profesorul capul de la ocupaţia lui. Aia dă telefoane legată, ca la mă-sa acasă?

Aşa şi era. Ambalată cu scoci, suna-n România din portbagajul ăluia de-o săltase, irakianul, pe celular. Tromboane pentru idioţi. Şi-n timpul ăsta. Aurora cu picioarele la Vest şi Nord-Vest, în suporturi pe masa lui indecentă, şi Murgescu umblând cu mănuşa. Nu părea atent la ce face, poate să nu mă jenez. Simţea, chipurile, metatarsian, prin palpate. Au o rutină şi ăştia. Dar felul familiar de a-mi vorbi şi Aurora în postura aceea!… Oribil.

— Eu ştiu?… Spune-i, dragă, ce ai. De ce nu vorbeşti? O supără ceva, are probleme cu ciclul.

— Lasă că văd eu, zice Murgescu, dar tot fără s-arunce un ochi.

— E şi prăpăstioasă, îi intră-n cap o mie de chestii.

ăla, netulburat! Irak… Aurora, cu ce mai rămăsese pe ea de la jumătate în sus, desculţă şi pielea care mi se părea sub neon de un palid distant. Nu mai avea surâsul, fragranţa, puterea aceea de-a sminti arătătorul busolei. Locul ei enigmatic, ungherul în care-mi aşternuse ca să mă-ntoarcă din Violeta îmi declanşa anevoie atacuri de virginitate… Aştepta răbdătoare. O intrare inexpresivă spre boală, în care doctorul orbecăia.

— Cum să dea telefoane de faţă cu ăia mascaţi? Ori eşti răpit, ori nu eşti răpit! Ne ia de tâmpiţi? Se bagă, văd, Cotroceanul. Asta-i o

chestie de bani grei, ascultă ce-ţi spun.

Nu-mi ardea de niciun Irak. La investigaţiile astea te simţi de rahat. Am ieşit amândoi ca de la dentist. Dar unde eram? Nu asta… Asta a fost mai târziu. Tot ceva cu spitalul.

4.

O duceam pe Aurora la Nouă, teritoriu ospitalier şi ospiciu. Gilda… Recluziunea mea norocoasă. Pentru că era seară şi aproape de şapte, circulaţia se mai domolise. Traian Gal ne chemase la sfârşit de program, când puteam sta de vorbă mai relaxaţi. Altfel, nebunie, şi la figurat şi cum vrei. Iresponsabili; şi-au luat tot felul de angajamente la UE, corupţie, frontiere, nu ştiu ce, şi case de sănătate. Balamucuri, adică. E bine că-i pune acum să le construiască-n demenţă şi să le umple cu ţăcăniţi?

Maşina n-o luasem virgină, dar dacă ştiai să te porţi cu ea, te servea. Aş vrea să văd când or s-astupe toate găurile astea! Fură la material. Nici lumină. Rupi fuzeta, am văzut la televizor. Nu mai termină, nemernicii! Ştergătorul, dacă-l ţii pe pornit, se desprinde şi flencăne. Cade şi alergi după el. Sunt nevoit să-i dau impulsul cu mâna.

Scurt. Pornesc şi închid. O cheie! Şi pauză. Nu tragi de ea, c-o îneci. Pauză, cheie. Totu-i să ai o baterie ca lumea. Trebuie să fii zgârcit cu maşina, îi mai pun pe băieţii ăia de la Transpunere să i se uite-n carburator. Vin, după aia, cu palma întinsă.

Aurora, tăcută, cu mâna petrecută pe după centură… Nu-mi era greu să-mi închipui ce se-ntâmpla în sufletul ei. Nimeni nu face duş ca-nainte de revelion, se-mbracă o oră şi pleacă senin la Nebuni. Mai avusesem strângerea asta de inimă. Se uita prin parbriz. Vrând, nevrând, ocupat cu volanul, trebuia să fac acelaşi lucru şi eu.

Atunci am avut prima dată revelaţia contemplării din mersul maşinii. O stroboscopie. Imagini fulgurante pe care le uiţi în aceeaşi secundă. Femeia asta care traversează printre maşini. Expresia ei de necuviinţă cu care înfruntă eventuale apostrofări. Cele cinci sau şase pungi umplute cu Dumnezeu ştie ce, împiedicând-o la mers şi pentru care abia îi ajung degetele albite, încârli-gate. Duduia în verde, pe trotuar. Reumaticul gras care fuge spre staţie. Cine-s ăştia? Corpul mental deja îi elimină. Cât am să-i pot ţine minte? Trei secunde? Câte zeci de mii ca şi ei am uitat pân-acum? Efecte sincrone cu o sursă comună şi care se risipesc divergent, cu încetinitorul, fără să mă preocupe. Fracţiune de lanţ cauzal. Iluzia supărătoare a timpului

care-mi ţine loc de percepţie. Când îmi dau seama de asta, mă simt jalnic şi prost. Nici visul nu e calmant. Creierul meu excretă în somn viziuni neimportante pentru stocat, iar mintea suprapune involuntar şi halucinant, conform unei deprinderi adormită pe jumătate. Cine-s ăştia? Aşa moare lumea, *au ralenti*, privind peste geam.

Ne-a oprit un portar. Avea şi-un fel de barieră.

— Nu ştiu, n-am primit telefon.

Asta, când i-am spus că m-aşteaptă doctorul Gal. Strategia curentă. Nu fusese, chipurile, avertizat că am de intrat cu vehicul. Adică, nu mă mai cunoştea. Sau chiar mă uitase, la ce foială-i pe-aici… Puteam să-i spun că sunt un fost pacient şi că-i băgasem în buzunar de m-am cocoşat? Era şi Aurora de faţă. Fugeam din spital când se nimerea Gal de gardă, începuse povestea cu Gilda, normal că trebuia să-l şi ung… în sfârşit, dai ce-i de dat şi intri cu maşină cu tot.

Ei, pe cine crezi că-l zăresc între timp, strecurându-se afară pe lângă nemernicul care mă vămuia? Pe Marian. Probleme cu gâtul, i se usca şi, cu siguranţă, reuşise colecta. De ce-l mai ţineau?

Marian era un tip ponosit, mărunţel. De prin Giurgiu. Îl lăsasem în pavilionul Cinci, pusese la punct deja o mică afacere şi cred că tot pe-acolo puteai să-l găseşti, când ţi se făcea de-o tărie. Beţiv, dar organizat. Găseai la el, cum spuneam. Dacă nu, făceai o comandă. Agitat, prăpădit, îl lăsau să umble, nu era violent. Avea un cusur cu totul special. Cusur, spun şi eu, poate că nu era un defect, deşi pentru asta i-au dat pijama. Omul vedea progresie-n spaţiu… Aşa cum noi, normalii, percepem povestea asta în timp, adică durata, o autosugestie compensativă, repet, el o avea ca pe-un atribut spaţial. Marian. De ce nu? E greu de imaginat. Nu de perspectivă e vorba.

— Domnu' Stratulat, îmi zicea, la mine-i totul pe lung, se lungeşte.

— N-ai de unde să ştii, dacă n-ai habar cum văd eu. Poate şi la mine-i la fel.

— Nu, m-au întrebat mulţi. Şi doctori şi alţii. Nu-i ca la toţi. Nici copacul, nici uşa, nici chiar dumneata. Cât aveţi pe înalt?

— Ia desenează ceva.

Şi-mi face o sticlă. Arăta ca aia plată, de whisky, de buzunar. O fereastră era ceva ca tramvaiul, îţi dai seama în ce hal vedea blocul: câteva staţii de la un capăt la altul. Sau staţia însăşi… Fără perspectivă, atenţie! Te uitai în lungime – aceeaşi dimensiune pe laterale. Aici e

nebunia, dacă e nebunie! De pictor ar fi fost bun, dar n-are şi cap. Cred că nici nu putea să vadă prea mult, nu-mi explic cum vedea, pentru că totul trebuia să fie acoperit de ceva mult mai vast. De asta-l ţineau. Cum te-ai simţi, spune drept, într-o lume care cade pe tine şi nu se pierde la orizont? Să vezi oamenii ca pe nişte lame de ras… N-avea nici pe dracu', se obişnuise.

Între pavilioanele Doi şi Patru există o rampă de beton pentru doctori. Şi pentru Salvare. La ora aia – vreo două maşini. M-am parcat şi eu, dă-i în mă-sa.

Aurora rămăsese-n picioare, lângă portieră. Eram de partea cealaltă. Linişte. Alta decât cea pe care urma s-o prizez lângă lac. Altă ambianţă. Nu se auzeau decât nişte câini. Ba chiar se puteau şi vedea. Au fost câteva clipe în care ne-am uitat în jur ţepeni, fiecare cu-a lui. Ea, sigur, urma să afle un diagnostic, avea de ce să fie neliniştită. Dar şi pentru că recunoştea vag aleea, pavilionul din dreapta unde-mi aducea una, alta, când fusesem internat şi venea cu sacoşa. Ştiam în detaliu orice clanţă, fiecare coş de gunoi, aş fi putut să intru şi să ies de oriunde cu ochii legaţi. Îngăduiam, însă, într-un mod imbecil, să mă emoţioneze ceva. N ştiu ce aşteptam. Duhul francez al lucrului revăzut întârzia să coboare. Ca propria mea casă memorială. Casele memoriale nu m-au mişcat niciodată: pantofi, stilouri şi pipe. Aici era locul sfinţit unde începuse iniţierea în Gilda; nu vedeam decât pomi şi alei coşcovite, ziduri slab luminate şi ferestre ostile. Nu-mi trezeau mai nimic. La fel mi se-ntâmplă şi când ajung prin ungherele unde copilărisem sau în alte sălaşuri despre care mi-e greu să vorbesc. Totdeauna-s schimbate. Totdeauna îmbătrânite, micite cumva. Nu vine dinspre ele vreun sunet întreg. Nicio amintire, niciun obiect nu învie prima impresie. Eu le încarc. Eu le dau. De la mine se aşteaptă ceva. O gălbejită reînviere. Masturbarea unei rememorări deja lacunară. Propensiunea compen-sativă către lirism. Nu primeşti nimic înapoi, pentru că n-au existat decât în isterizarea unei himere. Nici măcar nu confirmă că există trecut, ca să ai după ce jindu-i. Iluzia timpului ţi se depune amorf, liniar; zilele sunt furioase, atât.

Uite şi sala unde ţi se permite s-aştepţi! Cum am ajuns aici nu ţin minte, sunt lucruri care încep să se şteargă. Momentele intermediare îmi scapă. Mi se-ntâmplă, mai rar, să mă culc ca tot omul în pat şi să mă trezesc în fotoliu. Încănu-i nimic alarmant, nu am surpriza, din fericire, prea des. Vreau doar să spun că ceea ce în mod nepotrivit se numeşte

trecut nu-i decât o recuperare secvenţială. Rărită şi asta cu vârsta. Lipsesc totdeauna evenimente de mijloc, liantul. Conştiinţa trece uşor peste deficienţa aceasta, dându-ţi sentimentul liniştitor că n-ar avea importanţă. Cum se stabileşte atunci ierarhia însemnătăţii, pentru ca o regresie bună în propria ta viaţă să fie o lucrare serioasă? întâi că e incompletă. Pe urmă, are defectul că se neagă pe sine, abia începi să te tragi narativ înapoi, că simţi imediat cum te aspiră în sus, către ordinea consecuţiei. Luaţi orice text. Tot ce e retrograd sfârşeşte evolutiv. Aş vrea să văd undeva un mers cinstit îndărăt, măcar ficţional, dar mă tem că nu-i decât o trufie, am spus-o. Cu simţurile astea, aşa cum le-avem, ce poate cădea din efect către cauză?

Dar ce crime excepţionale s-ar putea iniţia în acest clar-obscur labirintic! Desăvârşite. Femei misterioase, de-o frumuseţe terifiantă, măcelărite cu artă… Şi sute de nebuni suspectaţi. Ce scenografie!

Gal nu mai termina cu vizita lui vesperală. Şedeam lângă Aurora pe bancheta de scai şi mă uitam la picioare. Am obiceiul ăsta, să descopăr în granule de mozaic tot soiul de scene şi mutre. Mă preocupă. Ea a umblat un timp prin revistele vechi, a încercat să se gândească la altceva, dar era prea nervoasă. În sfârşit, s-a auzit uşa capitonată. Ne-a poftit împreună.

— Ce faceţi, dragă? Unul după altul? Traian Gal graseia. În fraza cu care ne-a întâmpinat nu se observa foarte mult, dar spun în principiu. Înalt, cu urechi cărnoase şi pline de păr. Se pieptăna într-o parte, peste chelie. Părul, atât cât îi rămăsese, şi-l vopsea castaniu. Echipamentul de doctor, cu halatul de molton peste umeri. Papuci cu talpă grosuţă, tot sanitari şi tot albi. De fiecare dată am senzaţia că survine de-acolo un damf destul de suspect şi mă gândesc în aceeaşi secundă la Gilda, cum trece peste acest neajuns pe durata obligaţiilor maritale curente.

— Cred că s-a molipsit de la mine, am încercat să glumesc. Nu ştiu de ce, în faţa lui aveam totdeauna pornirea de-a mă arăta degajat şi inteligent. Din vinovăţie? Este în mine ceva care-mi dă sentimentul de culpă? Nu sunt chiar sigur.

— Să nu te miri dac-auzi într-o zi că-i contagioasă! Intru şi eu la idei. Nu ştii câţi vin aici cu depresii. Pandemie, te rog să mă crezi!

— L-am zărit pe Marian. Era pe la poartă. Iarăşi tâmpenia aia, să mă dau îndatoritor de hazos… Am, cred, totuşi, un oarecare complex. Că-n alte ocazii sunt foarte normal. Ce să-l iau cu Marian? Aş fi putut

să-i spun de-a dreptul:

asta şi asta, avem o nevroză, am venit cu soţia pentru că se teme de meno. Vreau să ştiu dacă nu-i prematur.

— Care Marian? se-ntoarse spre mine, încreţind din sprâncene.

— Marian, de la Cinci. Ala micu'.

— Marian?

— Ala, domn doctor, cu spaţiul.

— Ce spaţiu?

— Spaţiul care evoluează, ăla cu treaba… Mă simţeam şi penibil.

— E la mine, la Cinci? Poate l-am externat. Asta-i nebun, ce-i cu el? Tocmai mă simţeam obligat să-i povestesc că-l văzusem la gard, când, pe cuvânt dacă mint, deschide secretara şi-n şoaptă:

— Doamna deputat Marinache…

— Un moment! sare Traian în picioare. Sigur că m-a găsit îngheţat. Şi pe Aurora la fel.

Când a dat să intre, doamna deputat Marinache, Violeta adică, s-a blocat c-un picior înăuntru. Deduc că şi imaginea noastră era la fel de stingheritoare. Uite cum vin deputaţii, mă gândeam în viteză, cum vin ei în puterea nopţii să se trateze la cap, atunci când au impresia că electoratul e în repaus.

— Ei, poftim, zice.

M-am ridicat să-i sărut mâna curtenitor, masculin, aşa cum i-am rămas în memorie. Aurora, şi ea, se fixase pe-un zâmbet. Cu toate că n-avea ce să-i facă plăcere. O detesta. Totuşi, nu se compromite aşa o relaţie. Dacă ne aflăm pe rând în acest cabinet, îi datorăm ei. Violetei… Doctorul a schiţat un gest pardonabil şi s-a repezit în secretariat. Probabil o consulta undeva în sala de protocol, naiba să-l ia, era de la sine-nţeles că nu putea fi lăsată s-aştepte. Ce să mai zică scuzaţi, părea sigur că am aceeaşi părere, eram alt aluat din ăsta, social. Fostul consort sau, mă rog… Altă categorie de firaier. De asta-nnebuneşte o lume!

Dar, să recunoaştem, doamna deputat Mari-nache arăta binişor. Ba chiar bine. *Ai* fi exagerat, mă-ntrebam, dacă s-ar putea să i-o mai pun când şi când? Posedă o sumă de talente deasupra rutinei. Atât de distinsă şi cu cei, n-ar fi o încântare s-o deposedezi de exoschelet? Mai ales că slăbise, îi cunosc fiecare centimetru de piele. Şi mirosea, cred, incomparabil, nu se ungea cu ce-şi dădea Aurora. Hrană îngrijită, se vede pe ea. Dacă mă-ntrebi cine-i sponsorul, nu ştiu. Cum nu dai

atenție, cum te izbești de o taină. Și nu poți: a de viață-mi lipsește, dar îmbătrânești și nu mai trezești interesul.

Om lanti

Violeta n-a revenit. Traian s-a întors după vreo douăzeci de minute, timp în care ne-am uitat pe pereți și unul la altul. E clar ce suspectam fiecare că s-ar petrece în mintea vecină. Când ai și nevroză, e perfect transparent.

— Tu cum te mai simți. – reluă Traian Gal de unde i se păruse că s-a întrerupt. N-a graseiat, putea compune fraze lipsite de r-uri.

— Mai bine.

— Ce ți-am dat? Efectin?

— Efectin, mai demult. Acum iau Zoloft. Mă bine dispune, râd în mașină.

— Ia Zoloft. Când nu merge, tai o pastilă în două și iei jumătate în plus.

Credea că Zoloftul te face ca nou. Cum să-i spun de cura cu Gilda? îndoapă-mă cu Zoloft, fa cum crezi.

— Am unul, zice, care se crede altul. A făcut un transplant de cord și are impresia că preia altă identitate prin donator.

Acum simțea el nevoia să pară spiritual. Cine știe ce-avea și ăsta pe suflet. Se uita la Aurora c-un zâmbet din ăla. Aștepta să-l aprobe. Și nevastă-mea chiar se fasolea nu știu cum. Păi, domn doctor, asta chiar se întâmplă. E frecvent în transplanturi.

— Răpișcă?

— Îl cunoști?

— Asta-i bună! mai e?

— Este, este. Îi fac și tratament imunosupresor.

Paulin Răpișcă, un tip cu care se putea discuta. Am avut și curajul să-l familiarizez în treaba cu principiul sincronizării. Băiatu-i foarte deștept. Bine că s-a găsit și Gal să se dea sclipitor!

— Dragă, îi spuse Aurorei, sunt lămurit, știu ce ai. Să luăm întâi Remeron, să vedem ce se-ntâmplă. E foarte bun, iau și eu.

Iei și tu? Ce vorbești? Dacă și domn doctor, și el, înseamnă că se poate prescrie Remeron și la Cameră pentru deputații nevrotici. Altfel, de ce apar noaptea la ciugulit de calmante? Uite așa are parte și cetățeanul taxabil de ceva care se ia numai sus. Când se află la locul și momentul bine alese. De ce n-o consultă? Scurt, bulina și pa! Poate are și Violeta o problemă cu meno, că nu știi niciodată când vine. Sau îl

aşteaptă afară, iar blegul nu poate să scape de noi. Te pomeneşti că-l aşteaptă…

— Domn doctor, staţi să vă spună. Are impresia că, depresiv, îi afectează şi ciclul. Aurora, de ce nu vorbeşti?

— Lasă, că ştiu, nu-s la prima. Sindromul de vârstă. Cât aveţi? Patruzeci? E normal. Luaţi ce v-am dat.

Ce vârstă, mă, nesimţitule, Aurora are treizeci şi opt! De ce ne jigneşti? Dar şi el avea capsa pusă. L-am enervat probabil că m-am băgat. E mai bine să taci? Ceva l-a scos din sărite. Treaba cu Gilda? M-am gândit la-nceput că poate bănuia una, alta. N-ai de unde să ştii. Intrasem pregătit pentru o disculpare energică. Omul încerca să fie salon, e posibil să-i fi spus Violeta să se poarte frumos. Remeron… Cum să scot de la ăsta o reţetă pentru Viagra? Terminase de scris şi nu-şi găsea parafe prin buzunare. S-a ridicat, a smuls uşa către secretariat, ca să constate că funcţionara lipsea. Ieşise puţin. Şi-i rade, măi frate, un bombeu în birou, că l-am văzut îndoit de durere. Rămâi înlemnit. Ne-am tras într-o parte, ne uitam ca la urs. Nu te-aştepţi când vii la un doctor. Ce ai, nene? Ia un Zoloft… Nu spunea nimic, şchiopăta şi mă simţeam vinovat. De ce mă simţeam vinovat? Eu să mă simt vinovat?! Eu l-am pus?

— Ia spune, îmi zice, aşezându-se iar, ca să-mi arate că-i stăpân peste nervi, tu aveai chestia aia cu aia?… Sau nu?

Cu aia, desigur. Adică ţicnit, dar recuperabil. Asta-i Fizică, măi tembelache! Asta-i o descoperire!… Ai dracu' de nenorociţi! învaţă la şcoală câteva nerozii şi nu pot înghiţi nimic nou, că-i jenează sub păr. Şi dacă-i veridic?! Nu pot proba, nu poate nimeni proba, că nu ai cu ce. Dar dacă-i

O revelaţie, dacă-i adevărat? Pentru c-ar explica multe lucruri, inclusiv descărcarea electrică. Dacă, să zicem că nebunul ăsta, poftim, eu, nebunul ăsta are dreptate… Aşa nebun cum e el. Ce zice dânsul în mod repetat: cauza şi efectul sunt simultane în Univers! Nu cade toată fizica voastră în cur, începând chiar de mâine? Pe ce te bazezi, dacă eşti aşa de sigur pe tine? Pe cinci sau şase simţuri precare? Şi mintea-i un simţ, există această părere. Cum ai tupeul să-mi spui că sunetul se deplasează cu atât şi atât pe secundă, când urechea aia păroasă nu percepe decât între şaişpe şi două şi de mii?! Atâta poţi auzi, chiar mai puţin, asta-i plaja. Dar despre ce se întâmplă mai sus, sau înainte, ce ştii? Ştii cum se comportă sonor la optzeci de milioane de hertzi? Dacă,

să presupunem, există şi altă viteză? Sper c-ai auzit de mărimi infinite. De la cauze pe care nu le cunoşti aştepţi aceleaşi efecte? Moldovanule! Ce-mi vii mie cu stupidităţi? Abia bâjbâiţi, orbi şi surzi; vă credeţi deştepţi! Ai întrebat-o pe Gilda despre ce ai în cap?

Evident, solilocviu. Mi se pare normal. Dar să-mi spui că viteza sunetului e fix de trei sute patruzeci, numai pentru că atâta auzi, e-o târripenie.

— O depresie, doamnă. S-ar putea să fie legată de tulburări menstruale. Nu vă speriaţi. Luaţi asta trei săptămâni şi veniţi să vă văd.

— Cu pastile nu ştiu dacă s-a vindecat cineva. Iubire n-avem!

Eram iritat. Am plusat. A fost o aluzie clară la părerea Gildei despre cum se tratează boala de nervi. Mi-a scăpat. Traian s-a ţinut bine, n-aş fi crezut.

— Şi? De ce nu-i iubire? Chiar te rog s-o iubeşti. Sigur că da, e normal. Carenţa de iubire-i un factor de risc.

N-ar fi trebuit ca discuţia asta să se poarte de fată cu Aurora. Ştia c-o iubesc, însă fiecare se simte imediat îndreptăţit la reproşuri. Niciodată nu e de ajuns. Îmi propun, îmi dau toată silinţa. Doamne, cât devotament a avut după ce m-a părăsit Violeta!… Dar se-ntâmplă ceva care-mi scapă. Dacă vrei iubire, de ce te interesează numai hormonul? Pentru că numai finalul, emisia, deznodământul o preocupă. Fiziologia. Sunt o instalaţie de cracare, atât. Gilda, cum, de ce e fericită când reuşesc să mă interiorizez seminal şi s-o transfer pe coloană?

Asta nu cumva se-ntâlneşte seara cu Violeta, când se-nchide la Parlament? Timp în care Gilda-i credulă? N-ar fi cu totul exclus…

Cât îmi lipseşte! Pe scaunul ăla, pe care îl pângăreşte Gal cu fundul lui plat, se aşeza imponderabil şi deschidea carneţelul. Intram în cabinet spre amurg, uneori după ce pleca personalul. Avea o cheie, i-o dăduse tot el. M-am mirat, dar atât. Nu pun întrebări. Căsniciile evoluează totdeauna neaşteptat. Nu mă bag. Ea, acolo, şezând şi eu întins pe canapeaua de imitaţie bej. În ciorapi.

— Te simţi relaxat?

Exact genul meu, din astea, minione. Freud, laba aia. Parc-o aud. Era vară şi nu i se simţea nimic sub halat. Doar umbra unui chilotei mi-nimal. Mă lua la pertu. Eu încă nu îndrăzneam, dar cât de mobilizant poate fi! Şi toate volumele bine repartizate, o minune, un pom de Crăciun! N-aveam încă de unde să ştiu că-i firigidă, lăsa impresia că obişnuieşte preliminar un lighean cu jăratec.

— Aş vrea să-mi vorbeşti despre mama. Mama! Ce treabă are mama aici, când creste ceva între noi, putea să-şi dea seama şi ea?

— Asta, cu mama, se face la psihologie în anul întâi sau în doi? N-aveţi idee câte prostii se învaţă la curs…

— Anume?

— Anume. Ştiţi ceva despre fulger? E-o treabă care se vede de câteva zeci de ori într-un an. Vă temeţi de fulger?

— Da. Mă tem de tot ce-i electric.

— Cine v-a spus că-i electric?

— Sunt nori care se încarcă pozitiv, parc-aşa. Şi când se-ntâlneşte cu altul încărcat negativ…

— Doamna Gal, chiar credeţi că ăştia bântuie fără stăpân? Vi s-a predat Franklin la şcoală.

— Ce Franklin?

— Ala de pe dolar. Cum, adică, se-ncarcă? Hai s-admitem că există ionizări. Credeţi că poate umbla ceva complet pozitiv şi altceva complet negativ? Cum se încarcă atât de distinct? Se mai întâmplă anomalia asta undeva în natură?

— De unde să ştiu? Cred că da.

— Vreţi să spuneţi c-au produs fulgere experimental, în laborator. Nu, au produs descărcări. Nu-i tot aia. E-o gumă pe care-a mestecat-o şi Franklin. Nu există. Chestia cu norii de semn contrar e-o prostie care se transmite dintr-o generaţie-n alta, pentru că omul ar face orice numai să nu fie nevoit să cadă pe gânduri.

— Adică…

— Desigur că-i vorba de-o descărcare subită, asta vede şi mama, dacă tot vreţi să ştiţi. Numai că electrostatismul se petrece-n acelaşi nor, doamnă scumpă, şi pentru o fracţiune infinitezimală de timp. Timp, mă rog… Vi se pare că-i clar, ca la Franklin, dar încă nu se ştie de ce. Ionizate prin câmpul magnetic terestru? Nu se cunoaşte. Tornada de ce umblă înfiptă în sol? Nimeni n-are habar, dar vorbeşte, pentru că nimeni nu contrazice pe nimeni şi nu există putinţa să intre acolo. Poate face doar presupuneri. Nu pot să pipăi, nu pot să masori Dar pot să deduc că polarizarea, când se produce, nu poate hălădui alandala, pentru că nu-i în spiritul acestei naturi. Se anulează automat, de cum s-a produs. Descărcarea-i subită. Instantanee. Fulgerătoare, pardon de expresie! Simultană cu polarizarea magnetică. Un trăsnet, adică.

Se uita la mine meditativ, lăsând impresia că în sfârşit

decantează. Apoi:

— Vrei să mă fuţi, spune drept.

Doamne, ovaţiile pe care le scoate, nu ştiu cum, direct dinspre şale, o biruinţă! Mă predis pune la scandări, triumfăm asupra unui rahis placid. Vuietul cu care Gilda se rupe cu gheaţă cu tot din banchiza ventrală!

— Te uiţi la mine? Ce vezi?

— Eşti frumoasă. Mă eliberează.

— Nu ceda, nu ceda! Retine… Du-te-ncet înapoi. Umblă uşor, regresiv.

… Era o zi ploioasă, din alea. Ne-am refugiat în codonul din spate, unde avea să fie baia cândva, şi ne-am prăbuşit pe-o saltea pneumatică. Reuşisem să podesc hardughia de la Snj-ov, se păstra chiar uscat. Răpăiala o auzeam foarte rău. Mă şi gândeam, în timp ce lucrul vindecător progresa, că n-ar fi rău s-o am înregistrată pe-o bandă. Cu ploaie, cu tot. Aveam sus căpriorii montaţi şi-i acoperisem cu folie albă. De asta prindea sonoritatea aceea. Şi desprinsă, probabil, puţin, căci răbufiiea un fâlfâit violent. Foarte natural. Ţipetele astea aş fi vrut să le am, dar nu vrea. Nu ştiu ce are. Când vede Nagra se isterizează, numai ei i se pare că-i îndreptăţită să-mi pună casetofonul la cap.

Aurora bătea Delta în timpul acesta, m-a sunat din Maliuc, eram sigur că-i la două sute de kilometri. Ne-am gândit amândoi c-ar fi mai select s-o acoperim cu stuf şi salut! Dar nici ăsta nu-l găseşti peste tot şi nici meşteri. Hai în Deltă! Se-abate, aşa, un fel de frenezie edilitară, e suficient să-ncepi c-o nenorocită de zugrăveală. Câtă vreme avusese treabă cu animaţia ei, umblase destul, cunoştea. Dar, te gândeşti: recoltatul, transportul, lipoveni, căci nu se pricepe tot prostul să-l taie, băutură; ăştia şi beau. Mâncare! Dormitul nu-l punem, umflam două saltele şi puteau să doarmă aici; pare incomod, dar nu-i chiar aşa. I-am spus mai târziu: iei un rahat din ăsta spaniol sau danez, îl pui pe casă şi gata. Te scoate mai ieftin. N-avea stare, pot înţelege, când n-ai de lucru te urci pe pereţi.

— Când vine?

— Poimâine.

Se găsea într-unul din momentele ei de respiro, când părea a se răci adorabil.

— Ce face, sculptează?

— Nu, scenografa. A lucrat în animaţie, face păpuşi.

— Aşa, c-am văzut pe-acolo. Machete.

— N-are de lucru, face orice. Şi machete, dacă auzi că vrea cineva. Nu ia scump. Şi decoratoare! Ai telefonul meu, dacă se interesează vreunul.

E stingheritor să vorbeşti de soţie în cursul unei asemenea activităţi, ba chiar să-i mai faci şi marketing pe deasupra, dar nu eu m-am lansat în subiect.

— Ca decoratoare, e fabuloasă! N-ai nevoie pe-acasă, nu renovezi?

— Eu ştiu? Deocamdată… Să văd…

Nu ştiam ce are pe-acasă. Încă nu mă chemase. Probabil de obrazul lui Gal. Nici eu nu insist, înţeleg. Ne întâlneam, ştii cum e, ca studenţii în Brâncoveanu la Paulin, uneori la studio… Am fost nevoit s-o aduc accidental şi acasă, căci era peste puterile mele. Trec trei zile şi resimt o necesitate casantă. Plus că un tratament e un tratament; dacă nu te ţii de el, mai bine nu te apuci.

Pare sigur cu Aurora, dar nu ştii niciodată. Are pasiunea surprizelor. Odată te trezeşti că deschide şi intră! Foarte liniştit nu eram, dar în limite aproape fireşti. Oricum, Delta-i Deltă. Gândul acesta din urmă, precum şi neatenţia pasageră a Gildei mi-au deturnat luarea-aminte, observându-se o diminuare. S-a interesat imediat, chiar dacă tacit, îndemnându-mă a restabili ceea ce tocmai pierdeam. Uite, reconstruim, nu mi-am putut înfrâna o figură de stil, simultan cu construcţia casei. E foarte firesc.

Am întors privirea în lateral să m-asigur că voi da de un lucru potrivit asupra căruia să-mi disciplinez ebuliţia, în cazul când voi fi obligat. Spre răcire, către spinalizare, mă rog. Televizorul l-am lăsat pe podea, avea antena prea scurtă. Părea exact genul de obiect destinat acestei urgenţe. Îl instalasem pentru meciul de tenis. Când, mă tre’

zesc cu altă partidă, pe soare! L-au înlocuit. Din cauza vremii, înţeleg, dar nu mă priveşte. Ceva greţos cum nu pot să-ţi spun! Afară, pe fundal turna ploaia şi ăsta aici – tenis în praf, pe caniculă. Cu comentariul lor cretin, asudat. Parcă eşti pe altă planetă, îţi dă o senzaţie de ireal, mai rău mi-a făcut. Nu trebuia să mă uit.

În sfârşit, m-am lăsat într-o margine. Eram şi nervos. Situaţiile astea îmi dau stări nervoase. Mă bagă-n sindromul ăla blestemat, de candoare. Chiar mă gândeam să mă ridic şi să-mi caut pastila. Dar

dac-am văzut-o că se-ntinde alături şi nu zice nimic…

— Giani.

— Te rog! Aş vrea să mă liniştesc. Te rog să nu mă provoci…

Nu suport niciun fel de reproş. Am destule pe cap. Atâta vreme cât vă plătesc un abonament, am şi eu o pretenţie! Ce dracu'! Fiecare se gândeşte la el. Şi eu ce? Meciul ăsta l-am mai văzut. Aş fi vrut, în secunda aceea, s-o ştiu departe de-aici. Când am nervi, am nervi, asta este! Dacă mă ridicam într-un cot şi-i spuneam gata, îmbrăcarea, adio, nu zicea că-s nebun?

Noroc că mă pot stăpâni. Am privit-o. Gilda se gândea la ceva, nu am idee la ce, dar ceva o preocupa. Se asprise, spun o prostie? Era parcă altfel, mai colţuroasă. Totdeauna voluptatea le schimbă, a remarcat cineva? Voluptatea şi culinatul. Le ia din aparenţă şi din răsfăţ. Aerul acela exersat în faţa oglinzii şi plimbat prin teritoriile unde ştie precis că provoacă. De care, nu-i aşa? devii dependent, începe brusc să-ţi lipsească. În cele urmă s-a-ntors înspre mine, dar extrem de serioasă. Am vrut s-o opresc: destul, nu suport imputări, să se rupă căruţa! Aiurea, să cad cu salteaua…

— Niciodată nu m-am simţit mai femeie. Hai, lasă-mă! Când te ştiu friguroasă? Mă crezi vreun naiv? Ştiu c-o preocupă căderile mele-n virginitate, dar te flatează, nu poţi spune că nu. E plăcut, când auzi. Tragi aer în piept. Îmi venea s-o întreb: dar Traian? Traian cam cum e? Dar nu se putea. Nu-i frumos.

— Dar Traian?

N-am putut să m-abţin. Am văzut-o că se umbreşte uşor şi se uită aferă. Nu era nimic de văzut, ploua cu găleata.

— Te rog să mă scuzi.

— Nu, dar sunt lucruri pe care e greu să le înţelegi.

Aş fi putut paria că-mi răspunde în termenii ăştia. Lucrez dialoguri de treizeci de ani, intuiesc cu precizie o replică bună.

— Şi-mi vine greu să vorbesc, reluă. Nu mă recunosc, ai făcut din mine ceva de nu se mai poate.

— Te rog să mă ierţi.

— Ei, asta-i!

Când se face târziu, sunt lucruri care vin şi ele târziu. Îţi faci socoteala şi prelimini cât ţi-a mai rămas de făcut zgomot şi murdărie prin lume, pe-aici. Luăm un număr modic de ani. Sigur c-ar fi minunat să poţi trăi în sfârşit nebuneşte, dacă tinereţea ţi-a fost sărăcită de

şcoli, slujbe de doi bani, alergături după un adăpost şi mizerii care te lasă cu suflu sistolic. Cât profiţi că eşti tânăr? Minimal. Toată vigoarea o canalizezi spre confortul dubios al vârstelor consecutive. Iar vremea pierdută nu mai are nicio valoare, odată te trezeşti cu burta peste curea! Se duce naibii şi restul. Limba română va dispărea, sunt aproape convins, îngropată-n Uniunea asta Europeană, peste două, trei sute de ani. Dacă o asemenea UE, bineînţeles, nu sucombă ceva mai devreme. De ce mai scrii doctorate? Peste-un mileniu şi jumătate, cele numite şi largi – la circulaţie mă refer, la limbile larg-circulate –, vor fi descifrate la fel de scremut ca o cuneiformă. O harabură de vanitate şi crocodili! Tardiv, dacă ai cât de cât, îţi dai seama că timpul e o ficţiune, dar unde s-o dai? Totul te trage să fii zgârcit cu trupul şi aşa ancrasat. N-aş vrea la urma urmei şi eu să trăiesc, să mă sparg, să vă sparg? Ce mai am, ce-a rămas?

— Mă iubeşti? Nu mi-ai spus niciodată că mă iubeşti.

Mai devreme sau mai târziu toate ajung la fraza asta şi-o reinventează. Sunt pacient. Experimentează pe mine o cură. Posibil ca voluptatea în bune dozaje să facă minuni. Sunt depresiv. Sunt pasiv. Cine se duce la doctor: vă iubesc, mai daţi-mi Zoloft sau permiteţi măcar să vi-o pun?

— Te iubesc, i-am spus, totuşi.

— Cred că minţi. Mă distrugi.

M-am întins ca s-o pot ajunge pe gât. E felul meu de-a fi tandru. Din afară, în plan general, era un sărut sensibil, ospitalier. Femeia, cum ar veni, vorbeşte prostii, iar el o tolerează tacit prin însăşi îngăduinţa lui masculină. Dar în sine, câtă recunoştinţă! Ce bine te simţi, când ţi se confesează asemenea dubii… Asta-i şi diferenţa între cinema-tograf şi literatură. Primul nu poate penetra inefabilul acestei trăiri, deoarece Cuvântul, care pulsează în Tot, se reprezintă pe Sine, la infinit, în diferite raporturi. Nu-i fabulos să produci o lucrare şi să fii însăşi Lucrarea; nici n-ai nevoie s-o priveşti sau s-o simţi, pentru că asta eşti încontinuu: te contempli şi-o locuieşti? Care artist izbuteşte?

Sărutarea se prelungea şi chiar mă gândeam dacă nu generez echimoză. Când sare deodată, horcăind după aer cu gura căscată. O apăsam pe laringe. În primul moment m-am speriat, dar, nu ştiu de ce, mi-a plăcut.

— Merge greu redactarea, îmi spuse cu glas alterat, după ce se opri din tuşit. Se mai bere-găţesc şi actorii, la post-sincron. Îi pun şi eu

să se hârenâie.

— Te grăbeşti, ai vreun termen?

— Nu ştiu cum pierd atâta timp…

Când aud de timp, mă face să sar din pantofi! Doamnă dragă! Nu suntem decât spectatorii unei deveniri personale. Care a fost! *A şi fostl*!… Merită asta un doctorat? Chiar dacă subiectul aş fi eu însumi, să zicem? Ce laşi în urmă se usucă, se scofâlceşte ca ciupercile atârnate pe sfoară. În faţă, viitorul – să-i spunem aşa –, dimpotrivă, e lăbărţat şi liniştitor, ţi se pare c-ai putea lua când doreşti toată viaţa din zero. Cine-a reuşit treaba asta? Dă-mi un singur exemplu! îmi ţineam mâna dreaptă pe ea şi-o mângâiam peste şold, coborând până unde descria sfericica, spre mijlocul coapsei. Agreabil, dar simţeam şi-o uşoară asprime în anumite porţiuni.

— Am slăbit, ai văzut? Am slăbit patru kilograme şi nu mă laudă nimeni.

A, trebuie omagiat! După treizeci de ani, efortul acesta îţi poate altera aparenţa aducându-te oarecum înapoi, dar cărniţa se moleşeşte, nu minte, iar pielea, oricât ai unge-o, e piele, prinde rugozitate. Ceva râde strâmb. Fie şi din acest punct de vedere, Gilda e şi ea o ficţiune. Una în care pătrund cu jovialitate, cântând.

Mă lua somnul şi-mi simţeam torsionată coioana. Pesemne că mâna a primit un impuls obscur, tentând să se degajeze de sub umărul ei. Gilda s-a răsucit pentru o scurtă verificare. Uneori tratamentul se cere continuat. Nu şi acum; şi-a dat seama sincron cu palparea. Carnea umană e mult mai plăcută la comprimări decât tentaculul gelatinos al cefalopodei, e clar. Pe termen mai lung, însă, cred că stăm cam înghesuiţi, mă gândeam, simţind furnicătura amorţelii în braţ. Caracatiţa e mai adaptată şi, mai ales, se strecoară cu uşurinţă în spaţii absurde. Chiar şi cu creierăşul stă binişor. S-ar putea să fie vietatea care va domina, după stingerea mamiferelor care suntem. Vertebrele dor şi sunt şi fragile. Natura scoate din fabricaţie ce nu-i reuşit.

— Schimbă canalul.

M-am extras bucuros. O enerva şi pe ea tenisul ăsta pe soare, în ploaie. Am dat peste nişte ştiri, le-am lăsat. Iarăşi, Irak, nu ştiu ce, şi jurnaliştii răpiţi pentru care se aranja acum recompensa, probabil cu banii din taxe. Gilda s-a ghemuit, şi-a smuls poşeta de lângă saltea şi a deşurubat batonul de ruj.

— Ia închide, dă-i dracu'! Suntem ca-n filmele alea cu proşti.

Am închis. La fel aveam să-l aud şi pe Dorel, mai târziu. Se potriveau la păreri. Chestia cu Irakul nu m-a interesat pân-acum excesiv, dar simt şi eu că pute subţire.

— De ce nu se duce cineva la Bagdad ca să vadă unde e cacealmaua?

— Te-ai duce?

— Normal că m-aş duce. Ţepari! Cine răpeşte trei ziarişti, aşa, la grămadă? Aici s-au luat bani frumoşi. Nu ţi-e clar? Unde crezi că merge răscumpărarea?

Îşi ţinea braţul uşor depărtat. Mi-am strecurat nasul ca să asimileze din pacea pe care o răspân-dea. Mirosea atât de frumos, era atât de călduţă, simţeai că te-ncurci printre gândurile ei… Am stat aşa, nu ştiu cât. Apoi, firesc, cu graţie, nici nu mi-am dat seama, am redemarat lucrul acela le-cuitor. Era atât de plăcut…

Şi, Doamne, dezastru! La uşă suna cineva. M-am albit. Un sunet hidos. Înainte s-o văd, ştiam deja cine e. Apăruse din Deltă!… Fără să mă prevină, aşa cum avea obiceiul oribil. N-am deschis, m-am chircit. Aveam impresia că mă asurzeşte. Ştiam că nu mai e mult şi începe să-şi caute cheia. Trebuia să fac ceva, cu orice preţ, s-o împiedic să intre, n-aveam nicio idee!

M-am trezit ridicat, hăbăucit, în şezut. La fel şi Gilda, speriată din somn, încercând să priceapă ce se petrece. Încremeniţi. Cu inima bubuind. Răsturnaţi în jumătatea de gest defensivă.

Slavă Domnului, nu era nimeni, telefonul suna…

Am nişte vise de la o vreme, că poţi să mori şi de inimă.

6.

… simpla *evidenţă a* prezentului este viitorul, iar viitorul omului este dragostea. Drăguţ. Prostia asta nu-i a mea, am găsit-o la Pasternak. Mai citesc uneori, dar nu-mi fac nicio iluzie.

Regresia în stare de veghe are o hibă. Te duci cu amintirea atât cât e capabilă ea să dezgroape. Nu faci asta spontan, toată ziua? Prin asociaţii, e o treabă asociativă. Se presupune că dacă te-afiinzi în trecut e sănătos pentru spirit, căci dai peste cauze uitate şi ştergi. Mai mult nu discut. Ce părere am eu despre efecte şi cauze se ştie… Dar când ai un dram de luciditate şi vrei să te tragi înapoi hotărât, mintea n-o mai ia razna după bunul ei plac. Aici e defectul. Nu mai e ceva natural. Te situezi pe cicluri tematice. Cum m-aş concentra eu, de pildă, la nivelul erotic. Nu pot să mă scufund decât senzual, dintr-o voluptate în alta,

aşa cum altul ar face-o amintindu-şi pneumonii sau drumuri în Deltă. Nu c-aş fi obsedat sau nu mai ştiu ce, dar aşa mi se leagă. Trecutu-i irecuperabil, oricum, dacă nu chiar ficţiune. Măcar să-ţi facă plăcere. Să fi meritat.

Mă gândesc, de pildă, la ceva albastru: lenjeria albastră a Violetei. Foarte ciudat, în loc să mă facă visător, mă face nervos. Nu-mi place iarna şi era la câteva luni după ce-o puseseră ministru al Culturii. Renunţase la vopseaua pe care o ştiu, şi-l lăsase cărunt. Lucrul acesta transformă omul politic. Îi dă un aer exotic de sinceritate şi de inimă simplă. Mesajul!… N-am nimic de ascuns, totul pentru popor, deviza mea e sinceritatea, asta sunt, ce să fac! Ana Pauker, pe vremuri, avusese aceeaşi idee capilară, din aceleaşi raţiuni. Auzeam tot felul de păreri că s-ar şi îmbrăca cu un gust similar, dar izvorau din invidie. Poate numai la o privire superficială. Violeta îşi înnoise garderoba încă de pe vremea primei legislaturi. Sfătuită corect, îşi administrase un număr necesar de taioare şi pantaloni de o sobrietate incertă, cu care se putea arăta la recepţii, dezbateri legislative, dar mai ales la televizor, pentru care făcuse adicţie. Ştia cu precizie – vorbeam despre asta şi cât lucrase la ziar –, lumea înfulecă absolut tot ce vede pe sticlă, chiar pe nemestecate; dacă ai ceva de făcut e să-i torni în guriţa deschisă. Nu înţeleg de ce se cheamă, totuşi, *audientă*, numai la ureche îi fraiereşti?… Cu toate că, datorită profesiei mele, ar trebui să-mi facă plăcere această trimitere. Mă surprind interesat de limba română. Îmi bat singur cuie în talpă.

Şi nu scăpa nimic, intra cu părul ei sur peste tot: tocşouri, telejurnale, divertisment moderat de femei smochinite sau grase, urâte, chiar vaci, încât i-am şi spus într-un rând, draga mea, te cobori, alege mai bine emisiuni culturale. Din astea de teatru şi arhitectură, unde putea să arate că posedă criterii. Sau mondenităţi. Aici se înghesuie audienta, aici o loveşti. Are o rezistentă sub proiectoare mai mare ca Maria Colţun, o cântăreaţă de populară. Îmi place să mă prindă în pat când dezbate la televizor. Grizonantă şi tânără încă, taiorul mulat, o mică bijuterie la gât şi crăcii ăia de deputat dezveliţi generos în teaca fosforescentă. Atunci meditez regresiv la marea ei abilitate pentru oral – puţini ştiu, sper, lucrul ăsta! –, la tristeţea înstrăinării unui har ce-mi era dedicat şi obţin invariabil o erecţie suficientă.

De data asta aveam o problemă concretă. M-au bătut la cap mulţi, şi Olteanu şi Feifer, sun-o, bre, că ne aia de foame pe noi! Nu era

nu ştiu ce sacrificiu, dar de fiecare dată când îi dau telefon, îi dau ca să-i cer. Asta mă deranjează. E

un principiu de educaţie. Chiar şi după treaba cu Bassam, suedezul. O felicit la aniversări, îi mai înfig un e-mail că mi-a plăcut cum arăta la teve, strecor şi-o aluzie subţirică, mă rog, a intervenit la spital cu treaba aia întâi pentru mine, pe urmă cu ea, ne-a vizitat la Snagov când cu faza cu temelia, aşa că nu pot să-i reproşez aproape nimic. N-o fi mare brânză pentru un deputat, pune mâna pe telefon şi se face. Dar nici nu poţi trage la infinit, dă-mi aia, fă-mi aia, numai pentru că se-nvârte pe-acolo, iar eu – înţelegi…

Nu mă interesează, mi-a spus când i-am băgat mâna-n chiloţi mai târziu, în sala de P.S., întâi facem nişte controale ca lumea. Nu la ea se referea, ci la verificările din Minister. Violeto, n-avem filme, unde muncim? Şi la teatre bălteşte. Până nu controlez la centimă ce-au furat nenorociţii ceilalţi, nu dau drumul la nicio lucrare. *Nenorociţii ceilalţi* erau opoziţia în sfârşit răsturnată. Dar ce importanţă are, nu se delapidează tot timpul, ce să mai aşteptăm? Nu-i tot aia? Nu-i ciclic, de ce se înghesuie lumea să apuce un loc pe craca de sus? Să vadă la cât s-au întins *nenorociţii* în *y* mandatul trecut ca să aibă o marjă şi ei. Fac statistici, eu ştiu? Am sunat-o la minister.

— O… cunoştinţă, i-am spus secretarei, curioasă şi aia.

— Doamna ministru e într-o discuţie. Lăsaţi-mi numărul, am să-i comunic.

Comunici din părţi, nu te caută nimeni. Stai şi aştepţi ca neghiobul. Am mai format de câteva ori.

— Stratulat.

Mi-am dat şi numele până la urmă. În sfârşit, îmi face aia o legătură. Bonjur, ce mai faci?… Se simţea că nu-i deloc fericită să mă audă, avea în glas un soi de prudenţă. Care-i problema?

— Păi, problema… Violeta, aş vrea să te văd. Am mai şi felicitat-o pentru numire, lucruri din astea, ca să intrăm în discuţie.

— Domnu’ Stratulat, m-aţi prins într-un moment imposibil. Sunt până la refuz. Nu-mi văd capul.

Stratulat… Cândva eram Pupi.

— Lasă, dragă, cinci minute, ce naiba! Dacă crezi că merit şi eu cinci minute. Te aştept la ieşire, când pleci.

Fără să vreau, am găsit punctul slab. Numai acolo nu voia să mă vadă! E prudentă. Cred că nu par, ştiu eu? responsabil şi se teme să

nu-i fac vreo figură prin minister. Mai ales la ieşire, când se nimeresc şi ziarişti.

— Acasă?… sugerez cu timiditate. Nici atât. S-a cabrat.

Ora Ian ti

— Hai, dragă, mi-e dor să te văd. La o cafenea îţi convine? Violeta… Măcar în maşină.

— Nu, stai puţin. Trebuie azi? Unde eşti?

— La studio.

— Tot acolo?

S-a tot tras înapoi, ştii cum fac, până te simţi de rahat. A rămas că vine la Post Sincron mai pe seară, când scapă de undeva. Bănuiesc că raţionamentul a fost următorul: decât să-mi stea nebunul pe cap toată ziua, mai bine mă duc peste el şi-l stopez. Dar, fii atent, nu vreau să dau ochii cu nimeni! Bine, iubito. Politica te face conspirativ. Am lăsat deschis la intrare şi lumina aprinsă ca să vadă pe scări.

După care am început să mă frăsui. Intervine o frică… Dacă se leagă ceva, pentru că viaţa oferă tot timpul variante, dacă se propune ceva şi eu intru iar în sindromul acela prostesc de şcolar căminist? Violeta nu-i Gilda, n-are răbdare. M-am căptuşit deja c-o problemă…

Bun. Şi-a făcut apariţia în pantaloni. Asta era şi mai rău, plus că m-a indispus. Avea o pereche gri fier, îi făceau fundul mare. A lăsat-o maşina pe la nouă-jumate. I-a spus să oprească în faţa lăptăriei de vizavi, părea mai neluminat. De la mine, de la geamul unde eram, se vedea tot aşa. A coborât fără s-aştepte să-i deschidă portiera şi-a traversat uitându-se-n jur. Pantalonii îi dau un aer de vizită de lucru, angajat. Pusă pe treabă. Mi-o amintesc când a luat foc Circul National, cum s-a aruncat ea pe lângă pompieri şi cameramani, să salveze, să stingă. În alţi pantaloni. Era prin toate Telejurnalele. Are un stil masculin, de aia îmi place.

I-am sărutat mâna ca un fost concubin, am dat s-o şi atrag înspre piept, dar părea cam grăbită. Nu-i nimic. Am aşezat-o la masa de mixaj şi mi-am tras un scaun ca să-i tai defensiva, dacă ar fi recurs. Recunosc, fac regresii tematice. Când simt că se-apropie o scenă din alea, îmi amintesc", în detaliu.

— Ce s-a întâmplat? zice.

— Vrei o cola, ceva? O berică? Ce-aveam şi eu la răcit.

— Nu. Care-i treaba?

— Arăţi superb.

— Zău? Mersi. Şi tu.

— Ei, pe dracu'. Ce faci, nu dai drumid şi tu la nişte filme pe-acolo, prin Minister? Nu-i de lucru.

Puteam să-i spun că făceam foamea toţi? Nu-i frumos, e mitocănesc. Bănuiesc că lua de două ori pe lună plicurile alea grăsuţe, de unde să ştie cum e? Trăieşte ca mine din osânză, din colesterol? De asta i-au dat minister. Şi eu ce mănânc.

eu şi Feifer? îmi vine brusc să i-o pun. Sunt fascinat de gura asta cantabilă. Focalizez într-acolo, când tocmai pronunţă:

— Nimic, până nu se termină controlul. Am băgat Corpul de Control, facem nişte controale la sânge.

— Credeam că-i gata, îndrăznesc, durează deja de cinci luni.

— Cât o fi. Nu pot să intervin.

— Foarte bine. Dacă tot nu costă nimic…

— Cum nu costă nimic? Ştii cât costă? Te doare priceperea!

— Ai intrat şi pe Sărăţeanu, la Naţional? Să-ţi spun eu cât a putut să fure nemernicul ăsta!… Şi i-am mai zis de doi, trei de care ştiam. Bagă-i în puşcărie!

— Puşcăria pizdei… Ai văzut pe cineva ascuns mai mult de trei luni?

— Atunci, de ce frecaţi menta?

A dat din mână. Există, probabil, raţiuni. Mediul politic îi împrumuta, însă, o naturaleţe a exprimării colocviale care-o întinerea. Şi-nainte le mai scăpa; în presă ori eşti dur ori dispari! Dar acum era de-un firesc absolut, mă pricep, am ureche. Un limbaj direct te exaltă. Se uita la butoane şi-şi mângâia reflex pantalonul înspre genunchi. De câte ori văd gestul acesta fără de voie, suspectez că persoana e familiarizată cu dezmierdări solitare. O presupunere, dar Violeta mi se părea cu atât mai atrăgătoare.

— Cum e? Te-ai mai liniştit?

— Da, am rămas un pic depresiv. Nu prea-i de lucru.

— Se ocupă de tine?

— Da, mulţumesc. Sunt înnebuniţi, n-au ce pune pe masă. M-au rugat să te-ntreb.

— N-am de gând să mă eternizez la ministerul ăsta penibil. Dă-i şi-n mă-sa.

Nu cred că se referea la Feifer, Olteanu şi la fomiştii ca mine: poporul care n-are de lucru şi nu poate sonoriza. Era o trimitere

restrictivă la ai ei, din partid, care întâi iau puterea şi după aceea o exilează la minister. Ca pe-o cenuşăreasă. Dar, cât farmec parşiv, de contiguitate, între zicerea asta şi nobleţea culorii surii a coafurii! Plus linia suplă, aţâţătoare, a strungăreţei din culcuşul acela plinuţ care mi-a fost odată prietenos. Îi cunosc fiecare milimetru de piele.

— Ai ceva microfoane?

— Am câte vrei, da-s închise. Nu la alea se referea.

— Stai liniştită, ar intra în microfonie cu ce am pe-aici.

Răeusisem subit. Aveam nişte emoţii umilitoare. Dacă, mă gândeam, acceptă şi io-s rămas undeva în neprihănire?

— Ţi-e greu?

— Nu că-i greu, dar zac la Cultură cu toţi nebunii pe cap. E ultimul minister care vine la rând; încep cu Finanţele şi termină cu ăsta.

— Nu vrei să-ţi fac un clip de promoţie? Te sonorizez gratuit, plăteşti numai filmul.

— N-avem, dragă, buget. Nu te uiţi la televizor?

Totu-i de mântuială. Nicio femeie nu-i în stare de-o treabă definitivă. Fiecare te lasă fecior. Atâta consum inutil!… Tremur şi transpir ca un puştan cosuros.

— Ce-i acolo?

Studia *ochiul de ciclop* destul de bănuitoare.

— Sala de P.S.

— Ia să văd.

S-a ridicat. A pus mâna pe clanţă. Avea impresia că-l ascund pe unid ciucit care-o înregistrează cu *sehn-ul*. Aici, mi-a plăcut. Faci politică, ai nevoie de-o minte prevăzătoare. N-avea de unde să ştie c-aş fi putut s-o-nchid acolo cu cheia.

— Ce faci aici?

— Post sincron. Momentan nu-i de lucru. Auzi, Violeta, te rog o treabă şi eu…

M-am gândit să-ncerc. Filme nu, pentru reclame n-are buget, măcar asta. Altfel, odată-şi smulge poşeta şi nu apuci să discuţi.

— Dar nu te superi… Okay? Ţii minte cum ardeai atunci la omizi? Mă omoară casa aia de la Snagov. E-ntr-o margine, la coada bălţii. Şi aleea de acces – plină de gropi şi noroi, o nenorocire! Aş asfalta-o puţin.

— Aşa.

— Nu-i mare. Câteva *cife*; oameni, să zicem, aduc.

— Şi cum te gândeşti? Că nu-i patrimoniu.

— Ei, caca! Ce patrimoniu?… Zece, douăşpe cife. *N*-ai lucrări culturale în zonă?

— Pe fonduri U.E…

— U.E., şi ce? Alţii nu-s băgaţi tot pe U.E? Cum crezi că se toarnă asfalt?

— Pupi eşti nebun? Asta-i puşcărie.

— Hai, mă, nu fi aşa… Violeta! Toţi asfaltează la fel. Faci ceva pentru mine?

— Bine că nu ţi-a venit ideea să-mi propui treaba asta la telefon. Nu pot, te rog să mă crezi.

— Okay. Nu ştiu ce am, am pielea găinii, mi-e frig.

— Vreau să plec, hai, dă-mi drumul.

Dar deja o luasem în braţe. Probabil că-n sinea ei se felicita că nu m-a chemat la birou. S-a dus şi asfaltul. Nu-nţelegeam de ce sunt respins.

— Mă, tu eşti sănătos?! Pupi, n-am venit pentru asta!

— Violeta. Nu pot să uit…

— Dă-mi drumul! Stricăm prietenia, auzi?! Asta da, asta era o ameninţare ce putea fi luată-n serios. Cu consecinţe scontate. De aceea încercam să fiu galeş. Am trântit-o pe canapea, e una acolo pentru actori. Retapiţată, pluş galben. Cam scofâlcită, dar silenţioasă.

— Pupi, vrei să te bag în pizda mă-tii?

Ce mândru sună acest cuvânt! Guriţa asta a ta!… Mi-aduce aminte de situaţii complementare. Numai că Gilda nu-i îndemnată decât în momente de efiiziune; doamna ministru – când te aştepţi mai puţin.

— Violeta, mi-e dor…

Mă umflam. Punctul critic. Eram ca un amestec de fosfat şi ulei. Anii ăştia! Simţeam că dacă nu se-ntâmplă, mai bine mă spânzur. Aşteptam un semn, cât de mic. Ca să fiu sincer, am nevoie de puţină încredere. Nădăjduiam la ceva mai special.

— Pentru asta m-ai chemat noaptea aici?

— Nu ştiu, probabil că da, am încercat să ridic şi alte probleme.

— Sparg, să ştii! Ce să spargă?…

— Strig! Pupi, strig!!

Cum să strige!… Există, totuşi, o luciditate ministerială. Urlă

presa. Care demnitar ţipă în situaţia asta? Nu reuşeam să-ntelee de ce nu atinge temperatura de fierbere. Altă dată i-ar fi trebuit mai puţin.

— Violeta, mi-e dor…

Îi desfacusem cureaua şi trăgeam s-o eliberez. Un lucru foarte anevoios, cel mai greu. Şi aşezată şi cu pantalonii umpluţi cu ea însăşi. Trebuia să intru cu mâinile şi să-i petrec peste fund. Iar alunecarea peste plușul banchetei, altă corvoadă, avea un coeficient de frecare absolut anormal. Norocul a fost c-am dat în interior peste ceva extrem de glisant, un fel de satin.

— Ghem poliţia. Te nenorocesc. Deja o spusese mai îmblânzită. Izbutisem, în parte. Pantalonii pârâiau indignaţi, cedând spre genunchi şi lăsând vederii obiectul albastru. Dedesubtul ministerial. Minimalist, cu perforaţii secretizate şi de-o culoare intensă, neon. M-am blocat. Arta are asupra mea un efect siderant. Nici n-am mai văzut. Ruseşti. Pasternak. *Dr*. *Jivago*, un lucru ca lumea! Dacă reuşeşti să-ţi închipui că viitorul umanităţii – mă rog, viitorul! –, ar fi însăşi iubirea, înseamnă că nu vezi în perspectivă decât un mozol general. O bulăneală la scara planetei. Asta e omul? Spre ce tinde el, dacă nu spre însingurare şi egoism, spre căţăratul pragmatic la loc în copacul social? Spre mizantropie! Nu se observă? Efectul e deja destul de încetinit ca să nu te mai poţi înşela. Cum adică iubirea e capăt de drum? Aserţiunile astea deştepte mă enervează până la crampe. Ce zice el?: simpla evidenţă a prezentului este deci viitorul. Nici nu are vreun sens. O prostie. Cum evidenţă? Unde vezi viitor? Toate câte se-ntâmplă au debutat simultan şi sunt deja terminate. Sau nu pare logic?

În sfârşit, am ajuns la chiloţi. Până aici, teza lui Pasternak, oricât de nereuşită, ţinea. Din momentul acesta, se putea observa că doamna ministru nu se mai plasa opozabil. Mi-a trecut prin cap c-ar trebui să simplific pantalonul de-un crac. Poate asta şi credea c-am de gând, dar nu eram sigur. Eu voiam să-i sugerez altceva, tindeam mult mai sus, aş fi vrut s-o pun în valoare. Mi-am îngropat faţa în textura de culoarea cernelii şi-am început să morfolesc la satin.

— Aşa as… mi-e dor. Violeta!

Nu mai mişca. Simţeam că-i de bine. Pândeam o încurajare, concesia spre o altă postură, dar nimic nu venea. Nemişcată, cu picioarele strânse, iar eu înfiilecând din ceva siniliu şi rusesc, excesiv de păsuit şi acela. Umectat. Probabil că eu. Nu era consiunabil, dar de foarte bun gust. Aşa arată o lenjerie de interior. Totdeauna pregătită

conjunctural. Smulge-i demnitarului sobrietatea, fă-i praf nobleţea şi rasa, nu rareori vei da peste ceva ce palpita în întuneric, ceva invitant şi lucios. Văzând că nu se clinteşte, am ridicat privirea spre gura aceea îmbietoare şi m-am retras ezitant câţiva centimetri, exprimând implorarea. Atunci a sărit în picioare, şi-a strâns pantalonii în pumn, a înşfăcat geanta şi s-a făcut nevăzută. O auzeam cum îşi rupea tocurile pe scara aia tâmpită.

Şi iarăşi, pentru Dumnezeul, lepădat în imaculate!

— Violeta… de ce?

Încerci să te iei după ea, dar ce să-i mai faci? De ce m-am retras? M-am retras ca un bou. De ce-am întrerupt? Aştepta. Ar fi vrut. Consimţise. Sunt un cretin! mai pot să-i cer vreodată ceva? Mai calcă pe la Snagov? O mai prind eu pe-aici? De ce-mi amintesc de lucruri din astea? îmi face şi rău, e dureros, nu mai vreau. Am nevoie s-o văd. O iubesc.

7.

Snagov. *R + 1*. *Vilă splendidă*. *Ocazie*. *Facilităţi*. *Dependinţe*. *Materiale import*. *Livadă*. *Ieşire la lac*. *200.000*, *discutabil*. *Numai oferte serioase*…

Violeta, la mine acasă. Vorbesc de ceva anterior…

Eram dus iarăşi după un sac de ciment. Ce-o fi intrând atâta într-un nenorocit de beci pentru boiler? N-ai idee cât se poate fura! în drum am mai luat o navetă de bere, plus carne de mici şi bine-am făcut. Era plin de lume, Dorel, Violeta, vreo doişpe. Aurora s-a-nfiinţat imediat ca să mă-ntrebe din ochi: cât ai dat? Am dat din mână, lasă că-ţi spun mai târziu, alta-i problema. Treaba e că iar pivoţi, bielete, n-au trecut nici trei luni. O faci praf pe coclaurile astea.

Violeta, cum spun, venise cât fusesem plecat şi bântuia cu paharul în mână. Se descălţase. Lucrul acesta îi dădea o stranie intimitate cu locul, îmi călca iarba într-un fel pe care-l primeam senzual. Ba chiar uşor indecent, dacă ştiai în ce raporturi fusesem şi eram convins că la asta se gândea toată lumea – de Aurora nu mai vorbesc –, căci păşea în picioarele goale, nestingherită, familiar nu ştiu cum, dezbrăcată. Platinată spre alb. Tunsă scurt. Ce spun era mai devreme, pe timpul primei legislaturi, nu avusese încă ideea de căruntete. Un stagiu de trecere. Rochie gri-argintie, jerse, ca să meargă cu părul. De ce mă fascinează atât textura aceasta oriunde o văd? Nu pare însufleţită? Mai există ceva ca jerseul, care să se ungă pe trup cu

atâta sinceritate?

În urma ei, eternă, o pletoră de conversativi. Atenţia pe care-o reclamă autoritatea, inspirând supusenia şi eliberând dorinţa de-a fi savuros. Un deputat e aproape un preşedinte. Pretinde să vadă gingii agreabile.

Totuşi, e frumos c-a venit. De obicei, după o despărţire, dai într-o duşmănie posacă. De ce? A fost un gest elegant. Şi Aurora s-a purtat excelent, cordial, adică de ce? Ce-a fost… panta *rei*, acum e altă mâncare de peşte.

Dorel pescuieşte. De *ce*. *panta rei*} Curge ceva? Grecul era beat, garantez. Cât de sigur poţi fi că există mişcare sau devenire? Dragă, *ralenti-ul* în care percepem, nu-i timpul, nu vreau să repet. Nu-i fastuoasă construcţia asta, iluzia aceasta uriaşă?! înţelegi la ce mă refer… Esenţa spirituală incoruptibilă n-are de ce nici să simtă, nici să contemple. Ea, pur şi simplu, se află! înţeleg, nu ai simţul, dar propune-ţi să gândeşti o răspândire eterică în tot ce se poate imagina, ca o ionizate. E şi-n această Violeta şi-n această sticlă de bere. Subtil. Cu tot respectul, şi-n mine. Eu vorbesc, eu aud…

Dacă v-aş spune că-n antenele din Arecibo, unde pândesc nişte inşi nu ştiu ce semnale extraterestre, se aude un zgomot de fond pe-o anumită lungime de undă? V-o şoptesc la ureche: există ideea c-ar fi ecoul Bang-ului cosmic, amprenta marelui Bang, n-o spun eu, daţi click pe SETI, dacă nu credeţi. Tot ei au numit-o *amprentă* pentru că n-ai cum să-i zici, se aude cu claritate în orice moment; *simultan*, aş sublinia. E ceva că ţi se face şi frică! Mie-mi spui ce-i ăla zgomot de fond?!… Microunde. Big Bang-ul, flăcăi, se produce în chiar clipa aceasta, cine pricepe – bine, cine nu, mi-e tot aia. Orice se-ntâmplă a fost mai întâi comprimat. Dorel dă la peşte în lac. L-am prevenit ce se scurge acolo, gunoier, treaba lui, e obişnuit cu rezidiul.

— E atât de sensibil, o auzeam de unde eram, retras cu zidarii. Îl răneşte orice. Aurora venea c-o Sticlă ca să-i toarne lui Lord. Nu despre câine vorbea, despre mine. Animalul se deshidratase, umplea de bale tot ce vedea. De asta-l ţin şi legat. Qnd am musafiri se tembelizează, îl apucă un fel de frenezie mitocănească, îţi bagă botul acolo, fornăie, se pişă până la istovire. Altfel, drăguţ şi sociabil. Miroase cumva.

— Nu ştiu, de vreo cinci ani se-ntâmplă ceva, stau tot timpul cu ochii pe el.

Preocupată, mi-a sunat destul de onest, fără a da senzaţia

comună că s-ar sacrifica. Am devenit atent ca să prind reacţia Violetei, eram despărţiţi exact de cinci ani… Chiar mă gândeam ce-au trecut, cinci ani, uite domnule! N-ai să crezi; buzele strânse, încuviinţa cu seriozitate. Ca şi cum era vorba despre regina Maria, în niciun caz n-o privea. Neputinţa, adică, în faţa unui destin de mare cruzime, m-am şi întristat. Nicio asemănare cu masca responsabilă de la concursul de minciunele care precede orice tur de v-legeri. Profesional! în lumea asta de amatori şi veleitari, apreciez un profesionist ori din ce parte s-ar arăta. Făcuse şi-un pic de botic. O priveam amărât. Era adorabilă.

Se scuză şi-o luă spre masa lăsată la umbră. Lucica şi Sandu în costume de baie. Deocamdată zăceau pe salteaua gonflabilă, *aceea*, necuviincios de albi în tihna fierbinte a prăjelii. Pielea stropită cu aluniţe. Trecu printre ei. Aurora, în urmă.

— I-aş face un foişor undeva, ca lui Arghezi, ce zici? Poate acolo, dacă tai doi caisi. Îi trebuie un loc să-l aibă al lui, are atâta talent! Cu timpul, ştiu eu? poate atragem o finanţare, vreo sponsorizare ceva şi-i amenajez un studio. Cât să tot hămăleşti pe la alţii? La aproape cincizeci?

Mă rog. Mi se părea că mă ţin binişor, n-aş fi bănuit c-o preocupă acest amănunt. Curios, în sinea mea nu mă simt împovărat sau ceva. Asta, povestea asta cu vârsta e una dintre cele mai perfide închipuiri. Mă simt oprit undeva în anii de studenţie. Sincer, acuma! Indiferent cum arăt. Aici e o falie şi nu mă pot minţi că n-o văd. Ceva nu prea merge, pentru că sufleteşte mă evaluez la douăşcinci, douăşopt… Nu la momentul naşterii mele; un Bang personal, dacă vrei. Atunci, cu cine mă aflu eu în sincron? Eu, cu mine? De ce, în afară, fiinţa mea prezintă o altă uzură? Am doi timpi biologici? Ar trebui să mă gândesc la asta după ce pleacă.

Bucurie de sedentari! S-au descălţat, au intrat şi-n apă, hârjoana cu Lord, sporovăială concomitentă. Contact simulat cu natura. Era o zi atât de frumoasă, din acelea care te smulg lenevoase din somn, calcinând prin zăpuşeală orice avânt. Aerul fad, lipicios. Mă simţeam abătut, nu pot spune de ce, mă gândeam că poate la patru, dacă se răcoreşte, la patru ar fi bun un somnie… Fac casa asta şi deja nu-i a mea. Le aud vorbind despre mine ca şi cum aş asista la necrologul unui vecin. Parcă eşti invizibil. Ficţiune? Ficţiunea-i o formă de realitate. Ce facem aici? Mi-e permis să mă uit? Lucica se-ntoarce cu capul unde-a stat cu picioarele pentru a-i permite arsurii s-o penetreze într-un

unghi ceva mai abrupt. Dorel se înţeapă în vobler. Violeta înfăşoară o cârpă la un capăt de băţ, îi face un cap. Petrache se uită de la unul la altul, timp în care, cu delicateţe, îşi desprinde slipul din cur. Are impresia că nimeni nu e atent şi priveşte serios de la unul la altul, dar nu şi spre mine. Ce face de fapt, în timp ce-şi repune lenjeria într-un fel ergonomie? Petrache desface realitatea în componente ca să nu-l jeneze anal. Întregul nu-l preocupă. N-are habar că ficţiunea e grandioasă, demontabilă, lego. El e jenat de fricţiune şi, când o anihilează, nu ascunde o stare de mulţumire.

Aurora priveşte de departe la Violeta. Câinele i se ridică pe piept, plin de glod, şi nu-i spune nimic. Îl mângâie fără să se uite la el. Violeta surâde, întoarsă cu spatele. E aproape de mine. Termină cu cârpa din capul aracului. Mă-ntreabă de motorină sau gaz. Mi se pare că nu aud bine. Sunt beat şi ridic din sprâncene. Aurora îndreaptă un scaun. Ne fixează de la distanţă. Violeta zâmbeşte şi-i arată băţul la care lucrase, de parcă ştiuse c-o va surprinde cu ochii încoace. Dorel vine spre Aurora cu peştişorul de lemn.

— Vreau şi eu vreo cinci voblere, faci?

— Ghighi, prima comandă! mă strigă încântată. Nu am barbete, nu se găsesc. Dă-ţi fac, comand pe Internet şi te rezlov.

— Te-apuci de astea, pentru pescari?

— Ce să fac, nu-i de lucru! Mă gândesc că poate se vând.

— Dai lovitura, îţi spun. Dai lovitura. Parcă-i cobea, dar atunci n-aveam de unde să ştiu. Cu mutra aia a lui, sociabilă, aşa cum credea că-i bine să umble un fost manechin, înghiţindu-şi umbrela. Vorbea cu ea şi nu se uita la ce face. Degetele îi umblau singure, pipăiau uşor voblerul spre ancora cozii. În timpul acesta. Violeta găsise ceva în care să moaie capătul îmbrobodit al prăjinii şi-l aprinse de la brichetă. Gestul atrase imediat mai multe priviri. M-am uitat şi eu cum se duce cu flacăra aceea sub meri, familiar, de parcă s-ar fi aflat acasă la ea, în Aviaţiei. În pomi existau omizi, zăcăminte. Sute, îmbârligate, păroase, învelite într-un fel de mătase greţoasă, negruie, în pungi. Acolo aşteptau frunza, floarea, mă pricep foarte vag.

Nu-mi place să-mi amintesc treaba asta. Aurora i-a lăsat şi m-a tras pe neaşteptate în magazia de scule; făcusem un fel de şopron unde-mi ţineam ce aveam. Acolo a vrut, în picioare, printre lopeţi, în timp ce afară era ca în Martinica. Mă temeam să nu intre cineva peste noi, putea s-apară oricine, erau destul de piliţi; un zidar de exemplu.

Toată povestea declanşase un neastâmpăr, s-au ridicat de pe unde zăceau şi auzeam voci de femei chirăind dezgustate. Dar, chiar fără făclie. Violeta avea ceva dedicat, pasional, lucru ce m-a frapat mai târziu, când a ajuns ministreasa, cu pompierii la incendiul din Circ… Dacă-l ajungi, cuibul se chirceşte şi prinde flama subit. Foşneşte. Se deşiră ca un ciorap. Omizile curg şi aprinse şi vii, iar ce n-ai terminat cu pârlitul striveşti cu piciorul. Mulţi desculţi, cum am spus… Mai cad şi pe tine, te scuturi, ţi-e scârbă, răcneşti, isterie. Lord latră gros şi se-ndeasă printre picioare. Cineva, ţin minte, a dat drumul la furtunul pentru gazon, să le-nece, dracu' ştie ce-i dăduse prin cap, urlau ca demenţii. Nici ăia nu zbiară aşa, am stat printre ei, i-am văzut. Îmi venise ideea să le bag în difuzoare o vacă, aveam una tare, zeiţa Hathor, dar nu mai ştiam în care bandă s-o caut. Mirosul te-neacă.

Văzând că n-aveam aer şi că mă căscam printre scânduri în curte. Aurora a stăruit cu determinarea aceea. Aşteptam să descindă din clipă-n clipă şi să sfârşească. Nu, destul! Nu-i frumos. De ce trebuie să-mi amintesc toate astea? La ce mai ajută? Ştiu că sunt ocazii când n-o preocupă decât rezultatul şi vrea totul rapid, dar în momentul acela avea o mânie, o revendicare. Mă săruta sucţional. Un fel exigent, cum să spun… De unde-i venea? Nu zic că nu mi-am dat seama, dar mult mai târziu. Relatez nişte lucruri care mă fac să roşesc. Nu-mi place când mă grăbeşti. E convinsă că simpla-i atingere, impoziţia palmară sau orice altceva produce-n mine inflorescenţe şi creşteri impetuoase. Câteodată se-ntâmplă, nu pot să neg că ea a fost aceea care m-a smuls din torpoarea post-Violeta, am mai discutat despre asta. Dar să fetişizezi rezultate, să-ţi închipui că mă reţii dependent şi poţi să-mi induci emisii superlative la simpla solicitare!… Cam mult. Sunt, totuşi, intimităţi foarte stricte, nu se produc la comandă. Am un principiu: nu mă grăbi!

Mi-e şi penibil să recunosc, nu mă simţeam motivat în magazia de scule, deşi mi-am dat toată silinţa. În cele din urmă, altfel ar fi fost un fiasco, m-am pomenit fatalmente că mă concentrez pe trecut şi, desigur, pe Violeta – dacă există trecut –, Violeta de-afară, privită lamelar printre rosturi şi evocându-mi iscusinţa ei unică, se ştie la ce mă refer. O iluzie, sigur că da. Lumea creează iluzii în incontinenţă şi aşteaptă în schimb certitudini.

Sper şi azi că nu din cauza Violetei am fost atras în baracă. Nu-mi plac acest gen de revanşări virtuale, din moment ce rămân

ocultate… Am plecat privirea spre ea şi m-am întrebat care e, de fapt, satisfacţia în aceasta prezumată răscumpărare? N-am comentat şi m-am supus pe toată durata cu gândul la deputată, ancorat în reprezentări. Nu-i corect. Aurora a fost dedicată. E un lucru urât. Trădător. Te simţi vinovat.

Apoi a ieşit, trântind uşa cam tare. Sfidător, dar nu înspre mine, ce vină să am? sumisiune, atât. M-am uitat şi la Violeta. Surâdea. Interiorizat, ceva fin. Fără să vreau, fusesem complicele ei. Îşi lua un ness şi zâmbea. După cafeaua epilo-gală tocmai se ducea şi soţia. Nu înţeleg ce era aşa. amuzant? Şi de ce trebuie să zâmbeşti neapărat când îţi pui o cafea? N-avea de ce, puteam să fi fost şi prin casă, s-a observat c-am lipsit?

8.

— Hai să ne-nţelegem, îmi spuse. Scriu la doctoratul ăsta nenorocit, n-aş vrea s-aud după aia că te-am citat incorect sau c-am pus de la mine. Vreau să-nţeleg, am nevoie de claritate.

— Bun. Sunt aici.

Nu mi-e clar dac-atunci sau mai târziu m-a chemat acasă la ei. Încep să le-ncurc. Cred că nici nu contează. În orice caz, nu mă mai sunase după ce-am ieşit din spital, cu a doua ocazie. Nu ştiu dacă pot spune că eram refecut, dar cel puţin eliminam din blegeală. Numărul de pastile se redusese la cinci. Mă uitam în oglindă fără să mai văd faţa aia căzută cu care-ncepusem să mă deprind. Şi Aurora, săraca, se rupea lângă mine, nici ea nu arăta mult mai vesel. Îţi dai seama ce stres, când am citit afişajul pe celular. M-a terminat. Strângeam telefonu-n ureche, îl acopeream cu asta, cu palma; câteodată se-aude de la doi metri.

— Cine e? întrebă Aurora, destul de absent.

— De la Gal, cum mă simt… Sora şefa.

Şi ce trac am avut după aia în casa lui Gal! E de gardă, a ţinut să m-asigure. Sau nu atunci m-a poftit… Nu, cred că da. N-are nicio importanţă, oricum.

— Ca să ştim ce vorbim, reluă. Gilda avea un caiet dinainte şi stătea cu pixul atent. Explozia primară… Deci. Cauză sau efect, după tine?

— *Causa causarum*. Cauza primară.

Se pregăti să noteze, apoi mă privi derutată, o expresie după care-s nebun.

— De unde până unde? A tunat din senin? Ceva a provocat

nebunia!

— Ce anume?

— Orice. Poate era o gaură din astea, a înghiţit câteva galaxii şi-a pocnit. O fi existând masă critică. Acumulează şi bubuie. Părerea mea-i că vorbim de-un efect. Efect, toată ziua!

— Păi, ăsta-i un raţionament fa. ră capăt. Operăm cu noţiuni infinite, ce facem aici? Sigur că fiecare cauză este în mod simultan un efect. Dar se ia totdeauna un reper teoretic. Porneşti cu ceva. Ai vrut B.B., Big Bang-ul, poftim! Pentru demonstraţie e cauză, e suficient.

A dat din cap, nu era chiar convinsă. Dar a-nceput să scrie acolo. Când eşti atras într-un doctorat, e foarte riscant. Eziţi, ai grijă cum te exprimi, pentru că aşa rămâne o veşnicie. Asta-i impresia pe care-o faci, plus fineţea unui act cerebral. Sunt extrem de atent. În timpul ăsta inspectam încăperea. De curiozitate, cum stă Traian Gal, ce-are prin casă, unde-i vaza de fondul plastic pe care i-am făcut-o cadou. N-am văzut-o. Mă enervează că nu sunt sigur, nu-mi amintesc data când m-a poftit… Să zicem c-atunci a fost ziua aceea, o ipoteză. Mare lucru tot nu vedeam; Gilda mă simţise la telefon încordat şi, probabil, a strâns prin apartament. M-aşteptam să dau de-un miros de spital, halate, mănuşi, ceva, o cămaşă de-a lui. Nimic. Patul nu era desfăcut.

— Cauză, bun… spuse, ridicând iar privirea în aşteptare. Deci explozia asta nu-i decât un miraj.

— Cine-a spus? Da' de unde! E-o situaţie foarte concretă.

Nu-nţelege. Şi-am reluat cu B.B.-ul care se petrece în chiar clipa de faţă, mă plictiseşte, nu mai repet.

— Şi iluzia care-i? Dacă nu putem ieşi din iluzie… Ce scriu aici?

— Dragă. Deflagraţia cosmică, înţeleasă drept cauză, generează efecte, normal. Planete, stele, sisteme, ce vrei. Gilda, mă oboseşti… Simultane.

nu succesive! Tot ce percepem ca timp, eşti atentă? recuperăm încetinit, dilatat. Secvenţial. Efecte aparent consecutive, dar care-s produse de fapt simultan, exploziv. Ce-i aşa greu? De ce mă faci s-o iau de la capăt?

Se uita lung la mine, încerca să priceapă. N-am mai făcut precizări, mi se pare că m-am exprimat coerent. S-a apucat iar să scrie. Am luat un saleu.

— Giani, zice, tu eşti sigur de ce spui aici?

— Foarte sigur.

— Ai dovezi?

— Ce dovezi? Electricitatea are dovezi?! Numai unul a înţeles-o. Tesla, dar n-a lăsat scris. Nimeni nu poate aduce dovezi. Simţurile umane sunt imperfecte, nu vor putea niciodată percepe cauza simultan cu efectul. Ăştia suntem. E-o treabă de revelaţie, de intuiţie! Sunt mii de lucruri care nu pot fi probate sută la sută prin experiment; natura flilgerului, dacă doreşti. Telepatia. Ce faci atunci, le ignori? înseamnă că acceptăm să rămânem veşnic tembeli în mahalaua asta de galaxie. Cheamă un extraterestru, poftim, teoretic, să-ţi deschidă el ochii; n-ai înţelege nimic. Nu ai glandă.

— Ştii ce mă gândesc? zice în timp ce scria. Dacă-i adevărat, asta ar întoarce pe dos toată chestia.

— Ce? Da. Altă fizică.

— Te-ai înregistrat la OSIM? Aude unul şi te fură ca Fleming, ăla, cu Paul eseu, se duce şi-l bagă la Nobel.

— Unde-i OS IM-ul ăsta, în Piaţa Victoriei? Nu sunt chiar gata, mai am câteva găurele de astupat. O teorie trebuie să fie un lucru perfect, numai atunci te afli în ea.

— Asta-i mai tare şi decât terapia prin sex. Nu ştiu dacă-i mai tare, în orice caz pare mult mai credibil.

— Când iese Gal din gardă?

Mă apăsa, nu mă simţeam confortabil. A trebuit s-o întreb. Aş fi băut nişte apă.

— Nu-ţi face probleme, fii relaxat. Bun. Stai aşa. Deci noi – *au ralenti*. Vedem în desfăşurare un lanţ de cum le zice? efecte care s-au produs deja exploziv. Da? Anterior. Dacă-s epuizate, înseamnă că tot ce cunoaştem acum este vid, le percepem când nu mai există.

— Corect. Sunt stinse. Bine c-ai spus-o şi tu.

— Adică ce, nu există nimic? Nici eu nu exist?

— Nu. Nici eu. E-o iluzie. Suntem ficţiuni într-o nesfârşită Ficţiune. Ne agăţăm temporal ca s-avem un sentiment al fiinţei. E greu, înţeleg; admiţi asta, înseamnă că eşti subversiv minţii tale.

— A, stai puţin să notez. Ce să notez? Deci nu existăm, asta-i clar.

— Simplificând, mă tem că nu existăm.

— Vai de mine! Ia relaxează-te. Scriu asta şi ne dezinhibăm.

— Scrie aşa: Universul, în forma în care poate fi contemplat sau gândit, nu poate exista în afară de om. E iluzia lui.

— Deci viaţa, la urma urmei…? Văzduh!

— Corect. Şi-au dat seama şi alţii. Şi ăia cu Zen-ul şi Calderón de la Barca. Iluzionism.

— Da? Mişto. Dă-mi ceva despre moarte…

— Moartea, nu ştiu exact. Cu ce nu se vede sunt rezervat. Dar cine ţi-a spus că nu este decât viaţă şi moarte? De ce? Ar trebui să mai existe o mulţime de agregări. O infinitate de posibilităţi, virtuale sau nu. Cunoaştem doar două. Una dintre de aproape deloc. Amândouă, de fapt. Vedeam că vrea să prindă exact şi-n acelaşi timp se abţinea să mă contrazică. Nu c-ar fi fost de altă părere, dar ca să nu mă irite. Îi simţi imediat cum te menajează, mai ales dac-ai fost internat pe la Nervi. Mi-e totuna. În spatele meu mergea un televizor cu sonorul închis. Ca la mixaj, când nu vrei să bruiezi dialogul: tragi federul şi-nchizi calea sau laşi ambianţa să pătrundă abia audibil. Mi-am dat seama pentru că-i vedeam pâlpâirea-n fereastră. Eram curios ce program, dar n-am întors capul. Nu că m-ar fi interesat, dar reuşea să mă sâcâie. Gilda scria. Din când în când se oprea ezitant.

— Deci viaţa, moartea şi… ce?

— Dragă, probabil şi altele, atâta cunoaştem.

— Şi pentru ce atâta iluzie? Dumnezeu, cine se distrează cu asta?

— Mi-e greu să-ţi răspund. Dacă e amuzant, înseamnă că lucrarea divină, înţeleasă ca tot, are haz. Îmi închipui că se poate râde la infinit. Ia imaginează-ţi cum ar fi asta… Eu, de unde mă aflu, am o perspectivă mai sceptică.

— Zău? Nu mai spune…

— Nu de-aici din pat, nu m-am gândit la tine, pentru Dumnezeu, nu eşti cam suspicioasă?

— Unde e Dumnezeu?

— Gilda, înclin să admit că-n orice. Crezi că eu nu mă-ntreb? Şi-am spus, am şi găuri. Una dintre ele e asta: de ce percep, totuşi, câte ceva? De ce-am avut revelaţia acestei idei, când s-ar fi putut să nu ştiu nimic, să am negru de jur-îm-prejur, ca sub plapumă? De ce trebuie să văd tot timpul efecte, fie şi-n *slow motion*, de ce?

Şi nici măcar nu simt – asta-i tâmpenia! –, că această teorie iese din mine, din moment ce-am intuit-o şi-am pus-o la punct. Defect de paternitate. Altfel, poate m-ar mobiliza. Tot ce fac şi ce las în urmă mi-e străin nu ştiu cum. Mă descurajează.

— E foarte deprimant să te simţi ca un rahat împrăştiat în văzduh, concede Gilda, în cele din urmă. Ştii că avionu-şi goleşte toaleta în aer? Aerosoli. Foarte trist. Ne dezbrăcăm, cum preferi?

Aş fi vrut să-i spun că regresia face şi bine, dar cred că are efecte colaterale. În primul rând, nu te poţi confesa. Nici la popă, nici Aurorei. Cum să-i mărturiseşti că te-arunci mental în deliciu, *nota bene* – prin Gilda! tot mai jos, mai afund, înspre talpa umedă a voluptăţii unde licăreşte vag Violeta? Poate că face bine la spirit, admit, dar mă tem că ajung la fixaţii. Nu mi-ar plăcea.

— Cum vrei tu… îi răspund.

Gilda iniţiase deja o simplificare. Vedeam câteva lucruri uşoare, planând.

— Mai ai faza aia?

— Care?

— Cu virginitatea?

Când o aud despre asta, mă blochez, dar ştii cum?!

— De ce nu vorbeşti? Adică, ce simţi? Dar fii mai concret.

— Că, nu ştiu… Sunt sigur de fiecare dată că n-o să fie ca lumea. Mă îndeamnă ceva să renunţ.

— Ei, asta-i! Te simţi instabil?

— Cum? Ce-i discuţia asta? Bineînţeles… Nu ştiu, ce instabil? după jumătate de oră mă simt ca-nainte, mi se pare aiurea!

— Am început să ţin la tine, fire-ai al naibii, îmi spune după câteva clipe. Nu mă recunosc, am vise urâte.

— Urâte?

— Numai de asta n-am nevoie acum. Ştii cum sunt, ai văzut. Mă scuteşte de multe. Dacă n-aş fi, nu începeam tratamentul ăsta în veci. Nici lucrarea de doctorat. Sună oribil, dar numai o frigidă e-n stare, o detaşată. Altfel, degeaba, nu mai e nimic medical. Intri în alte probleme.

N-are de unde şti că frigiditatea e un lucru primordial, o poartă-n inconştienţă. Căldura şi tot ce mai căutăm – concepte inconsistente. Marea ei iluminare în psihologie presupune că actul… am spus. De aia e şi-n stare să respecte o idee străină. E-un om de ştiinţă. Organul sexual nu-i numai ceea ce pare, adică un lucru foarte specializat. E complex. Poate fi şi instrument de măsură al sănătăţii cuiva. În cazul meu, chiar a mea. Nu-i un noroc să întâlneşti o fiinţă ca asta? Ce şansă! Câţi nu m-ar urî tenebros, dac-aş putea să le spun…

— Te-am sunat, zice, să nu crezi nu ştiu ce, dar într-un spital nu-i timp suficient ca să te-ocupi de fiecare bolnav. Ai văzut ce-i acolo. Fusăreală, un chestionar, cum te simţi şi altul la rând! Asta nu e psihologie. De tine m-am ocupat cât de cât, etiologic te ştiu, ai început să dai rezultate. Nu-i păcat să-ntrerupem un tratament numai pentru că ţi-ai făcut externarea? Dacă doreşti!… Dacă nu, treci înapoi pe alopatie. Nu te oblig. Dar mi-am început şi doctoratul cu studiul ăsta de caz, am zis că poate o continuitate e bună. Cum vrei… Sunt rece, nu mă implic, vreau un lucru riguros ştiinţific.

Şi eu la fel. Păcat că n-am întâlnit-o în tinereţe. După Violeta n-aş fi putut, eram o ruină, ştii cum eram. Însă Aurora, atentă, încetişor, cu frumosul, un an şi ceva, m-a repus, plutesc iarăşi, mulţumitor, destul de Dacă tot m-am întors dintr-un iad şi viaţa-i cum e, de ce n-aş încerca şi-o mântuire mai puţin uzitată? N-ar fi stupid să renunţ? Mai ales că am rezultate, ştie ce spune. Sigur că nu-i extrem de onest; soţia mă scoate la mal şi eu o iau la trap imediat ce mă văd cu sacii-n căruţă… Nu-i aşa? Dar sunt depresiv, sunt bolnav. Asta nu trece definitiv, am permanent nevoie de-o mână ca să mă tragă. De ce-i neapărat condamnabil? Nu-i de ajuns că-mi vine târziu? Poţi trăi nebuneşte la cincizeci de ani? Descoperi senzualitatea când nu mai există prea mult de sperat, când te-nţeapă în stânga şi te doare-n genunchi. Ce faci, îi dai cu piciorul? Nu sunt bigot. Poate sunt amărât. Aurora de ce se acreşte? Cine n-ar vrea un zâmbet sau măcar puţină atenţie? Când tot nu exişti pe lumea asta şi nu ştii de ce… Omul nu poate trăi fără un pic de căldură, fără nişel sufletească, o încurajare, un gest. De aceea e om; e-o fiinţă. De ce să-mi reprim?

Gilda mi se pare pregătită a-mi lua starea de sănătate. Pac, dă drumul şi la casetofon, pe înregistrare. Oau! Ceva nou!… Data viitoare, aduc şi eu Nagra.

— Cu caseta ce faci? O ataşezi la lucrare?

Î

— Nu, vreau să te-aud după aceea, în tihnă, îmi pot da seama de-un confort neural.

Deocamdată, aparatul înregistra numai… linişte. Doamna doctor a intrat în baie, unde a întârziat un timp de A cântat două strofe. A eliminat ceva în tăcere. Şi-a extras cerceii şi veri-gheta. A procedat la o depilate. A folosit un flacon de carmin-sidefat, suflând apoi peste unghii pentru a obţine zece zvântări. A utilizat un Gilette, *un* şampon

cu destinaţii locale, un deodorant Lady speed stick, trei stropi de parfum bărbătesc, un spray fixativ, un foehn, dentalfloss. *A* executat o scurtă dezinfectare Colgate. Apoi s-a ceruit peste tot într-o cremă hidratantă de după-amiază. În această stare igienizată s-a prezentat strălucind.

Nu mă grăbi. Nu sunt complet refăcut. Mă deprim din senin. Starea de feciorie mi se insta

Mircea Daneliuclează perfid, mă constipă. Aş încerca o Viagra sau ceva mai anxiolitic. Ce m-a găsit să bat apa-n piuă, când tot nu pricepe? Uită. Nu dă două parale. I-am mai explicat de vreo treizeci de ori. Dar te gândeşti, apare, totuşi, într-o teză de doctorat. Poate se publică, poate cineva devine atent. Altfel, mori cu ideea. Plus că dacă faci cuiva o mărturisire, te taxează urgent: dacă-i poet, te ţine de nasture ca să-ţi citească; dacă-i psiholog, vine cu chestii din astea. E nebună. Dar pot s-o jignesc? Cum să-i spun, că se supără şi mă împachetează definitiv! Mă expediază. Ori, procedura-i încântătoare, nici nu mă gândesc să renunţ. Mai ales că-i frigidă, admite şi ea. Care bărbat n-ar vrea să supună natura rece, inertă, să elibereze furtuni însuşcitabile la prima vedere? Aici e problema. E trist.

E destul de plăcut. În momentele astea mă desprind de mine, cumva. Dar chiar în timpul de faţă, al plenitudinii, nu pot să nu prefigurez amărăciunea care se instalează de regulă după o jumătate de oră. Fără să vreau, realizez c-o aştept. Asta mă-ntristează mai mult. Nu-i vorba de melancolia firească, *post*… factum, *pe* care-o suporţi obligatoriu, până la nepăsare. Lumea ştie ce spun. E altceva, e o altă tristeţe. Ceva virginal. Mi-e frică de femeia aceasta.

Gilda nu părea afectată serios. Cu toate că abia aflase un lucru teribil, cu vreo zece minute în urmă. Nu era marcată în mod decisiv. Cu picioarele pe pământ, ca să folosim o figură de stil. N-aş vrea să nuanţez despre raportul acestora fată de sol mai mult decât se cuvine. Chiar începusem o conlucrare, când o simt înlemnind…

— Stai aşa! Dă mai tare! N-am ştiut iniţial la ce se referă.

— Unde-i telecomanda?

Se uita la televizor, normal, peste umărul meu. Când, în sfârşit, am izbutit să scoatem obiectul rectangular de sub cele trupeşti, m-am întors şi eu într-acolo. Anunţau că nişte români, trei ziarişti, tocmai fuseseră capturaţi în Irak.

— Uite ce mai lipsea! exclamă şi intră pe Restart.

Stare de spirit apăsătoare – cum ar spune la DEX. Vine din *trist*. Vine mai des decât săptămânal. O *chuppacabra*. Sare la piept.

Tristeţea adevărată e o durere permanentă în stern. O neputinţă, o milă de sine până la lacrimi, o însingurare. Nu se cere a fi obligatoriu deştept, cu toată prejudecata că mâhnirea ar fi dependentă de intelect. Există destulă şi la necuvântătoare; dacă te uiţi mai lung, se observă. Dar ce durere de nebiruit! Ce lehamite de-a vieţui! Sila unui defunct. Dacă moartea înseamnă. Doamne fereşte, tristeţe, asta explică oarecum frica instinctivă de ea. Bat în lemn; ar fi sfâşietor, mai mult decât deprimant. Orice, numai amărăciune nu mi-ar mai trebui după aia! Mi-e suficient ce aud, că sufletul e inalterabil şi veşnic; fiecare ne mutăm, probabil, cu caracter şi cu tot… Cu caracterul, n-ar fi cea mai bună idee. Amărăciunea de-aici te locuieşte ca o jivină mucoasă, hrănindu-se-ncel, pe-ndelete, obturând, abătând, infectând. Cauza se învecheşte, totdeauna-i obscură; efectul, însă, e răbdător. Mişcă melcos, se lasă privirii în toată oroarea.

De ce stăruie Violeta în mine, când am uitat-o de ani şi pot s-o revăd în indiferenţă? De ce nu pot să expectorez jalea asta? Aud de homeopatic şi de alchimiile ei; o picătură de iod în pahar, diluată de o sută de ori, de o mie de ori. La un milion, la două milioane, dilutia nu mai conţine nicio moleculă de iod, e apă chioară şi totuşi face impresie, produce efecte. Posedă amprenta!… Ce-i cu latenta asta în mine, de nu reuşesc să mă scutur? Trec săptămâni şi-mi aduc aminte abia când o văd la televizor. Începe să semene cu Ana Pauker, are lumea dreptate.

Necazul are rol formativ. Omul s-a construit prosteşte, pe nefericire. Numai durerea deprinde cu mila, solicitudinea şi înfrânarea de la trădări. Restul, cam toate, sunt mârâieli de antropoid. Am o grămadă de benzi, din când în când le mai pun.

Domnule, şi m-a prins într-o pasă din astea, tocmai când vindeam garsoniera! Uite că pot să-mi amintesc şi lucruri care, slavă Domnului, n-au neapărată tangenţă cu Freud. Deşi aici aş fi eu carenţat, după diagnosticul Gildei… Mi-e jenă de Gal. Nu-i foarte domnesc. Ce să fac, îl evit, cu toate că mă tem să nu m-aleg cu ceva. Mi-e frică de psihic. Dar nici la ea nu văd vreo părere de rău. Poate că-n studiu e altfel, doctoratul te schimbă. S-ar putea să aflu-ntr-o zi c-a hotărât, împreună cu soţul care tratament îmi merge mai bine. Nu ştiu, nu pot să-ntreb, aş friza o decenţă. Mă simt foarte prost. Crizele mele de ameţeli au un efect strivitor, mă-nspăimântă. Iar m-am sculat de parcă m-a-nchis

cineva-n betonieră. Îngrozitor! Şi ăia tropăiau pe parchet ca să-l audă cum scârţâie. Mai şi visasem, colac peste pupăză, un miros neplăcut. Nu ştiu câtă lume visează mirosuri şi câţi din alea dezagreabile, dar eu cam visez. Ce să mă mai mir că mă scol cum mă scol… N-am fost bun de nimic, s-a ocupat Aurora.

Ce frumoasă era Aurora pe-atunci!… Pe cuvânt, dacă nu. Şi plină de viaţă. I-a primit, săraca, s-a târguit. Eu eram o ruină, nu mă puteam da din pat. S-a panicat, mi-a făcut şi-un ceai de buruieni. Nu ştia ce să-mi dea. În cele din urmă, din compasiune? o văd că mă-ndeamnă spre o diseminare. Te rog foarte mult! Nu ştii niciodată ce efect se induce. Câteodată te simţi mai echilibrat la sfârşit. Cred că lumea turbionează de fapt, iar vertebra cervicală e numai zăvorul. Am mai făcut observaţia asta. În orice caz, un vertij e un lucru oribil. Am acceptat, nu mai ştiu, putea să funcţioneze ca o terapie în sensul celor preconizate de Gilda. Posibil. Uite, cu Aurora n-am totdeauna puseuri de virginitate. Cu toate că eram o căzătură, am spus. N-a deranjat-o. E destul de jenant când cineva începe să creadă că are putinţe paranormale. Încăpăţânarea asta a ei de-a provoca în mine fenomene extreme!… Sigur, te surprinde plăcut, dar te şi enervează. Te crede dependent, nu ştiu cum. De unde până unde, de ce, par un handicapat? Am avut o perioadă.

Fără vreun rezultat, din păcate. Nicio ameliorare, în sensul stării de balans în care m-am deşteptat. Ar fi fost o prostie să mai încerce o dată, mai ales că trebuiau să apară şi ăia cu garsoniera. Dădusem, în sfârşit, anunţul c-o vând. Un vertij nu-I scoţi cu nimic. Hai, mirosul dispare odată cu visul, dar ameţelii n-ai ce să-i faci. Nu există remediu. Vine şi se duce când vrea. E ca o alunecare în alt registru senzorial. Lumea, am spus, ar putea foarte bine să fie făcută şi astfel, ca o înşurubare, mai ales că absolut totul se învârte, cum se spune-n Italia, de la atom până, nu? Legea de bază – rotaţia! De aici şi forţa gravitaţională şi toate necazurile…

Ştie cineva ce-i curentul electric? Ce anume? Ce se-nvată la scoală… Iei un magnet şi-i învârti între poli o bobină. Nota bene, învârţi!… Şi? Mai departe? Cum dau buzna electronii pe fir, de la ce, cine-i mână? Mister!… Se induce. Cine-i induce? Ce-i aceea: induce… Aici, domn profesor îşi ia catalogul şi iese.

Nu se răsuceşte numai bobina; şi în magnet se învârte ceva, nu se vede, n-avem nici pentru asta organ. Amândouă în interiorul rotaţiei

Terrei, a sistemului solar şi aşa mai departe. Dacă se induce ceva, aşa se induce, dar nu ştie nimeni nimic. Nici nu cred c-or să ştie vreodată. Asta e. Am tot spus. Nu m-ar mira s-aud într-o zi că tot ce percepem ca static, nu-i decât *o fată morgana*. Un reflex defensiv al fiinţei. Ca Timpul. De ce-ar fi soarta unui om mai importantă pentru Mintea Supremă, decât aceea a unui quasar? De ce, ştie cineva să-mi spună şi mie? *Soarta unui om*, a fost şi-un film…

Mă obişnuiesc tărăgănat cu ideea că n-am existentă şi mă simt mult mai bine. Efectele nu mă mai afectează ca înainte. Le primesc *a posteriori*, cu înţelegere, într-o viziune încetinită. Ştiu că în momentul când mi se pare că le trăiesc, le-am şi supravieţuit; de ce le-aş mai da importanţă, de ce m-aş mai teme? Dac-aş fi aflat lucrul ăsta când s-a-ndepărtat Violeta… Câtă suferinţă am irosit! Interesaţii, căci nu le pot spune cumpărători, cumpărătorii sunt rari, au început să sune la uşă pe la nouă-jumate. Pe mine m-a depus în fotoliu. Ieşeam dintr-o pătură ca vodă Şuţu, simulând că sunt viu. Spaţiul acesta familiar, care se învârtea atât de greţos, trebuia înstrăinat cât mai scump. Scormoneau, exersându-şi expresia dezamăgirii, figura nemulţumită cu care te uiţi la ceva ca să mai cadă din preţ. Noi nu făcusem la fel? Am mimat altceva când intrasem în cosmelia cu ieşire la lac? Mă uitam la Aurora ce scârbă avea când pipăia tocăria. Am scos-o mai jos cu cincizeci de mii. Un chilipir. O pomană. Am schimbat ultimii lei în dolari. Am dat şi noi tunul nostru…

Era chiar pe timpul lăcomiei ce se lăţise prin nouăzeci şi ceva. Atunci s-au legat averile mari şi simularea prosperităţii. Nu-i vorbă, merge destul de bine şi azi, dar mi-aduc aminte când s-a pornit marea goană spre Vest. Aşa a fost inventat lucrul scurt, cum îi şade bine poporului nostru, am citit într-o zi chiar în *Ziua*: nimic nu trage românul mai bine spre vest decât proza scurtă, scurt-me-trajul şi termenul scurt. Din voleu! Dintr-un foc. Apucă un credit şi vezi tu cum îl dai înapoi… Ce tunuri s-au tras! Ce ţepe la bănci!… S-au vândut la fier vechi rafinării şi vapoare, s-a cumpărat pământ lângă lac.

— Noi ce facem aici, se lamenta Aurora, rămânem ca proştii în Bucureşti?

Am înţeles mai târziu de ce-a lăsat ălă la cât a lăsat. N-aş vrea să scap acuma şi eu, cine ia o baracă? Nebunia e că pontul ni l-a plasat Violeta şi, oricâtă aversiune avea, Aurora muşcase fără să mai cadă pe gânduri.

— Vreau să ai un loc liniştit, unde să te refaci, să lucrezi.

De parcă acolo munceam… Nu munceam nicăieri. N-avea nimeni de lucru. Ea, cel puţin, se apucase de făcut jucării şi aştepta să dea buzna jucăuşii-tunari cu dorul de investire în loazir. Aiurea! Eram chiaun, ieşit din spital, agonizam după aia, numai eu ştiu ce era în sufletul meu. Avusese două pe hol. A vândut şi-a cumpărat Alimentara de la Snagov. Acum sosise momentul să vând eu garsoniera din Kogălniceanu ca să acoperim ce mai rămăsese descoperit: izolaţii, termopane, învelitoare, centrală, milionul de chestii care te bagă-n mormânt. În felul ăsta ne-am şi strămutat; în Bucureşti nu mai aveam niciun loc. Vândusem. Navetă. Începea şi povestea aia urâtă cu scumpirea benzinei.

Cel puţin, o vedeam fericită. Nu ne imaginam ce-o să vină. Eu cu amenajările şi muncitorii, ea cu patul germinativ. Punea flori, punea ridichi, ar fi pus şi ce nu-ţi trece prin cap, dintr-un respect evlavios pentru orice sămânţă. Vedea în ea ceva revigorant, hrănitor. Un lucru vitaminos. O asistam şi însămânţam.

Numai câteodată se întuneca din senin, când nasul ei exersat părea să anticipeze alarme.

— Ce ai? Iar cugeţi la nesimţita aia? Probabil că meditam. Prin meditaţie se poate obţine iluzia că lucrurile neplăcute devin o ficţiune plăcută. Ce aveam eu era mai curând din alcătuirea plumbului, o greutate posomorâtă pe stern cu iradieri către plex. Mai ales că mă prinsese abia ieşit de la Nervi. Şi, te rog să mă crezi, chiar dacă nu-i decât o depresie, nu vii de-acolo flu-ierând mulţumit. Vii atins. Eşti vulnerabil, te lo-veste orice, cu tot cu Zoloft şi alte tratamente alternative. Nu mai eşti ce erai. Te menajezi şi ăsta-i un semn foarte clar că-ncepe să scârţâie.

Deschideam televizorul; în patru, cinci zile dădeam peste ea. În ziare, la fel. O uram. Se băgase-n politică. Treburi străine de tot ce-a fost între noi, n-am bănuit niciodată c-ar putea s-o şi pasioneze. Normal, îmi spuneam ca să mă liniştesc, cu asemenea valenţe pentru oral, de ce nu? Dar îi merge bine ostentativ, în timp ce eu zac în spital şi nu pot să-mi revin! E o treabă onestă? Ca şi cum eu fusesem tot necazul şi sărăcia; te dispensezi de Stratulat şi-ai scăpat! S-a dus. Bun. Am înţeles, bani suedezi, altă viaţă… Bassam. Foarte bine. Dar acum l-a lăsat şi pe el! De ce n-a intrat măcar la ecologisti?

Bassam e dezgustător, e din cale-afară de gras. Simt nevoia să

mă repet, deşi nu sunt foarte sigur c-am spus-o. Dacă n-am pomenit despre asta, e numai pentru că mi se pare absolut evident. Cred că bate-ntr-o sută şaizeci. N-aş fi crezut, suedezul, etnic vorbind, nu e gras. Are ceva glandular, nu ştiu ce are, asimilează tot ce bagă în el. Iar de la Violeta, cu siguranţă, înghite destul. Poate că asta îl face obez. Nu-mi explic ce au împreună, cred că se miră tot Parlamentul; ea o doamnă, mă rog, de-o anume supleţe, coabitând cu acest şifonier cu mersul de raţă şi cu picioarele-n X. Plus respiraţia!... Impresionează prin respiraţie: greoaie, chinuită şi uneori neplăcută.

Nu mai contează. Oricum, nu există. Ce mă deprimă e că perpetuez starea asta de rău, chiar dacă ştiu că nu mai e funcţională şi-a încetat. În loc să privesc ca la film şi să iau cunoştinţă la rece, sufăr prostește. De ce sunt obligat să particip la ce mi s-a întâmplat cândva exploziv, fără a fi măcar conştient? Ca să mă consum sau de ce? E cinic. Fără nicio utilitate. E aproape stupid. Câteodată, de supărare, devin translucid. Îmi pot urmări circuitul venos.

Uite ce se petrece: nu fuge totul de conceptual? Percepţiile senzoriale le-am descoperit mincinoase, m-am verificat. Dar nu mă pot înfrâna să-mi închipui cât de bine se simte Răposata în mediul acela corupt. Se vede pe ea. Ce fabuloasă capacitate are femeia de-a se adapta la minut!

Eu nu pot. Eu mă chinui. Se anunţa uneori şi venea pe la noi. O interesa cum mă simt. Dar firesc, înţelegi, lăsa impresia că mă vizita.

— Pot să trec?

Poate nu din cinism, adevărul e că ne-a ajutat foarte mult, pe-amândoi, a vorbit la spital, l-a mobilizat pe Traian… Fără ea cine ştie, mă trânteau acolo pe-un pat. Aurora n-o înghiţea, clar, nu se pune problema, dar, docilă, se apuca de servit: mă trimitea după vin, băga ceva în cuptor… Şi, de fiecare dată, doamna deputat Marina-che se arăta c-o atenţie: o prăjitură, o floare, ceva. În fosta ei casă! Ţin minte că-ntr-o seară apare c-o cutie din alea de vişine în ciocolată. Din care-mi aducea şi-n spital. Probabil nici nu se gândise prea mult, din rutină: bolnav – spital – vişinată! Altfel, obişnuită cu locul, de parcă nici nu plecase. Intra-n bucătărie, lua un pahar, umbla cu telecomanda fără să se uite pe ce apăsa. În baie, dacă se termina un săpun sau hârtia se ducea şi lua din cămară; ştia, ca la ea. Nicio jenă. Încercam să-nţeleg. Atât de familiară şi perfect neatentă! Cu mintea plecată la treburile ei, iar eu pândind-o înţepenit, cu inima de-acum aproape trei ani. De când

venise să-mi ia interviul şi-am făcut imprudenţa s-o chem în Kogălniceanu. Aşa ajungi, din aproape-n aproape, să te gândeşti la alt cord.

Vezi, asta-i o gaură în Teorie, se simte? De ce sufletul are rezistenţă la utopia de timp şi rămâne mai proaspăt – cum îi spune? – decât timpul autosugestionat? Sau efectele de grup generate dintr-o unică sursă?… Căci apar urmări disparate provenind dintr-o cauză comună. Ce mă face să resimt simultan şi apropierea şi depărtarea, bunăvoinţa şi exasperarea rupturii?

Asta e greu de admis, că nu mai poţi nădăjdui la nimic din ce-a fost. E un lucru sfârşit, decedat, dar care persistă în altă alcătuire, cu altă putere, vampiric. Totul tinde să-şi atingă rutina. Timp în care urcăm o movilă alunecoasă. Nu vreau să definesc eu materia. Mă uram. Îi distrugeam puţinele obiecte uitate pe-aici, lenjerie, dar nu folosea la nimic. Ceva rezistă totdeauna cu inocentă.

Amprenta.

Şi surprindeam privirea cuminte a Aurorei, înţelegea, desigur, cum altfel? N-am să-i fiu niciodată recunoscător îndeajuns pentru tact. Şi pentru răbdarea cu care m-a adus din nou pe pământ, atârnat de ea, cum eram. Bucuria timidă că ceva se deschide şi ai ce nădăjdui, tu cel care revii la viaţă pe coate.

Uite cum e cu viaţa… M-am convins că Universul e de fapt o uriaşă mistificare. Aici nu mă poţi contrazice. Ceea ce numim Spaţiu cu destulă candoare e ocupat în realitate de un complex de Creaţii care coexistă simultan în diferite stări iluzorii, materiale sau nu. Nu se poate imagina, stai liniştit, e deasupra oricărei puteri. De aceea miezul Fizicii se contrazice cam des şi nu se poate ajunge la Lege. Legea Unitară, ştii ce spun. Suntem copleşiţi, din păcate, numai de partea apropiată a acestei Invenţii, asta văzută când dăm capul pe spate, la o privire desigur mioapă. Ori, aceste construcţii care ne depăşesc intelectul se întrepătrund, au puncte de interferenţă. Ca la noi în Bermude sau în Marea Japoniei. Ca la mine cu Violeta, cu Gilda şi Aurora… Interfeţe. Ce e sus e şi jos.

Sunt sigur că Răposata surâde la telefon, de câte ori îmi iau îndrăzneala s-o sun, pentru că-ţi dai seama, se simte. Sunt în şedinţă, vorbim mai târziu. Sau: te credeam om serios. Ana Pauker… Ce-i cu tine, te smiorcăi? Găseşte totdeauna ceva cu care să te pună la punct. Aerul ăsta indulgent de profa care-şi mustră adolescentul îndrăgostit,

dar în patru ochi şi în şoaptă, ca să-şi ofere plăcerea de a-l simţi chinuit şi supus. Pentru ce-mi faci una ca asta? De ce? A fost vreo clipă când nu te-am iubit?

10.

Vilă superbă cu ieşire la lac… 150.*000*, discutabil. Posibil *în* rate.

Nu e normal să te-arunce în stradă la loc, la grămadă, după ce ţi-au făcut externarea. Încerc încă să merg înapoi, refăcând un flux cauzal, ca să-i fac o plăcere şi Gildei. Mă plec acestei zădărnicii. Să aibă ce scrie acolo… Deşi contrazice tot ce cunoaşte acum despre consecinţele cauzal-şi-multane. Cel mult, ca la trecerea printr-un pârâu, poţi sări din pietroi în pietroi. În cazul meu, poticniri senzuale. E o traversare, nu o regresie către izvor. În sfârşit…

Ce eşti tu? Eşti o biată legumă cu neuroni fleşcăiţi. Sângele, o poşircă saturată de calmante şi somnifere. Eşti slab. Nu dormi. Nu înduri. Descoperi porniri supresive. Statistic vorbind, numărul mare de criminali şi sinucigaşi are o legătură stridentă. Pentru că, ajuns acasă, ce faci? Ce-am

Ora tanti făcut şi eu; bagi mâna-n buzunar şi te cauţi de chei. Pătrunzi. Acelaşi mediu nenorocit care te-a făcut să te urci pe pereţi sau să strigi cucurigu-n balcon. Mult mai rece acum, reptdsiv. Îţi dă sentimentul că tulburi şi tăcerea şi praful. Boala-i acolo, te-aşteaptă unde-ai lăsat-o, abia s-a mai odihnit. Din nefericire, n-ai unde pune capul altundeva, căci ai spune pardon şi-ai ieşi pe vârfuri ca să nu faci deranj. Un loc care se numeşte pe nedrept familiar şi pe care ţi-e greu să-l mai vezi. Te uiţi din uşă la el şi-ţi pare rău c-ai intrat. Aş fi putut spune: uite aici am fost fericit – o judecată riscantă! Sigur că n-am fost tot timpul sau nu mi-am dat seama. Cotloanele astea comemorative, la care cugeţi tardiv, dispar, îmbătrânesc, devin acre. Cel puţin am avut norocul cu Gilda, majoritatea ies dărâmaţi. Mi-a plasat un fel de sărut la plecare. Pe obraji, evident, lume, era şi Traian. De ce, dintr-odată, nu mai eşti în stare să duci? Nu se ştie.

Brusc, nu se mai ocupă absolut nimeni. Pentru cât mai ai de trăit, te cârpeşti, îţi dai silinţa să te consideri ameliorat. Intri pe ambulatoriu; urci la Traian, îţi dă o reţetă şi pa! Du-te să-ţi facă ieşirea! O doamnă solidă, şatenă, cu dinţii răriţi, doamna Horga: ea face ieşiri. Şi te bucuri prosteşte. Abia acuma e greu, când o iei de la capăt. L-am căutat să-mi iau rămas bun.

Răpişcă nu era totdeauna uşor de găsit. Tipul cu transplantul de

cord. I-au dat să facă mişcare, nu-l dibuiai imediat. Se mişca. Avea câteva locuri: la poartă, la gimnastică medicală, mai fugea şi pe la apartament să aerisească. Cred că se temea să nu-i fi lăsat vreo apă deschisă sau geamul la baie. Plin de hoţi peste tot. Mai ales în Brâncoveanu, la el. Cât ţineam cheile, nu; tocmai începuse problema cu Gilda. Cum i le dădeam înapoi, ştia că e liber acasă şi dispărea din spital. Băiat foarte bun. Puteai să discuţi.

Totuşi, nu părea mort să facă plimbări. În silă, mai mult. Pentru sistemul circulator. Era adus şi de spate şi-l vedeai că se forţează să stea dezdoit. N-are ce plăcere să-ţi facă. Şahist, umbla cu o cutie de table. Şahul era în spatele pavilionului 8, trăseseră nişte bănci faţă-n faţă. Nici acolo. Am dat de el în salon.

— Ce-i cu tine, ţi-e rău?

— Am o restanţă de somn, a oftat Paulin, ghemuindu-se ca să-mi facă loc la picioare. Dorm foarte prost noaptea, baga-mi-aş.

Am tras de colţul păturii şi m-am aşezat. Abia când îi vezi cum vorbesc de cleios, îţi dai seama ce legumă au făcut şi din tine. Relativ, stăteam mai ca lumea, îmi suspendaseră blegomazina. Acum mă împachetau pentru debarasare. Paulin clipea anevoie – nu ştiu dac-ai observat că unii se uită din greu, te privesc aşa, din rărunchi –, Răpişcă asta făcea, mă fixa şi sufla zgomotos. Mi-amintea de Bassam. Sau, mă rog, dezvolt regresiv; Bassam mi-a adus aminte de el, mai târziu. De fiecare dată, buza de sus şi o porţiune din falca nerasă tremura piftios. Alţii lasă şi-o bată, el nu.

— Am auzit că-ţi dă drumul.

— Da, uite cheia. Mersi. N-am să uit.

— Să fie primit! Te-ai simţit măcar bine?

— Ca focul, am recunoscut. Mă duc, zic. Naiba ştie unde mă duc; când pleci de-aici nu se destupă nimic. Cu Violeta s-a-nchis, Gilda rămâne să trateze pe alţii, urc să-i spun la revedere şi gata. Asta a fost.

Ştia de Violeta, i-am povestit. Eşti într-un loc unde dacă nu spui cuiva, te scorojeşti ca o tencuială prinsă de igrasie. De Gilda nu mai vorbesc, omul mă servea din când în când cu apartamentul. Ce e curios, doamna Gal îmi evita garsoniera… Hai, dragă, să vezi şi tu unde stau. Nu. De ce nu, n-am pe nimeni! Altă dată, ne mai târâm acuma până-n Kogălniceanu? Dar acolo, în Brâncoveanu, venea. Practic, n-avea niciun motiv, în afară de 116… îl lua din faţă de la Răpişcă, unde-i o pizzerie, şi-o lăsa la o sută de metri de casă. Din comoditate, sunt sigur.

Totdeauna a ţinut la confort. Şi-n pat, nu suporta să fie căznită mai mult decât considera admisibil. Se răsucea imediat, trebuia să respire.

— Cât te mai ţin ăştia aici? îl întreb, în timp ce-i studiam buza cum flencănea.

— Păi ce interes am să plec? M-aşteaptă ceva? îmi face alea contra respingerii, la pitpalac, ce câştig dacă ies?

— Dar te simţi cât de cât…

— Domnule, cum să-ţi spun? Mă simt bine. Aş vrea să m-apuc de brodat.

L-am privit ceva mai lunguţ. Şi-a dat seama c-o făceam dezinteresat.

— E greu, zic, ai mai făcut treaba asta?

— De unde s-o fac? N-am cu ce, aş începe c-un macrameu.

— Îţi trimit. Aţă şi ace din alea cu gheară. Le ştiu.

— Am senzaţia că m-aş descurca.

— Ori ţi le-aduc, ori îţi fac un pachet. Vii să ne luăm rămas bun?

— Merge peste somniferele lor?

— Cincizeci de grame.

Arcul de cerc pe care l-a descris cu picioarele avea două centre: genuncular şi pelvian. Le-a depus pe pardoseală, încet. Gălbenele. S-a scremut, căutându-şi ciorapii.

— Nu eşti prea vioi azi.

— Ora lanti, îmi spune.

— Asta-i situaţia…

Am luat-o pe partea cu umbră; Marian împărăţea la două pavilioane mai sus. Nu era, totuşi, o mizerie din aia ca la Poiana Mare sau Grajduri, unde mor ăia pe capete şi nu se ştie de ce. Fură şi-aici personalul, inclusiv la bucătărie, dar civilizat. Bucureşti. Mai vin demnitari, consilieri; curăţel. Când ştii unde eşti şi de ce te tratează, nu-i tocmai vesel. Amărâţi întristaţi. Nu vorbesc numai de ăştia ca mine, cu o simplă depresie, dar şi cei de la şocuri sau ăia în cămăşuţă. Impropriu furioşi. I-am văzut. Oameni prea tare mâhniţi şi sătui de mâhnire. Sigur că devii irascibil.

— Mă enervează, îmi face cunoscut prietenul meu, c-am început să mă uit la pisici.

— Nu, serios?

— Înainte nu le puteam suferi.

Şi-mi arată una pe gard. S-a oprit s-o privească. M-a lăsat să mă

uit la el cum privea.

În pieptul coşcovit al lui Paulin Răpişcă se lupta cu respingerea cordul unei donatoare necunoscute, în orice caz, o femeie. Cum să nu simtă omul ceva anormal? Dar cine te bagă în seamă? Nebun. Nebun, şi-ai tras fermoarul!

La Marian găseai tot ce poate face existenţa mai suportabilă. Şi mălăciugă, prafuri din alea.

de tras. Însă n-aveai de ce; şi-aşa te topeşte cu blegomazina. Am optat pentru lichiorul de nuci. Marian a făcut patul şi ne-a pus câte-o pernă la spate. Ca la *Gogoşaru*, boieri.

— De ce-am făcut eu transplant? Nu puteam foarte bine să mor?

— Ai dreptate.

— Care-i folosul că m-am operat şi trăiesc? Ca să mă tâmpească ăştia de cap.

— Dacă nu te-ai gândit…

— Nu vorbi că nu ştii ce-i aia. E greu să te duci, când se pune problema. Vrei să mai stai, să mai vezi. Te agăţi şi de-un pai. Ai vrea să pui mâna, să mai mănânci o sarma. Altfel, ce? Dacă-i adevărat că s-a făcut deja ora lanti…

Ora lanti! În capul lui – un fel de ora închiderii. Şi l-am corectat de-o mie de ori.

— *Au ralenti*, îi repet, încetinitorul, un termen ce redă o mişcare! Vizualizezi cu viteză redusă un lanţ de efecte deja consumate.

— Nu ştiu. Ce diferenţă e-ntre mine şi bolo-vanul ăla din cer care dă într-o zi peste noi? Ai văzut la televizor… Măcar dac-ai şti că asta nu-i tot, că nu tragi heblul şi gata. Că dai şi dincolo de cineva.

— Ai fi mai încurajat?

— N-am trăit, înţelegi? Mi-au pus şi inimă nouă şi tot nu trăiesc. Nu simt c-am trăit.

— A, normal! Nici eu… Dar eu sunt depresiv, sunt bolnav.

— Şi, Domnu' Stratulat, te rog să mă crezi, mă lucrează pe dinăuntru. Dacă vrei să mă crezi, îmi dă apucături femeieşti. Nu numai pisici, mă-crameu şi nu mai ştiu ce… Nu mai sunt eu, ascultă-mă că n-am cui să-i spun. Nu-s nebun. Eu sunt ea. Mă trezesc cu necesităţi femeieşti.

— E firesc. E-o amprentă.

— Ce-ăla?

— Ţi-au pus organul ei, ai amprenta.

— N-au nici medicamente, le cer. M-au amenințat că mă leagă.

— Nu cred că se poate scăpa. Trăiește în tine. Încet, încet, devii ea. De asta te simpatizez.

Se temea de fapt, cocoșat cum era, să nu-i vină ciclul… Poți sări de pe fix. L-am găsit într-o dimineață în spălător, se rădea la subraț. Lasă că și bărbieritul, mai rar… Bine, igliță și ațe, stai Hnistit.

Om lanti

11.

Despărțirea de Gilda a durat surprinzător de puțin. Ce să mai faci? am crezut că-i definitivă, nu-mi dădea prin cap că-n cele din urmă o să mă caute ea. Eram disperat că se-anunță finalul, după tot ce se-ntâmpla în cabinetul lui Gal și la Răpișcă acasă… Raportul sexual nu e numai terapeutic, până la urmă îl îmbrățișezi. Mă simțeam, totuși, o lucrare de doctorat. Funcționam ca inima acelei femei în pieptul lui Paulică. Sunt spina dorsală, domniță, nu mă poți ignora! în afară de cazul că nu mai vrei să continui deliberat. Așa înțeleg. Dar de ce? Dai cu piciorul unei teme majore sau n-am fost decât un cobai fericit, îndopat cu medicamente și alte chestiuni?

I-am găsit strânși pe etajul lui Gal, cărau niște scaune. Ședință, o treabă din asta. Am nimerit și eu ca măgaru-ntre oi: mă iertați, aș vrea să vă mulțumesc, nu știu ce. Gilda și corpul ei medical.

O minune!… M-a sărutat pe obraji, a luat-o probabil mai subiectiv. I-am sărutat și eu mâna. Traian m-a bătut frățește pe umăr și out\ Țin minte că băgasem de seamă că se albise la rădăcină, nu se mai cănise de mult.

— Complimente doamnei Violeta!

Iar a scos o frază fără de r-uri… Nu-nțeleg cum putea. În patru minute treceam de portar. Am făcut cale-ntoarsă, plecasem cu cheia de la birou, am uitat. În clipa aceea am simțit prima dată că sunt azvârlit.

Nu-mi venea să mă-ntorc în Kogălniceanu. Ia imaginează-ți o separație la rece, ca asta. Sunt încă fascinat de putința femeii de-a reteza fără mofturi. Recidivam în normal. Lumea cunoscută trăgea după ea sacoșe și fețe posomorâte; depresivi în inconștiență sau fără putința de-a zăbovi prin spitale. Vindicativi, arțăgoși. Trotuare surpate, asfalt năruit, autobuze la fel, totul la limita prăbușirii, dar încă mișcându-se. Dumnezeu știe cum, o inerție scadentă. Țin minte c-am văzut un pardesiu destul de boțit, dar din stofa din aia, *Prince de Galle*, iarăși Gal… avusesem și eu la fel, un sacou, acum o sută de ani. L-am și

uitat, nu mai ştiu. Cum a putut să mi se-ndepărteze de conştient, îl periam, ţineam la el anormal! Adevărul e că hainele vechi, ba chiar şi pantofii abandonaţi îmi dispar din casă într-o manieră suspectă, după ce mi se şterg mai întâi din memorie. Nu te datini puţin, când îţi dai seama de asta? Ce senzaţie clară de neadevăr… Mintea! Ce caut eu în Kogălniceanu? Ce m-aşteaptă acolo? În cele din urmă, n-am avut încotro. Când îţi aminteşti că de fapt nu asişti decât la ceva deja întâmplat, isprăvit, prinzi curaj. Mi-am luat nişte mezel, două sute Dobrogea *şi*-am găsit garsoniera cum o lăsasem. Rece, distantă, prăfuită şi neplăcut afectată de apariţia mea. Nimic al meu; mă uitam ca la film. În ciuda faptului că i-am şters toate urmele, doar Violeta era peste tot… Mă aşteptam s-o găsesc în fotoliu. Foarte supărător. Râcâi în sentimentul că tot ce-am trăit este adevărat şi se poate proba. Am obiceiul ăsta tâmpit. Şi ştiu în acelaşi timp că, fără emoţia veche, n-are memorie nici bucuria, nici extazul iubirii, nici supărarea. Abia dacă licăresc într-o beznă, arhivate de doi neuroni. Bâjbâi degeaba. Neant. Aud că s-ar parcurge un fel de tunel unde apar fulguraţii din tot ce, mă rog, te-au prins întors către ele cu faţa. Poate ultimul prilej de a-ţi aduce aminte. Ultima gară. Bine că este, bine măcar şi atunci!

Prima treabă: am dat drumul la televizor. Să ne sfinţească un glas! îl ţineam deschis când intram şi-n baie. Puţini ştiu ce-nseamnă o *linişte* de interior, când ai sărit de patruzeci şi cinci şi ceva! Singurătatea aceea de burlac mohorât. Absenţa unui copil. Deşi, aspectul acesta din urmă nu-l resimţeam chiar stresant. N-am confundat niciodată opera cu progenitura.

Opera, însă… mă irită când discut despre asta! Nu ştiu cum să-ţi spun, sunt într-un dicţionar deja e\3 iSic, *Who's who*… scos de-un grec. Nu mă pune să-ţi povestesc, deschide la S. îl am acasă, am dat un milion. Da, e-o vanitate, sunt de acord. Accept că nu exist în plan cosmic; de ce-ar avea importanţă dacă sunt menţionat într-o fişă?

Uite de aia, pentru că se-nfâg prostănacii la stilul murdar! E-o buluceală, o hămeseală, te dă la o parte, nu mai există niciun dram de respect. Contează ce-ai fost, ce-ai făcut? Ajunge, eliberează terenul! Tot felul de piţiflenderi, androgine boccii, habar n-au cu ce se mănâncă sonorizarea de film. Noi eram cel puţin ingineri. Inginerul de sunet! De unde vin ăştia cu ideea stupidă că totul se rezolvă-n computer? Că nu se mai stă cu mâna pe feder; te vede cu laba – gata, eşti o fosilă! Şi atmosfera?… Pentru că-i o creaţie, pulo, creezi atmosferă din deget,

trăieşti lucrul ăla! E-o modulaţie, nu-i nevoie de-un gradient? Ce rezultă din wave-*nnle tale* scremute-n calculator? Nu vezi cum se-aude? O mizerie, tehnologie, te uiţi pe ecran, dă din gură şi nu-nţelegi ce vorbeşte! îi doare-n cur. Totu-i să se pună la mixer. Câte locuri de muncă rămân?

N-ai de lucru; cuşca! La garsonieră!… Aprinzi televizorul şi te urci pe pereţi. Îmi vine câteodată să-i spânzur cu o coardă de pian. Ce-mi trebuie? Cordonul de la halat şi nu mă găseşte decât după ce împut toată scara… Totu-i o mizerie, o fiişăreală. Superficialitatea asta care-o vezi peste tot. ia-le banii! Dă ţeapă!… Şi n-am voie să mă consum.

Cred că sunt dependent de televizor. Îi dai drumul ca să-l auzi vorbind, acolo, orice. Altfel, te simţi ca la Izolare. Pe urmă, dacă tot e deschis, cauţi ceva omenesc. Măcar să te intereseze sumar. Nimic, domnule, un deşert, oricâte programe ţi-ar da, nu poţi să te uiţi la nimic. Umbli cu telecomanda, până faci bătături în degetul mare. Zadarnic, dar speri. Filme obosite, mişţocari de doi lei. Telejurnale stătute la care asudă nişte rataţi. Reconstituiri poliţiste la menopauză. Ştiri repetate de patru, cinci ori. Şi rezonerii, pentru că trebuie să apară şi ăştia… Alte căzături; se propun între ei ca la jocul ăla senil: am, dam, dez, dize, cum, pompanezi… *Eu*, cu el, cu el şi cu tine suntem cerebelul naţiunii! Ei, nu!… Rezultatul efortului meu, pe care-l depun în toaletă cotidian, prezintă acelaşi aspect de creier maro.

Cu sclifoselile voastre! Cu leptoapele voastre! Ce grandios spectacol al plictiselii!… Ce turmă!

Şi, totuşi, deschizi şi te uiţi. Pentru că mintea se derobează, nu se suportă, ar face orice numai să fie smintită, să lenevească-n ficţiune: televizor, fiţuici jurnaliere şi flecăreală. Slavă Domnului c-au înţeles în sfârşit; am văzut pe *Discovery*. Min-tea-i una şi creierul alta. Corpul mental, cu ăsta gândeşti! Acolo se-ntâmplă raţionamentul. Am spus-o până am răguşit. De câţi ani tot spun: alo, nu există cugetare în creier! M-au luat de nebun. Creierul nu-i decât un procesor care supraveghează metabolismul şi răspunde la stimuli. Vaca are un creier mai mare. Ce mama dracului! Vorbeşti în pustiu. Noroc că, totuşi, s-au prins şi încep să admită.

Cum te uită toţi. Ia comandă… Gilda ar putea să mă sune, dac-ar avea puţin caracter. Au telefonul meu în foaia de internare. Dar de ce să mă sune? De ce să nu experimenteze cu alt deprimat? Ies de două

ori pe zi pentru masă, la o târâie-tavă în Amzei. Nu sos! Introduc cam acelaşi fel de mâncare, un număr de alimente în care am o latentă încredere: ciorbă de varză sau de văcuţă. Piure de cartofi. Pârjoale sau şniţel. O jumătate de castravete murat, cu tăietura pe lung. Prăjitura Carpaţi. Sau clătite. Cu toate că-mi dă arsuri şi mă balonează. Ce să fac? Mai bine tochitură sau ciulama?

După care, cu sfială, la telefon:

— Ceva de lucru?

— Nu prea.

Dai iarăşi drumul la televizor şi urli-a pustiu. Să zicem că organismul se apără de prostie: aţipeşti în fotoliu. Dar senzaţia insidioasă de fals, minciuna care se revarsă ca voma?… Dacă nici acum nu-ţi dă sentimentul că parcurgi o iluzie, lasă-mă, dragă, în pace! Pune-ţi, cel puţin, întrebarea. Discursul politic, trec peste partea hilară… La izul obişnuit, mă refer, damful clocit al sincerităţii. Ce lume-i şi asta? Mormanul de bani ouat de câte un hămesit!… Cum se uită la el amărâtul sau chiar depresivul, care abia dacă desface o napolitană la cină? Furios? Strepezit? Nici pomeneală; căscat, uşor incredul. Ca la sfinx sau girafa.

Mi-e frică să nu fac o cădere. Mi-am văzut glanda pineală… Mă crezi, nu mă crezi, stătea-n fata mea la nivelul frontal şi-o vedeam. Mă uitam cum secretă. Uite-n ce hal îmi dau drumul acasă! Când am intrat, s-a-ntâmplat că văzusem un deget. Acum n-am mai spus la nimeni nimic. N-aş suporta să mă trezesc înapoi. Mă lupt cu sentimentul neprihănirii. Invidiez demersul frigid.

Mi-am pus la punct câteva tactici spirituale, îmi imaginez, de pildă, că mă las de fumat. Nu fumez, dar pot să-mi închipui. Şi-ndur. Caut prin sertare ţigări şi n-am, evident, dar cer de la cunoştinţe şi-apoi le distrug, mă tăvălesc de dorinţă. Chinul pe care-l inventez îmi tocește singurătatea şi mă abate cu gândul. O văd câteodată la televizor şi presupun cum trăiește… Deşi m-a sunat într-un rând, la câteva zile după ce-am ieşit de la Nouă. Ai nevoie de ceva, să-ţi trimit? N-am nevoie, mersi.

Sau concep diferite geneze la nivel mitologic. Una dintre ele are peştele ca sacralitate centrală. Pestele simţea răutatea lumii venind şi voia să se tragă către adânc. Apa era, însă, mică. Atunci a început să scoată cu gura pământ de pe fund şi să-l depună pe mal. Aşa s-au format continentele… E un exerciţiu comod; îţi ocupă exact atâta timp

cât dorești. Am și câteva evaziuni filologice, începe să devină un hobby. Problema lui a din a, de exemplu. Mă preocupă. Pentru că nu se știe precis.

Ce-mi place mai mult e să produc golire semantică. Mă jucam și-n copilărie cu asta. Iei un cuvânt și-l repeți de câteva zeci de ori. De câteva sute, poftim, dacă n-ai experiență. E ca și cum ai scoate busonul la cadă. Rămâne doar o depunere. Ca o muscă uscată, o sufli și-o trimiți în văzduh. Încercați aleatoriu: *solidaritate*, *iubire*.

U3

patrie, *demn*. Repetați, repetați! Fără grabă. Imaeinati-vă că vă aflați la televizor și vorbiți către cameră.

Desigur, nu merg toate la fel. Substantivul propriu *Violeta* cedează mai greu. Adevărul e că am mare nevoie de cineva lângă mine. Aș prefera o femeie.

12.

Se comportă absolut straniu. Neverosimil. Îmi bate la ușă. Desigur că m-a sunat mai întâi: pot să trec? Ce să-i spun? Nu veni? Faci cum vrei!

— Vrei să treci? Dacă ții neapărat… Numai să-mi spui la modul precis ca să mă găsești. Lucrez toată ziua.

Treaba asta cu spitalul și externarea e ca la ăia cu trasul pe nară. Te internează, bagă-n tine chimie și după aia te-aruncă-n Berceni. Păi nu aici m-am depresionat, între semenii noștri?!

Nu pot vorbi rău de ea. Cu toate că sunt uneori ispitit. Dar a avut un obraz, a intervenit la Traian… Să fim, totuși, corecți. Cine se mai interesează de mine? M-a mai căutat cineva?

Senzația asta c-o văd peste tot… Am așteptat-o cu inima stinsă. M-am dus, am luat niște vin, un pateu, savarine, știu foarte bine ce-i place. Le-am pus în frigider și supravegheam telefonul. În tăcere, avea însă ton, l-am pus la ureche. Televizorul mergea. Țin minte că era ceva cu niște miniștri chemați la Președinție. Aburеala cu ziariștii răpiți la Bagdad. Cum se-ngrașă ăștia-n câteva luni, cugetam. Doamne! Sar, dintr-odată, ca ars. Bine că n-a apărut! Cum mă găsește? în trening? Cu aerul ăsta agonic? Am deschis șifonierul. Ceva elegant, neglijent. Un lucru distant. Puloverul alb de cașmir! E bine oare, cadou de la ea? Ești sigur? Nici discuție, mai curând maleta grena! M-am ras. Am căutat îndelung, în fața oglinzii, o mină nepăsătoare. În cele din urmă, am comutat pe-un post muzical și-am început să aștept.

Bâţâiam din picior. Mi-a făcut mai mult rău. Violeta s-a prezentat cu două pungi cu potol, o grămadă de ţiple, cutii, miere, chestii din astea. Mi-a fost şi ruşine să scot din frigider ce dosisem pe-acolo.

— Să bei vin negru, zice, căutând tirbuşonul prin bucătărie. Ai nevoie de sânge.

— Am sânge…

A găsit două pahare şi le-a mai spălat o dată, ceea ce-i destul de lezant. În timp ce treceam prin dreptul servantei, m-am văzut în vitrină. Nici urmă de stilul detaşat cu care m-am decis s-o întâmpin. Am încercat să mai reconstitui ceva; lamentabil. În sfârşit. Şi lăsa în urmă o trenă olfactică extrem de studiată.

— Ţi-ai schimbat parfumul, i-am comunicat ca să vadă că mă sesizez imediat. Cu o foarte lejeră undă de reproş marital.

— Da. Îţi place?

— Eu ştiu? Nu-i cam dulce?

Dar era foarte bun… M-am jenat s-o întreb cum se cheamă. Am băut Merlot, am mâncat, mi-a pus restul în frigider şi-a descoperit savarinele. Cu un surâs, l-am văzut. Mi-a închis televizorul. M-a întrebat cum mă simt. Se comporta normal, obişnuită şi cu sertarele şi cu ungherele unde se adună praful în cocoloaşe.

— Ai intrat în afaceri?

De intrat în politică n-am pomenit.

— Da, zice. Puţin.

— Ce vorbeşti? m-am prefăcut eu mirat. Ştiam, dacă stau toată ziua la televizor… Şi-mi spune care-i problema, cine cu cine, ce mâncătorie-i şi acolo la ei. Dar, dacă te ţii bine-n să până la urmă binele izbândeşte. Madam Muscuţă cum a putut? Foarte bine, dă buzna! Ţara asta nu-i interesată decât de figura-n care i-o tragi.

— Şi soţul? Ce spune?

— Cine? Bassam? Nu mai suntem împreună. Hai, lasă-mă! Nu mai suntem împreună… Ce simplu! Şi pentru fantezia asta mi-a făcut viaţa zob, m-au internat la Nebuni… L-a zvârlit şi pe ăsta, prea gras; se uită lumea şi se miră pe bună dreptate. Prima nedumerire e *cum*… M-am jenat s-o întreb. Şi nici nu spune cu cine-i acuma. Măcar, aşa, de curiozitate: ai idee cu cine-s acuma? De unde ştii că nu mă interesează aspectul? Putea să crape inima-n mine, eram chiar pe punctul. Văd glande prin casă. Dacă mă trezesc într-o zi în tunel, cu ce mă aleg?

Câteva momente la mai mult ca perfectul, pentru că fericirea, oricât de imaginară, se raportează definitiv la trecut: un lucru demonstrat ca inexistent. Şi alte câteva situaţii dureroase sau detestabile, golite astăzi de sens. Nici nu mă interesează. Asta-i CV. –ul pe care-l posed! Varianta completă. E trecut în Who's *Who*, versiunea română. Şi?… Asta-i TOT? A trebuit să trăiesc cincizeci de ani pentru asta?!

De fapt, ce mare lucru găseşte un arheolog? Gunoi. Chiar la propriu. Gropile menajere sunt cele mai productive în cioburi, oase şi mizerii defuncte. Câte lucruri de mare valoare se recâştigă prin săpături? Nici unu la sută. Lasă-l pe Phidias şi celălalt grec, astea-s excepţii. Nu vorbim despre asta. Vorbim de-un lucru serios. Sau obiectele de podoabă şi cult. Chiar de aur… Manufactură, în general! Precarităţi. Artefacte. Ornamente de ţoape. Istoria, din păcate, nu se recuperează decât fragmentar şi prin ce-a dat mediocru. Atunci, ce pretenţii ai de la mine? îmi pare rău, trist, dar aşa se întâmplă. Deşi, uneori se mai dezgroapă câte ceva; nu exagerat, foarte rar…

— Plângi, ce faci?

— Eu?!

Mi-am dat seama, speriat, că mă umezisem la ochi… Şi ce? Se-ntâmplă, e foarte normal. Am probleme de continenţă. Sunt bolnav. Trebuie neapărat să observi cu glas tare? îşi ia câteodată aerul ăsta de superioritate umilitoare să nu piardă locul din faţă, cumva. Tu nu te umezeşti niciodată? Eu de ce am bun-simţ? Mă şi enervează.

— Era şi impardonabil de gras, schimb vorba ca să trec la un subiect în care nu moare să intre. Chestia cu respiraţia am evitat-o.

— Ţine regim, dar degeaba. I-au pus şi inel.

— Ce inel?

— Inel la stomac. Ca să-l facă mai strâmt.

Violeta s-a ridicat. A luat farfuriile şi-a dispărut cu ele-n bucătărie. Curgea în chiuvetă. Inel la stomac… Aş putea s-o suprim, mi-a trecut prin minte, care nu-i decât corpul mental. Robinetul ăla uneori curentează. Zguduie mai tare când bag fieru-n priză. Nu se cunoaşte de ce, despre electricitate nu se ştie aproape nimic. M-am uitat unde-l lăsasem; era la locul lui, sub scândura pentru călcat. Aştepta pe suport. Îmi dădea răgazul să îndrăznesc. În clipa următoare, m-am auzit cum mă scuz:

— Mi-am stricat ochii, nu ştiu ce am. O conjunctivită. Lucrez pe-ntuneric.

Nu mi-a răspuns imediat.

— Ţi-am adus lăptişor de matcă şi miere. Să iei. Şi să-ţi cumperi legume.

Şi-n timp ce-mi spune lucrurile astea, menţionând şi un număr de fructe, îşi trage peste cap ce avea pân-atunci peste piept. Ştii cum? Perfect conjugal. M-a luat tremuratul, odată cu sindromul de virginitate, dar instantaneu. Golul acela-n stomac, spaima cu care tresari în maşina care-a luat-o prin gropi, după ce-ai aţipit câteva clipe în dreapta şoferului. Ce faci, dragă, te-am înduioşat? Te pomeneşti că ţi-e milă puţin.

— Stai un pic, nu-nţeleg…

Asta jigneşte o femeie mortal. Dar ea, pe mine, cum?

— Am crezut că…

— Ţi-am spus eu ceva? Sper că n-ai venit pentru asta.

— Nu, Pupi. Te rog să mă scuzi.

Şi se-mbracă la loc. În faţa ochilor mei. Uită-te la mine puţin. Uite când mi-a venit mie să am demnitate. Un bou!… Cu asemenea calităţi! O femeie ca asta! îmi venea să mă electrocutez.

Îţi spun, mai rău mi-a făcut. Foarte sincer. A fost ca o uşă trântită. Ce-am tras pân-acum încă era suportabil, pentru că, nemărturisit, speram totuşi c-o să se-ntâmple ceva şi-o să ies de sub dărâmături. Julit, deshidratat, rebegit, dar poate dă cineva peste mine. Un câine! Uite că s-a-ntâmplat, ce să fac?… Abia acum se-nchide muţenia. Mă crezusem într-o tăcere infectă, pentru că nu ştiam cum poate fi altfel. Asta-i infectă, cealaltă mai era cum era, mai luai o gură de aer. A urmat un cavou. Este exact momentul când devii penibil şi lăcrimos. Din vina mea, clar. Aşa cum tot din cauza mea a fost şi cearta pentru umeraşe şi-atunci, de ziua ei, cu chitanţa şi scandalul cu suedezul, arabul, pizda mă-sii, Bassam. Asta, după umblătura epuizantă după cadouri. Te cerţi imprudent şi tot pe ce-ai zvârlit banii nu mai face nicio impresie. Dacă-mi vedeam de treabă şi înghiţeam, poate eram şi azi împreună. Dar cât poţi să-nghiţi? Măcar să nu mă ia de viţel!

Îmi clefăie urechea, se aude un clipocit. Cred c-am făcut nişte faguri. Mi-am pus ulei cald, m-am fript şi pe urmă mi-am cumpărat o pompiţă. Nu iese. Adaug ulei… Unde intră atâta ulei?! Dac-aş mai pune şi roşii şi sare, ar putea ieşi o salată de pavilion. O fi voie în post? Zgârciul ăla e carne?

Cum crezi că faci o cădere? De la ce faci căderi? Depresiv am plecat, depresiv m-am întors. Cu excepţia lucrării de doctorat, câteva zile faste… Nici Gilda nu le prea vede; lasă-mă cu psihologia! Nu te speli pe mâini ca Pilat şi salut. Te ţine degeaba; blegomazină şi, după aia, un şpiţ în ouţe. Ce să fac, să mă-ntorc la spital? Ce-s, nebun?

Îţi pui ştreangul de gât… Pe cuvânt dacă nu m-am gândit. Ajungi de vorbeşti singur pe stradă. Nu-l ai nici măcar pe Răpişcă. Da, recunosc, m-am întors. Am luat autobuzul şi geaca pentru filmări împuţite, pentru că era şi-o ploaie scâr-boasă; m-am dus să schimb o vorbă cu cineva. M-am dus la Nebuni. Eu mă duc la Nebuni! Am voie? Sunt liber? Uitasem de aţă, fir-ar să fie, i-am dus nişte mere. Nu mi-a plăcut ce-am văzut. Dar deloc.

Salonul gol, am ajuns pe la prânz. După mirosul cleios care stăruia pe culoare, l-aş fi găsit cu siguranţă în sala de mese. Dar n-am vrut să mă vadă poporul. Am intrat şi i le-am pus în noptieră. Mai avea acolo nişte borcane mânjite şi nelipsitul compot. Resturi de pâine, cum e normal. Am ieşit să-l aştept la şahişti. În ploaie, precum excrementul. De-acolo ai un unghi foarte bun, vezi ce maşină mai vine, care slabi au buba la cap, cine trece, lucruri din astea. De fapt.

bănuiam că poate iese Gilda de undeva. Şi nu pentru asta venisem, ca să fiu onest cât de cât. Sau, pentru asta venisem… Oricum, nu s-a-ntâmplat, din păcate. Aşteptarea mi-a dat, însă, o stare de agitaţie. Şi n-am voie, Traian s-ar fi supărat foarte mult. E periculos. Uite pentru ce vin eu la Nervoşi, mă gândeam.

Măi, şi-aud dintr-odată o zarvă!… Răpişcă, încolţit de infirmiere, cu punga în mână. I-au scăpat câteva mere pe jos, le adunau alea-n urmă. Cocoşat, cu gâtul subţire, răcnea ca nebunul. M-am dus peste el.

— Stai, mă, Paulică, ce ai?

— Aha! Ai văzut!

— Stai aşa, calmează-te, naibii, că-ţi crapă ceva!

— Îmi bagă acum şi-n noptieră!

Urla şi agita plasa cu câte mere mai rămăseseră. Le privea c-o ură cum rar am văzut. Nu ştiu de ce nu i-am spus imediat că eu i le-am pus, mă pierdusem, mai bine nu întrebam.

— Ce se-ntâmplă?

— Vrea să mă pună pe litiu.

— Care litiu, eşti într-o dungă?! ţipa Jeni, una de-acolo.

— Să nu îndrăzneşti! şi aruncă un măr în direcţia ei. Nu era un

ţintaş foarte bun, nimeri în perete, dar se ţinea să nu plângă, l-am cunoscut. I se zbătea falca aia.

— Paulică, îi zic, litiu-i bun, am luat şi eu, face bine.

— Nu, mă iradiază şi-mi descarcă folicolina.

— Nu există!

— Ce vreţi să faceţi din mine, un fătălău?!

Îmi creşte o tâtă!

— Paulică… mă, stai încet. Ai chestia aia cu cordul.

— Mi-l pune în ceai. Îl injectează în fructă.

— Astea eu ţi le-am pus în noptieră.

A rămas cu ochii la mine. Doamne… O decepţie lată. Până la lacrimi. Şi buza care nu-i mai stătea. Aveai impresia că răcnetele care săreau afară din el – să vezi acum ţipete! piţigăiate, icnite, de parc-ar fi vrut să se tăvălească pe jos şi nu-l lăsau alea –, aveau să-l spargă în secunda următoare ca sticla.

— Nemernicule! Eşti cu ei?! Ţi-am dat cheile mele!

— Paulică, te rog.

— Jigodie! M-ai vândut! Vrei să mă termini? De când îmi dai litiu? Vrei casa? Ce se-nvârte ăsta pe-aici? Javră nenorocită!

Şi încă alte lucruri frumoase, nu reproduc. A apărut şi Traian cu stetoscopul pe burtă.

— Vrea să mă omoare, vrea casa!

În timpul ăsta îi făceau, natural, o injecţie. Până aici nimic deplasat, aşa se întâmplă. Neno-*Ora lanti* tocitul de Răpişcă se zbătea cu mucii întinşi pe bărbia internă.

— Nu iau litiu! Nu iau! Vrei să vezi ce-am ajuns?

Am crezut că i se opreşte ceva şi moare acolo. Dar l-a biruit ce-i băgaseră-n el. S-a fleşcăit, era de-aşteptat, şi-a-nceput să geamă anemic. C-o privire pe care n-am s-o uit niciodată. Plină de reproş înspre mine, care. Doamne iartă-mă, n-am făcut decât să-i aduc nişte fructe. Mâhnită urât, ca de Câine. Oare aşa fac şi eu?

— Cum merge? mă-ntreabă Traian, în timp ce recupera controlul pe-acolo.

— Mai bine…

— Să vii odată să bem o cafea.

Atunci n-avea timp. Îl mânca ceva, se scărpina sub halat. Nici eu n-am putut să-l întreb unde-i Gilda. Totuşi, i-am smuls o reţetă pentru Viagra, ăsta a fost lucrul bun. Îmi mai dăduse, nu s-a mirat. N-am avut

ce să-i cer. Aşa, să fie, s-avem…

Mă uitam după Răpişcă, săracul, cum îl îndesau înăuntru. Picioarele-i rămăseseră blegite în spate. A întors capul şi mi-a trimis a doua privire pe care n-am s-o uit multă vreme. Făcându-mi din buză. Căpăţâna i s-a clătinat pe gâtul acela sfrijit. Ce neajutorată tristeţe! Nu mai avea nici măcar duşmănie".

13.

Ştiu eu ce-i aia. Pot să scriu şi cinci doctorate. M-aş apuca să dezgrop momentul în care-am cunoscut-o pe Aurora, cu toate că s-ar putea să-mi afecteze starea de echilibru. Dau banda din cap înapoi. Am avut o-nţelegere cu Gilda apropo de regresie. Regresez, încerc atâta cât pot. Merge greu. Îmi dau seama că nu-s în stare de-o naraţiune perfectă, retroactivă. Treaba cu Aurora vine după episodul cu Violeta, cel ruşinos – Doamne, când mă gândesc c-am rămas ca un tont în bucătărie şi dusă a fost! –, dar nici foarte târziu. Tot pe-atunci, la două, trei luni. Evenimentele nu se mai aşază strâns unul sub altul. Poate mă supăr odată şi-mi bag picioarele-n toate regresiile ei, deşi aş putea, în cele din urmă, să mă hotărăsc pentru această mică licenţă, aşa cum probabil am şi făcut-o de câteva ori pentru a relata coerent. Nu ştiu dacă cerebral mă ajut cu ceva, dar îmi dă senzaţia obositoare că vizez un eşec. Creierul nu-i minte, nu poate. Nu-i în stare să distingă detalii minore, dacă-l pui să coboare spre cauză. Mă poticnesc. E împotriva naturii.

Mi-e din ce în ce mai neplăcut să mă uit la televizor. Mă interesează foarte puţin din ceea ce cred ei că mă poate interesa.

Bun. Am să mă gândesc, totuşi, la apropierea de Aurora… Poate intra la regresii, n-am de ce să fiu prea catolic. Dacă n-o fac acum, mă tem c-am s-o sar. Totuşi, câteva lucruri ar putea să pară jenante.

Lucram la reclama aia pentru baia romană, într-un târziu, m-au sunat, Slavă Domnului!

— E de lucru…

— Stai să mă-ncalt!

Am găsit-o-n echipă. Scenografic, nu era cine ştie ce complicaţie. N-avea de făcut mare lucru, locaţia era naturală. O fostă baie turcească, ce să-i mai faci? Câteva retuşuri, vopseli. Dar m-a surprins fineţea cu care privea amănuntul, instinctul culorii, un anume perfecţionism, dacă termenul nu-i derizoriu deja. Lucru rar pe platou. Şi nu era decât o reclamă. La un film, hai să zicem. În afară de asta…

În afară de asta, e o persoană îngrijită, serioasă. Aşa ar fi trebuit să încep. Atrăgea privirea de cum apărea. În pauza de prânz, unde crezi că era înghesuiala mai mare? La masa ei. Asta spune ceva. Cu toate că nu-ţi dădeai seama din primul moment ce are deosebit. Vocea, ştiu eu?… Sunt sensibil la voci. Dar nu, chiar cu totul, în general, o fată foarte serioasă. Poate puţin prea înaltă. Şi-un caracter absolut ieşit din comun. Rarisim. Excepţional. Spunea bancuri mai bine ca ăla, cum îi spune? actorul… Cu o nevoie de veselie neobosită, în acelaşi timp, şi serioasă! Aşa ceva n-am văzut. Mulţi ar fi încercat şi uite că ea, dintre toţi, mă preferă pe mine, care eram cum eram, nu mai spun. Am fost extrem de flatat. Plus că-i de-o manualitate specială, îi făcea şi plăcere: machete, nasturi, jucării, tot felul de recuzită. Are un talent înnăscut.

Cum am văzut că-i de bună condiţie? A fost prima care-a sărit să-mi ia apărarea, când m-au încolţit nişte boi. Aşa, cum ştie ea, serios, cu simţul umorului. Bine dispusă. Că de ce am ecou?… Păi, măi cretinache, nu filmăm într-o baie? Nu i-am spus chiar aşa, când te cerţi cu producătorul, ori îl bagi în mă-sa definitiv, ori te cerţi cu prudenţă. Că depinzi. Cum să nu-mi intre ecoul pe dialog, nu vezi faianţă de sus până jos? Dac-ai ales hruba asta, trebuia să te-aştepţi. Că puteaţi nu ştiu ce, să asurziţi încăperea. N-a fost nici vorbă de asta. Nu-i nimic, ţi-l refac la PS. şi-o să sune ca lumea. Atunci, de ce-am mai făcut priza aia directă? Ca să fie mai ieftin. Priza directă are ecou. Asta-i bună!… Ce-i aşa mare chestie că are ecou? E mai realist. Ecoul e sacru. Tipii ăia fosili crezi c-aveau habar că sunetul e material şi-i place să se reflecte? Numai în capul nostru îi creditäm cu ideea! Din uşurinţă, că suntem cum suntem. Nici pomeneală! Aia habar nu aveau. Vedeau că-n unele locuri, inexplicabil, se aude ciudat şi se lăsau în genunchi. Unde sună aşa, nu poate fi decât Zeul… E simplu. Ce să ştie ei de reflexie? Mă şi enervează. De ce şi-au făcut temple din piatră? Pentru că e mai trainic, admit, dar şi ca să sune… Să locuiască Divinitatea. Locurile sfinte, unde? în creierii munţilor. Fă-mi plăcerea şi-ntreabă de ce. Vârful Omu, Horeb, Machu Pichu! Forma arhetipală a muntelui e piramida. L-au mutat în câmpii şi-n deşert. Au cărat bolovani. Trudă de sute de ani. Au târât zeitatea la ses. Au momit-o cu casa. Te-ntrebi ce-i cu Stonehenge? E chiar şi penibil, întreabă toată lumea şi nu oboseşte. De aia! S-a măsurat: Sto nehedge are ecou. Ca şi interiorul lui Keops.

Da… Eu am spus treaba asta: la film e mai bine. La film ai treabă câteva luni, dacă faci şi priza de sunet, post sincronul, mixajul şi ce mai

e de făcut. La reclamă e jale. E recomandabil s-o ai între filme. Se plăteşte mai sănătos, dar după opt zile – cuşca! Acasă! Foarte curând am rămas amândoi fără lucru.

Cred că era într-o mirare, săraca, fără de margini. Timp de două, trei săptămâni nu m-am atins, nicio mână. Activităţi mai mult culturale, din astea. O duceam la un teatru, mă scotea la un vernisaj, telefoane, mă rog, n-am pus mâna. Sunt sigur că începuse să-şi facă idei. Mi-era cam ruşine, dar asta e, ce să-i spun? Nu aplicam nicio tactică, jur, pur şi simplu mă prinsese confuz. În sfârşit, mă clintea cineva din starea aia blegoasă, pe care – culmea! – o găseam destul de normală. Pe de-o parte mulţumeam Cerului că mi-a dat şansa asta; c-am avut şi noroc. Alţii se-neacă definitiv în marasm, nu mai ai ce le face. Ştii cum era? Abia aşteptam s-o văd. Şi când o vedeam, îmi trecea. Ăsta-i al doilea aspect. Nu i-am povestit, evident, despre internare şi restul ca să n-o ia la fugă. Trecutul meu, afacerea mea! Nici eu nu întreb. Abia ne cunoscusem, ce-i trebuia să ştie imediat cine-a fost Violeta?… Şi cum s-a purtat. Sunt convins că Pământul e o fiinţă, e viu. Nu mă plictisea. Dar o vedeam că-ncearcă să-şi facă loc, să pătrundă. Aici mă blocam. Când simţeam chestia asta. Eram rămas cu amprenta…

Altă dată, poate c-aş fi găsit-o încântătoare. Ai făcut vreodată endoscopie? Când îţi bagă-n stomac tija aia cu bec? O mizerie, nici să nu faci! O simţi ca o sabie. Aşa încerca să mă invadeze. N-am putut s-o ating. Îi vorbeam despre cauze şi noţiunea ficţională de timp. Părea că-nţelege. M-a trecut pe melifere şi ea; lăptişor de matcă, polen, avea aceeaşi marotă. Am băgat în mine produse de simt dulce şi-n… nas, vorba aia. Te temi să nu dai în ceva.

O anume atracţie exista, cât de cât. Cred că-n sufletul meu încercam să nu-mi profanez suferinţa. Oricâtă durere îţi dă, calvarul rămâne ultimul lucru care mai leagă. Un teritoriu în care nu suporţi intruziuni. Altfel, ai fi desprins, ai fi liber, ăsta e paradoxul! Nu voiam să fiu liber, deşi voiam din toate puterile. Şi m-agăţam de ea strâns, ca liliacul în păr. Am dus-o aşa două, trei săptămâni, cum am spus, şi mă invită acasă. Mi s-au tăiat picioarele, instantaneu.

— Se împlinesc… mi-a spus ce, am uitat.

— Şi-acuma îmi spui? Să-ţi fi luat o floare, măcar.

— Ei, asta-i chiar bună!

N-avea nicio aniversare, s-a gândit că nu mi-ar strica un cadou. Stătea binişor, avea un apartament cochetei, două camere. Nu trebuia

să iau

Ora Ian ti garoafe, aduc ghinion. Avusesem presentimentul, în lift au năvălit câţiva derbedei şi de câte ori foşnea celofanul, trebuia să le apăr cu propriul meu trup. Am urcat de parcă mă ducea la tăiere. Eram sigur că n-o să mi se scoale în veci. Călcam virginal, prefiguram un dezastru. În sfârşit, a-ncercat să destindă puţin atmosfera. M-a văzut cum eram.

— Am făcut nişte *knedle*…

— Ce anume?

— Găluşte.

Knedle? ¥*x* mă omor. Ia să văd… Am ciugulit ceva, avea un coniac şi-am dat-o reflex pe ora lanti, cum zicea Paulin. Aoleu, nu i-am dus aţa şi sculele alea de macrameu! Omul stă şi m-aşteaptă… Ora lanti, o diversiune, dar putea fi scăparea. Abatere pe conceptual.

— S-ar putea totuşi – i-am spus, în timp ce spărgeam o găluşcă şi aia smârci –, ca materia inertă să fie însufleţită într-o anumită măsură. Prin îmbibare eterică.

N-a fost nicio aluzie, pe cuvânt de onoare, nicio legătură cu partea din organism care te obsedează până la senzaţia aceea de surmenaj. Se punea în discuţie dacă lumea nu s-ar constitui din forme paralele de condensare a energiei în grad diferit. Orice obiect sau fenomen prezintă o tensiune energetică datorată, prin formă, simultaneităţii cauzelor şi a efectelor care l-au întocmit. O stare de echilibru precar. Asta, sper că e limpede. Aurora a încuviinţat cu entuziasm.

M-am mirat. Rezona. M-am bucurat foarte mult. A venit cu o completare.

— Scuză-mă, te rog, un minut.

Şi intră în baie. De câte ori femeia intră în baie şi dă drumul la apă, mâna-mi pleacă automat sub curea pentru a testa consistenţa. De data asta am făcut-o înspăimântat, simţeam că timpul, sau cum se numeşte, se scurtează într-un mod deplorabil… Desigur, dezamire. Totul, aşa cum prefiguram, din păcate. E şi prea înaltă, cumva. Şi, poate şi glezna un pic… Asta, la mine, vine de la sindrom. De la cap. Sunt capabil de amintiri violente: dorinţa la pubertate, de pildă. Tensiunea sfâşietoare în care eram aruncat după reprizele când adolescentul generează fantasme. Epuizarea şi frica, urmate parţial de eşec, după ce eşti adus fatalmente în faţa momentului executiv. Tremuratul acela!

E-o stare de cumplită virginitate cu care m-am căptuşit după episodul ei suedez: nu vreau s-ajung ştii tu cum, am dreptul la viaţă şi eu, mi-a şi spus. N-am să uit. De fapt, neîncrederea în forţele proprii, e şi părerea lui Gal, dar nu ştiu dacă-i aşa. M-apucă tremorul în mod regulat.

— Noţiunea de Doamne-Doamne… a corn-pletat Aurora, după ce-a revenit împrospătată din baie, reluând despre Mintea Primară. Nu mai conţine contrarii. Nu e nici caldă, nici rece. Nici mare, nici mică. Nici bună, nici rea. Nu-i uşor de-nţeles.

Şi mă trase uşor de cravată. Am înţeles foarte bine. Am văzut într-un film. M-am dat puţin înapoi, atât cât să pară firesc.

— Ai ceva cărţi cu asta?

— Ţi s-a făcut de citit? N-am. Am văzut mai demult, pe *Discovery*. Am şi uitat. Mintea care umple tot spaţiul. Sau ce se spune că umple?

Am dat cu mâna de lemnul sofalei şi-am strâns. Tremuram, eram conştient. S-a terminat. Ce fac, merg la risc? Şi dacă nu umblă, dup-aceea ce faci?

— Ce, Mintea Originară? Se exprimă prin amăgiri. Dar, în acelaşi timp, spun şi eu: se exprimă şi-n acelaşi timp, nu se exprimă. Am şi eu dreptul ăsta. Dacă se anulează contrariile şi nu e nici caldă, nici rece. Te avertizez că nu sunt în forma mea cea mai bună. Nu ştiu ce am. Totul se generează din ea, dacă admitem că suntem inundaţi de aceeaşi sacră substanţă. Eu sunt el… Nu pot exista deosebiri între noi, decât iluzorii.

— Eu sunt tu, spuse ea, în timp ce-mi chinuia catarama. Se apropia catastrofa. Dârdâiam de-a dreptul dezgustător. Ştii cum e… E-o porţiune fudulă şi autocefală. Cine-i fudul e şi imbecil. Te poate lăsa când ţi-e lumea mai dragă.

— S-a constatat, m-am grăbit, prin măsurători, că atunci când se taie ceva în pădure, copacii, pe-o rază de nu ştiu cât, intră într-o nelinişte soră cu moartea…

— Nu-i nimic, zice şi se lipeşte de mine, atrăgându-mă într-un contact labial de proporţii. N-aş fi crezut-o niciodată în stare. Nu pot să-mi închipui. De unde experienţa aceasta la ea? O persoană atât de serioasă! îţi vine să crezi?

Nu pot nici să spun c-a fost rău. A ştiut să mă ia. Sigur că şi-a dat seama. Are o intuiţie. De neînchipuit câte se leagă de-un lucru bine făcut! De câte complexe te scuturi şi câtă speranţă începe. Am devenit

dependent. Ajungi dependent numai când capeţi curaj la ceva. v-sta nu-nseamnă că gata, am harul trezirii şi fac cu tine ce vreau. Şi-a cam luat-o în cap. Mă crede la degetul mic. Din vina mea, recunosc. Cum îi simţeam mâna, mă găsea tremuratul… Dacă nu pot să m-abţin!

Totuşi, nu te vindeci cu-atâta. O primă deschidere. Dar ce simţ al anticipării! A fost nevoie de-un număr multiplu de reluări pentru ca viaţa mea să intre cât de cât în normal. M-am lăsat translat în alte obişnuinţe. Violeta, deşi eludată.

ameninţa de departe. Pentru că înfiptă o dată în spate, nu-i ca albina, lasă acul şi decedează. E ca aia, cum îi spune? păianjenul ăla femelă. Injecteză otrava şi pleacă să-şi trăiască destinul de lux. O convocam în Kogălniceanu, una, alta, şi culmea! abia aşteptam s-o văd ieşită de-acolo. Vrea neapărat să-ţi gătească, să-ţi facă curat, să stea peste noapte, să-i spui c-o iubeşti. Până la urmă, o iei de nevastă, aici se termină. Însă aveam sentimentul de sacrilegiu, trădasem ceva, dracu' ştie ce mai trădasem. Propria mea suferinţă. Voiam să fiu singur şi să sufăr un pic. Oricât ar părea de oribil… mă obişnuisem cu boala. După care, mă speriam şi-o imploram cu telefonul în mână. Apărea şi-o simţeam imediat cum mă trage exasperant spre o altă femeie, adică spre ea. Către malul vecin. Făcând să-mi dau seama că lucrurile pe care le ştiam bătute în cuie cândva, n-au fost niciodată. Închipuiri.

Dar, silinţa învinge. E bine, în general, să insişti. În seara aceea, atât cât pot să-mi reamintesc, am fost un prost virginal. Noroc că era lângă mine. A ştiut să mă ia. Avea experienţă. A fost o comunicare de mare pătrundere.

14.

— Te cheamă de la *Psihologie*. La cabinet, îmi spune sora Ciobanu, intrând în salon.

— Păi, n-am mai fost luni?

— Te cheamă. A sunat.

Cabinetul de Psihologie, doamna doctor Gilda, bruneta. De ce? Mă consultase a doua zi de la internare. O fi găsit ceva care nu s-a văzut la-nceput? Când te cere iar la control, nu-i a bună. Imediat, toţi din paturi cu ochii pe tine. De aia, unii se dau deranjaţi, cum am făcut eu acum, ca să impună distanţa. Stăm în acelaşi salon, dar nu suntem toţi o apă. Nu cheamă la control pe oricine. Mitocanii sar direct în papuci ca să se pună la rând. Dar fiecare, fără excepţie, se teme în sufletul lui.

— Soţia lui domn doctor Gal, psiholoaga… mă face Răpişcă

atent.

— Ştiu, dom Ie, n-am fost la ea?

Alt deprimat. Îi făceau imunosupresoare, pe lângă ce-i dădeau pentru cap, *seroxat*, nu ştiu ce. Şi tot nu era mulţumit. Ai bafta să găseşti donator şi mai strâmbi şi din nas…

— Domnu' Stratulat, nu cred că-i foarte atoasă. La inimă se referea. Crezi că duce la stres? Viaţa mea-i de căcat.

— Încearcă să vezi partea plină.

— Dacă nu-i destul de rodată?… Acu o simt plăpândă, acu o simt smiorcăită. Cine ştie cum era fata aia de la care-am luat-o. Iar te speli pe mâini, te spălaşi!

Mă spăl. Aşa mă spăl eu când mă duc pe la doctori. Să ştie el tot, de ce, pentru ce! Ca o ţaţă. Mă spăl, c-am umblat jos cu mâna, mi-am pus un tampon!

Aşa. Asta ar fi înainte de-a o cunoaşte pe Aurora, când am depăşit modul contemplativ. *Psihologia* era în pavilionul Unu; trebuia să trec de două alei şi să fac dreapta-n capăt. Eram cam sfeclit. Nu mai avusesem de-a face cu internări, doar două, plus apendicita de la opteşpe ani. Aia, mă rog, un lucru decent; nu ca asta… Te temi, pe cuvânt. Te-a ochit cineva la Nebuni – îţi dai foc la valiză! Cu Răposată cu tot.

Pronunţ cu frică numele ăsta, când îmi fuge gândul la ea. Cam de vreo… nu ştiu, cam des.

toată ziua, nu mai contează. Mă feresc să-mi spun în cap: Violeta… Declanşează imediat o ploaie cu pietre. Aşa, cel puţin. Răposata mă obişnuieşte cu gândul că s-a terminat, a murit. Deşi nu-i bine să scoţi pe gură lucruri din astea, chiar dacă le spui la necaz. Mai bine te repezi cu capu-n perete şi-ai terminat, fără glumă. Sau faci transplant de creier de la un prost; să n-o mai cunosc, să nu fi ştiut că există! N-aş putea s-o suprim, nici măcar în închipuire, nu mă pot gândi pân' la capăt.

Dar de ce mă cheamă iar doamna Gilda? O femeie drăguţă, mi-e şi jenă s-apar în halu-n care arăt. Cu narcoleptice-n sânge; simt umed la fund, e ca un sirop. Îmi dă un sentiment mizerabil. Se-aude o alarmă auto. Departe, vreo opt decibeli. Paşii mei suprapuşi… Face atmosferă, măcar s-o ţin minte. Cred că am o fată de tont. Articulez dificu, mi se pare că gângăvesc. Dar poate-s prea exigent. Şi ce să-i fac eu? Bărbată-su, psihiatru, normal că-i bagă şi ei o pâine mai albă. Ia o leafa

şi ea. Ce face un psiholog în spital? Maca-maca! Sporovăială.

— De când ai stările astea?

Asta, la primul consult… întrebase în timp ce scria. Aici toată lumea te tutuieşte, ca la poliţie. Numele complet, CNP-ul din buletin, telefonul… De aia ştiu că-i trecut tot în fişă. Ar fi putut să mă sune.

— Te simţi vinovat de ceva?

— Da, mă simt.

— Povesteşte-mi.

I-am spus de scandalul cu brânza de vaci. Nu se uită niciodată ce cumpără. Şi altă brânză nu pot. O aduce acrită, amară, şi i-am spus de-o mie de ori: gust-o, dragă, acolo, la magazin. Nu ţipa! De aia vezi degete prin dormitor! Desigur că ţipi… Dar ce s-a speriat. Răposata! Urgent, Salvarea, l-a scos din pat pe doctorul Gal. Ai săpun? Am săpun. Şi cearşaful din salon la verificare. N-a plecat decât după ce-au liniştit-o, e bine.

Asta nu-nţeleg eu la ea. Dacă tot s-a mutat la arab, de ce vine, de ce mă face să cred că se mai poate urni ceva ca-nainte? O interesează dacă am schimburi curate. Bun, care-i problema? Mă tratează oarecum conjugal, avem şi relaţii; mă bagă-n spital şi-apare a doua zi cu sacoşa.

— Traiane, te rog foarte mult. Vreau să-ţi dai interesul. E foarte impresionabil, nu mănâncă destul. Odată n-a mâncat patru zile, are perioade de stres, nu mănâncă, asta cum se cheamă la voi?

— Anorexie.

— Aşa. Să-l supraveghezi, e foarte stresat. Când n-am mâncat patru zile?… Mai sar peste mese, dacă stau pe-ntuneric, la mixer. Îl trimit pe Lucian şi-mi aduce ceva. Cine-i stresat? Vorbeau despre mine ca despre Saddam Hussein. Stăteam şi-ascultam. Incredibil! Dar de ce sunt stresat, de ce nu-i spune şi de ce sunt stresat?

— Uite Pupi, ai şuncă, brânză topită…

— Nu vreau brânză.

— Unde-i mierea? Aici. Asta-i ştrudel. Şi fructe. Să n-aud că le dai sau le-arunci!

Şi eu îi spun Răposata…

— Povesteşte-mi, îmi cerea doamna Gilda, pregătită să scrie.

I-am spus. Probabil că face bine la scoarţă. Are defecte? Normal că are defecte. Ce defecte? I-am spus. În primul rând, cum te aruncă aşa ca pe-un bilet de tramvai? 1 După nişte ani irosiţi… Calităţi? Are şi calităţi? Care anume? Ei…! Mă puneţi acum să şi povestesc… I-am spus

aproape cam tot. Are câteva calităţi cu totul excepţionale. Mă asculta destul de atentă.

— O detesti?

— N-o detest. Uneori o detest.

— Eşti sociabil? Te-ai apropiat de cineva aici, în zilele astea?

— Nu. Cu Răpişcă Paulin mai vorbesc, vecinul de pat.

— Crezi că-i nebun r

La ăştia toţi sunt nebuni. De ce să fie nebun?

— Că simte, săracul, o modificare de la transplant?

Am încercat să-i spun ceva despre amprentele pe corpul mental. La primul consult. Habar nu avea.

Şi urc scările alea mâncate de la *Psihologie*. Mai aşteptau vreo câţiva. Uşa-nchisă.

— Doamna doctoră nu-i. E la cabinet, la domn doctor Gal.

Da? Am întrebat cine-i ultimul şi m-am aşezat pe banchetă. Cald, muşamauase-ncinge şi bolnavul transpiră anal. Te cheamănăuntru şi te prezinţi ud la fund. Nu-i frumos. De aia, când ştii că urmezi, te ridici şi faci câţiva paşi în vederea zbicirii. Domnule, de unde procură brânza asta nenorocită?! Seara, macaroane cu brânză. Dimineaţa, brânză la ceai. Eu nu pot cu brânză, mă-ncui. Mă rup tot, acolo. Am şi sângele gros. Pun vată, dar cade.

— Mariane, n-ai nişte tampoane din alea care se lipesc de chiloţi?

— A, v-aţi îndrăgostit… în două ore le-aveţi.

Ce mărime?

— Mai… potrivite, aşa.

— Potrivită, e sfânt! Domnu' Stratulat, ce părere aveţi, e bine să mă extind?

— Unde vrei să t-extinzi?

— M-aş extinde un pic pe terasă. Măcar două umbrele cu mese de tablă.

— Nu te lasă Traian.

— Nu asta-i problema. Problema-i de bani. Ăştia-s pârliţi, câţi vin să stea la cafea? Poate la-nceput, pentru doctori.

— Pentru doctori e altă mâncare de peşte. Mă privea cu încredere. Inspir confidenţă.

Întârzia. Am stat pe banchetă şi tamponul se umectase niţel. Face o boalia la pijama, dar e bun că are aripioare din alea cu care se

prinde. De ce-am apelat la Marian?… Nu te lasă ca vata, e-un lucru care te liniştește. Ia stai, m-am gândit, eu pierd timpul pe-aici şi poate că doamna m-aşteaptă la cabinet. Te pomeneşti că şi Gal… Că nu mi-au spus unde.

Mi-am lăsat rând şi-am luat-o la trap. O zăpuşeală cum n-am mai văzut. Transpiram ca un animal. Eram şi speriat; dacă-i împreună cu el, nu-i de bine. Înseamnă c-au ieşit analizele proaste. Pe drum, dau din nou de Marian; iar avea ceva de vândut. Omul s-ar putea să fie nebun, deşi nu arată. Simte spaţiul ca timpul, în evoluţie, nu pot acum să vorbesc despre asta. M-a luat la pertu.

— Ce mergi aşa cu bucile strânse, ca o gagică?

N-aveam cum să-i spun că tamponul era pentru mine. Dar a trecut repede la altă chestiune.

— Vrei să petreci nişte clipe de neuitat?

Nu vreau, dragă. Droguri, probabil. Asta-mi trebuie mie, clipe de neuitat la spitalul de nervi!… Ce neuitat, cine uită, ţii minte şi-n somn!

Bat la Secretariat. Mioara plecase. Intru şi ciocănesc la Traian.

— Da, o aud.

Doamna Gilda stătea la birou şi citea din agendă. Singură. Cumințică.

— Ce vii aşa greu? Ia stai jos.

Tot muşama. Foarte cald. Eram lac de apă. Pentru că scria cu dreapta, sfârcul stâng împungea prin bumbac. Halatul, direct peste piele. Mai târziu, când s-a ridicat, i-am văzut şi conturul de la ce-avea pe sub.

— Aici…

Canapea. Muşama bej, dar cel puţin cu cearşaf. Chit că – nu poţi să-ţi reprimi gândul ăsta –, se urcaseră pe el nu ştiu câţi. Ciorapii nu i-am scos din picioare, pentru că mă tăiasem la unghii demult. Te temi să nu deranjeze. Doamne fereşte, la aer, pentru că alergasem, vară, şi totdeauna altul simte mai tare. Asta e, m-am întins.

— Domnu' Stratulat, îmi spune şi zâmbea când spunea, dumneata te ocupi cu ce? Eşti acustician?

— Aşa şi aşa. În sonorizare. Nu prea e de lucru în momentul de faţă.

Mă găsise în fişă sau mă citise pe vreun generic, pe undeva?

— Şi te afectează lipsa de lucru?

— Mă afectează.

— Ascultă, eşti hotărât să te vindeci, sau ai venit doar aşa?

— Poftim?

Nu mi-a răspuns imediat. I s-a părut că simte mişcare şi-a Scut doi paşi către uşă. Zgomotul cheii. M-am mirat, dar mi-am zis că poate aşa obişnuieşte ea să consulte. Poate se dezbracă bolnavul… Şi-am înlemnit: Doamne fereşte, am ăla pe fund!

— Uite ce e, dacă eşti hotărât, te trec pe un tratament mai special.

— Da, mi-a ieşit, nu atât pentru a-i arăta cât sunt de decis, dar eram la un doctor…

— Cu condiţia să fim foarte discreţi. As introduce cazul într-o lucrare de doctorat. Ai fi de acord?

Cum să nu? Medicina nu-i şi ea o ştiinţă? Pe baza acestor acorduri s-a progresat. Doar nu-mi dau cadavrul! Dar de ce să-mi schimb tratamentul? Dacă l-a nimerit? Poate-mi face bine, n-am de unde să ştiu. Sunt abia la-nceput.

— Domnu' Stratulat, am să vă spun ceva, spune. În depresii, nu se ştie aproape nimic.

— Nu se poate.

— Ascultă ce-ţi spun. Te duci la medic, nu ştiu ce, şi te laşi pe mâna cuiva că te pune el pe picioare. Nu ştie nimeni nimic. Tranchilizante! Ţi-a dat tranchilizante? Ai văzut? Fiecare-ţi prescrie ce-a auzit de la altul. Sigur, îşi dă importanţă, scrie reţete, consultă, cară după el un roi de studenţi; nimeni! Ce se-ntâmplă-n creier ştie doar Dumnezeu.

— Doamna doctor, mă omorâţi.

— Nu-s doctor, sunt psiholog. Am să-mi dau doctoratul cu dumneata.

— Mă descurajaţi. Dacă nici domn doctor Traian… am îndrăznit reticent.

— Când îţi spun nimeni, nimeni.

N-aş fi crezut că se poate vorbi aşa despre soţ, poate-s certaţi, treaba lor.

— De ce apelează la psihoterapeuţi? Pentru ce sunt aici? Dacă s-ar descurca psihiatrul, n-ar fi nicio nevoie. Asta-i fiziologie, nu-i un domeniu exact, bâjbâim.

— Ce-i exact, doamna doctor? Fizica vi se pare exactă?

Şi m-am trezit că-i povestesc despre electrostatismul din

atmosferă şi tâmpenia aia care se-nvaţă la şcoală. Fulger, Franklin, norii monopolari şi toată mizeria. Incredibil! Dacă nici ăştia care-nvată şase ani sistemul nervos şi rezidenţitate, iar la urmă se scarpină-n cap, eu ce să mai zic, care vin şi plătesc ca să mă pună pe drumuri!

Aşa. Ce-mi spune doamna Gal după toată povestea? N-ai vrea să bem şi noi o cafea?… înţelegi? Dar direct, c-am şi îngheţat, n-ai vrea să ţi-o trag? în faţă, concret! Am crezut că nu aud bine. Mi s-a declanşat şi virginitatea, eram terminat; o persoană de atâta fineţe, o psiho-loagă! Pe urmă mi-am dat seama c-a pus problema strict medical. N-aveam de unde să ştiu la ce se gândea, când mă chemase să schimb tratamentul. De obicei, treaba asta se şopteşte anti-prezent la ureche. Antiprezent *e* un alt termen care îmi aparţine: adică foarte încet, uşurel… Nu domnule, clar. Terapeutic. Tranşant.

— Fac procedura la rece, pentru că dumneata eşti carenţat sexual. Dar vreau să fie discret, pentru că se poate interpreta. Ţin foarte mult la discreţie.

Nicio problemă, am bâlbâit ceva-n genul ăsta, dar inima-mi făcea ca tractorul. Se instala atacul de panică. Vechitura aia de spaimă în faţa femeii ca entitate agresionară… Tahicardia. Nu mă grăbi, te rog foarte mult! Păţesc lucrul ăsta obligatoriu când cineva m-atacă fără preludiu. Eşti oare la înălţime? Care-i rata Rigidităţii? Nu pot să nu-mi pun întrebarea.

— În fond, e-o-nţelegere, vreau să fiu foarte *fair*. Tu te supui unui experiment de ultimă nu ştiu ce, iar eu îmi scot din asta lucrarea de doctorat. Sunt o fiinţă mai rece şi pot să-mi permit. Dar discret! Nu vreau să mă trezesc că mi se fură ideea.

— Ştiu eu cum e…

— Aşadar, de acord. Cine-i persoana după care te-ai ales cu sindromul? Doamna care te-a adus la spital?

— Păi nu v-am mai povestit?

— Ar fi bine să ne tutuim. Măcar în momentul terapeutic. Cum ţi se spune acasă?

Ea, deja, trecuse peste formalităţi. Giani, zic.

— Giani? Aş vrea să-ţi aproximez, Giani, dinamica sexuală după eveniment.

Şi-şi trase agenda, fără să se uite la ea, dar pregătită pentru notiţe. Doamne, mi-am adus aminte cu groază, ce fac, tamponu-i pe mine!

— Am o dinamică, mai mult… cum să spun? Mi-era o târseală!…

— Nu-ţi face probleme, sunt peste patru milioane de români înregistraţi cu depresii. Nu ştiu dacă ţi-am spus. De restul nu mai vorbesc. Nu eşti singurul. Stările astea de anxietate sunt legate cumva de scăderea libidoului, ai observat?

— Eu ştiu? Cred că da. N-am fost foarte atent.

— Ai încercat să-ţi găseşti o parteneră suplinitoare?

— N-am încercat, dar nu mă atrage. Cred că nu mă atrage.

Am dus mâna prin spate, uşor. M-am prefăcut că mă scarpin – o altă tâmpenie! –, ca Nadal, tenismanul, dar de fapt încercam dezlipirea pe-afară, prin pânză.

— Da, eşti carenţat sexual. Te preocupă, te gândeşti la asta tot timpul?

— Da, mă preocupă.

Scaunul era pe rotile. S-a depărtat de birou şi stăteam acum faţă-n faţă.

— Ţi-a diminuat self-confidanţa, aşa-i? Dar raportul cu doamna se petrece normal, îmi închipui… Te mai vizitează, mi-ai spus.

— Da.

— Şi, totul bine. Există o relaţie aproape normală.

— Da. Foarte rar.

— Foarte bine. Simţi un blocaj, nu-i aşa? în lipsa ei, cum să spun? se-nchide, ai o disfiincţie.

M-am tras în spate, pe fund. Mă gândeam să produc o frecare, poate-l desprind. Nenorocitul, nici vorbă.

— Parcă da…

— Eşti *legat*, cum se spune-n popor.

— Doamna doctor…

— Gilda.

— Gilda, sunt momente când mă inhib.

— O să fie bine, nu te speria. Ai un blocaj. Nu te teme.

— Doamna doctor, am sărit, văzând că mă prinde de mână, doamna doctor, sunt decompresat!

— Îţi iau numai pulsul.

— Nu vreau, nu ştiu, aş vrea în continuare pastile. Azi nu cred că merge.

— Dar cine ţi-a spus să nu iei? Dacă-ţi ajută, mergi pe tranchilizante.

— Şi nu-s pregătit.

— Nu-i nimic, o să fii. Fii cuminte. Nu te crispa. Fără grabă. O să fii pregătit.

Avea dreptate Marian, alergam strâns de fund, femeieşte. Îmi dădeam seama că nu-l putea reţine nimic. Simţeam cum se duce. O luase în stânga, pe crac. La un moment dat, o văd pe Lucretia; se grăbea cu casoleta spre laborator. Îşi strângea halatul la piept ca să nu se desfacă. Nu ştiu de ce, mi l-am prins cu mâna şi eu, în timp ce băgăm viteză spre şah, măcar să-mi cadă în iarbă. Mizerabilul aluneca, îl simţeam pe picior. Şi-o aud:

— Pierdusi ceva?

Domnule, îţi vine să intri-n pământ. Era, probabil, şi roşu. Brânza mamelor voastre, cu care ne încuiaţi! Nici n-am întors capul. Adeziv de doi lei. Marfa turcească.

În salon, Paulin îşi făcuse patul ca la armată. Stătea în picioare şi, când am intrat, aruncă un ban pe cearşaf să-l văd eu cum sare. M-am prefăcut că mă bucur. Perna şi-o chinuise ca pe-un napron, stătea ţuguiată şi-o sorbea din ochi cu capul pe spate, înduioşat.

— Nu că-i frumos?

Neajunsul era că s-ar fi întins peste pătură, dacă n-ar fi profanat concomitent întregul concept. Ansamblul se cerea admirat ortostatic. În cele din urmă s-a aşezat pe marginea patului meu, şi-a scos forfecuţa şi-a-nceput să-şi taie părul din nas. Nu-i permis cu obiecte tăioase-n spital, dacă-l prindea, i-o lua.

— Ce crezi că ne dă azi la masă?

— Compot.

— Şi mai ce?

y

— Macaroane cu brânză.

— De unde ştii?

Mă isteriza brânza aia. Brânza mă face beton şi mă rup.

Bine, cel puţin, că dormeam. La cât mă-ndo-pau cu *diazepam*, ar fi fost şi aiurea. Ştii cum te zvârcoleşti, acasă, pe întuneric şi, odată trecut de ora unu încolo, eşti sigur că te-apucă dimineaţa la fel de vioi. Nu mai eşti om toată ziua. O disperare! Ca paraşuta; se deschide sau nu se deschide. Mă trezeam cleios şi cu ochii cârpiţi, ceva se-ntâmplase fără să ştiu, adormisem cumva, s-a deschis…

Câteva zile şi iar: telefon să mă prezint la Traian. Am crezut întâi

că doamna Gilda insista în ideea cu tratamentul. O evitasem. Acuma, că s-ar fi gândit la mine ca la un bleg sau, în sfârşit, cum se spune? conta mai puţin. Deşi m-ar fi durut, foarte sincer. Era, însă, lucrarea aia de doctorat, ştiam că n-avea ce scrie, mă aştepta. Pierdea vremea. M-am spălat pe mâini, mi-am schimbat lenjeria, fie ce-o fi.

Dar era vorba de Violeta. Violeta… Bat în uşă, iese Mioara.

— Stai puţin, zice, că e într-o mică discuţie.

Foarte bine. M-am bucurat. Pe culoar erau două fotolii albastre de scai. Am dat să m-aşez, pe urmă am renunţat. Nu-mi place pe muşama. Ce fel de discuţie? Cât de mică? Şi de ce să nu fiu de faţă? Pentru că nu mai ai niciun drept, mi-am răspuns raţional. E o femeie eliberată, discută cât vrea şi cu cine-i face plăcere. Tu stai la uşă. Corect? Ca Lord. Ai vreo întrebare, cumva? Dacă are cineva de pus întrebări, acela e suedezul. Salut!

În sfârşit, a ieşit iar Mioara şi m-a poftit. Ea stătea în ăla pe roţi şi fiima. El pe canapeaua pe care-am şezut acum câteva zile şi eu. Astăzi, fără cearşaf. Se întâmplă. Amănuntul n-are vreo importantă, dar l-am remarcat. Violeta a sărit să ne-atin-gem obrajii, s-a uitat lung la mine şi-am simţit că nu i-a plăcut. Plutea deja într-un aer străin, lucru pe care – un bărbat îl simte de la distanţă.

— Ai slăbit.

— N-am slăbit. Dorm prea mult.

— Ia să-i facem nişte analize de calciu, s-a întors spre Traian, şi colesterolul şi restul.

— Sigur că da, spuse Gal, căutându-şi parafa. Nu mă prea uitam înspre el, mă jenam. Deşi, nu-i greşisem deocamdată deloc. Dar mă simţeam oarecum. Înc-o dovadă că trăim evenimente stinse deja… Raporturile mele cu Gilda erau, sunt sigur, deja consumate. Altfel, de ce mă jenam?

— Şi-o ecografie la inimă.

— Vorbesc cu doctoriţa Matache.

— Vrei şi-o endoscopie? Către mine. Apoi, către el:

— Şi-un examen pulmonar, dacă tot e aici. *Dacă tot e pe gratis*, trebuia să-nţeleg… Cât m-am canonit să le fac! Endoscopia-i oribilă. Dar, vezi, fată bună. Ăstora nu Le-a dat prin cap că poate-aş avea nevoie de calciu.

— Aş vrea o reţetă pentru Viagra, m-am auzit că pronunţ şi-n clipa următoare am încremenit. Ce mi-a venit să spun asta? Mi-a venit

pentru că-i necesar din când în când să sfidezi. N-am nevoie de nicio Viagra. Sunt bun! îmi ajunge Zoloftul. Dar să nu-şi închipuie că, gata, a plecat cu arabul şi eu mă tăvălesc după ea internat la Nebuni. Nu dragă, am persoane distinse care vin şi mă sună la uşă, studente, eleve, intempestive, daţi-mi Viagra, vă rog!

S-a uitat la mine surprinsă, am ştiut c-am lovit-o. S-au uitat amândoi.

— Dă-i şi Viagra… Mi-a scris.

— Ce face Bassam? am întrebat-o apoi, în timp ce scotea sacoşele cu mâncare din Opel.

— Binişor, aducem săptămâna viitoare un lot de telefoane mobile. De ce?

Am ridicat din umeri, împăturind reţeta ostentativ. Şi-o priveam de dincolo de mizeria mea. Probabil am fost elocvent. Îi imaginam tortura intimităţii lângă rinocerul ăla de carne cu ştreang la stomac. Sau, cine ştie, poate că grăsimea asmute, te pomeneşti că-l găseşte şi *kinky*! Cu respiraţia aia de pachiderm…

— Fii cuminte, îmi zice. Şi-atunci, am făcut un gest nebunesc. Mi-am scos celularul, l-am izbit de asfalt şi l-am storcit sub călcâi. Nu ştiu ce-am vrut să-i arăt, posibil un gest normal de sfidare. Patru sute de mii, a trebuit să-mi iau unul nou; am fost devastat. Nici măcar agenda n-am putut s-o recuperez.

— Eşti nebun, îmi spuse în timp ce intra în maşină. Ţi-ai pus problema cum reuşeşte ţara asta să stea în picioare?

— E problema mea?

— Ia gândeşte-un pic!… Dacă nu România, măcar ministerul Energiei. Şi ăla de la Transporturi şi Agricultiira. Când II Iasă din braţe Bassam, se duce totu-n rahat. De ce eşti aşa egoist?

A ieşit din parcaj şi s-a-ndreptat lent spre poartă. Mi s-a părut foarte lent. A aşteptat câteva clipe ca portarul să ridice bariera. Pe urmă iar s-a oprit, înainte să pătrundă în trafic. Semnalizatorul pulsa; era singurul lucru întors către mine. Îmi imaginam cum priveşte atent în stânga şi invers… Apoi a dispărut dintr-odată. Mă uitam cum apleacă ăla bariera la loc.

15.

Pe scurt, m-am enervat şi-am rezolvat chestiunea cu Gilda. I-am dat de-nţeles că sunt disponibil. Am dat curs, cu alte cuvinte. A fost un dezastru. Nu pot, domnule, într-un mediu nefamiliar. E un stres,

tremuram că dă peste noi. Îi lăsa cheia seara, pentru doctorat, nu ştiu ce pretexta. Dar să nu te intereseze puţin unde rămâne nevastă-mea, dom'le, de ce nu studiază acasă? A fost un fiasco, pentru că i-am spus de la bun început că nu e fezabil. Sunt plin de diazepame, am un blocaj, cred că sunt carentat. Vrei în condiţiile astea? Foarte bine, poftim! Sunt bolnav.

Nu e bine de mers la fie ce-o fi… Că rişti şi după aia ce faci? Viaţa îţi scoate tot timpul false repere şi te bagă-n situaţii înghesuite; dacă nu le recunoşti şi nu ştii să eviţi, de ce te mai miri? Poate că mă consum şi prea mult. Ea nu părea afectată. Îmi lua tensiunea, frumos, aşa începuse.

N-aş vrea să se creadă că era un subterfugiu, cum pare. Aveai impresia unui act medical. M-a trimis o dată să-mi fac şi-un EEG, înainte. Un lucru foarte serios. Habar n-am avut pân-atunci că actul seminal e-o risipă impardonabilă, când există putinţa de a-ţi devia energia şi-a o dirija către spina dorsală. Mi-am bătut joc de el toată viaţa, fără să ştiu. *Kundalini*. Când *Kundalini* intră-n dezechi-libru, începe prăpădul, declinul psiho-somatic şi tot. N-am putut să-i resimt de la-nceput impactul benefic, pentru că, repet, n-am putut. Stăteam şi foarte prost cu depresia.

— Parcă-s virgin, nu ştiu cum… Ea, însă, avea grijă să nu mă descurajez. Îmi nota cu grijă cea mai mică reacţie, chiar şi pe cele mai triste. Din când în când apela la îndemnuri care instigă subliminal. Era ceva superb, glorios! Nu redau. Dar prima şedinţă a fost, fără exagerare, hidoasă. Tremurături, scuze şi lamentări: laşitate. Răposata, sunt sigur, n-ar fi avut inhibiţiile astea care mă terminau. Asta mă-nnebuneşte. Se simte perfect cu oricine. Era suficient să-mi scape o clipă gândul la ea, că se intra într-un colaps.

Gilda a avut, as minţi dacă aş zice altfel, o răbdare de înger. Sau nu ştiu ce-a fost; poate conştiinţa profesională. S-a ţinut de tot ce-a promis: rece, precisă – nu mi-am dat seama din primul moment ce-a vrut să spună cu asta, mai târziu am suspectat-o de frigiditate, când am văzut-o cu câtă ardoare tenta paroxismul. Or, starea nu se atinge prin efort de voinţă. Ea vine, aştepţi. Dar, dacă eşti doctorand şi eşti angrenată în terapie, se produc salturi mari. Deja, de la a doua şedinţa s-a simţit un progres. Mic, dar notabil. Şi tot aşa. Lua cheia de la Traian, câteodată mi-o lăsa s-o pun în cui la plecare, nu adresam întrebări, m-am surprins că-mi dispare şi buna-cuviinţă şi restul.

Mă simţea, totuşi, crispat cât de cât. Atunci a avut ideea să schimbăm ambianta. Evitând în acelaşi timp garsoniera mea din Kogălniceanu. Acasă la ea, evident, nu era cazul; am apelat la Răpişcă. Brâncoveanu, okay? Okay. Aici mi-am dat măsura şi eu. Atât cât se poate cere de la un suferind… Gândul la Violeta mă invalida, se menţinea coroziv. Abia mai târziu, după ce-a intervenit Aurora, pot spune că s-a produs o mutaţie. Dar, deocamdată nici nu ştiam că Aurora există, mă descurcam şi eu cum puteam. Udam filodendronul, mai puneam o garnitură la baie, ea scria în carnet şi dacă n-ar fi clamat cum clama, s-ar fi putut să mă refac mai abrupt. Eram disperat, nu ştiam cum să ies, băteau vecinii-n calorifer. Credeau c-a înviat locatarul; i-au mai pus un transplant.

Adevărul e că, pe moment, se simte o ameliorare. Foarte serios!… Ce să fac, să iau prafuri de la Marian? Asta-mi trebuie mie". Nu-s destul de tembelizat? Drogul e lucrul cel mai idiot: iluzie la iluzie, ficţiune de gradul doi. Chiar jenant. Suntem oameni maturi. Da, elibera ţipete într-o manieră incontrolabilă… Şi nu atât că ţipa, dar supramodula nişte lucruri care se spun de obicei mai în şoaptă.

Domnule, întreţin un gigantic spectacol de iluzionism. Tot ce pare real şi dă un sens vieţii: mărul din care muşc, troleibuzul din staţie, lumea, pantoful, cuvântul, fumul pe care-l inspir le percep mixate şi simultane, uneltind în a-mi da tulburarea numită luciditate… Un complot cosmogonic, o studiată construcţie cu aparenţa realităţii şi având în spate nimicul. Astfel încât să poţi spune în deriziune: asta-i adevărat, asta nu. Fiecare individ în propriul decor ficţional şi toţi într-acelaşi… Pardon". Ia gândeşte-te la asta puţin. Nu-i aşa? Ce operă grandioasă! Ce Artă! Ştii ceva la fel de perfect".

Am o consideraţie pentru Brâncoveanu ca moment al istoriei. Înainte, deci, de-a părăsi Brâncoveanu şi de-a stinge televizorul – căci îl ţineam deschis în ideea naivă că ar mai bruia una, alta –, respiram câteva minute la Ştiri. N-aveai la ce să te uiţi, în general tâlhăriile imunitate şi o făţarnică indignare electorală. Rutina globală a falsităţii. Senzaţia aceasta de incert în care mă mişc, ca şi greaţa, îmi vine destul şi de-aici. Ţin minte că se transmitea pe toate canalele imaginea cu italianca eliberată-n Irak şi amicii yankei care-o „protejau" cu luneta, chipurile din nebăgare de seamă. Zăpăceala colaterală pentru fraieri, mă rog…

— Extraordinar, o aud. Ce viaţă au ăştia! Care ăştia? Suna

aproape admirativ. M-am uitat la ea, aşteptându-mă să găsesc expresia silei. Dar nu, dădea din cap, a spus-o rece, privea, în clipele astea, când calci în absurd, se crapă ceva şi intuieşti siderat o altă alcătuire a lumii. Observă formele cu ataşament sau cu afecţiune, vei ajunge inconştient să admiţi că ele există. La rece, se dispun aberant. Ca şi cum ai repeta cu obstinaţie, până la vid, acelaşi cuvânt.

Senzualitatea poate fi o soluţie, fantastă, mă rog, ce să facem? dar de ce mi se dă atât de târziu? Bat în cincizeci de ani… Am impresia că nimic nu posed, nimic n-am făcut. N-am trăit; ca Răpişcă! Nu spun că mă trag înapoi, însă am trecut prin sfârşeli şi mizerii, astea nu te lasă aşa. Unde alerg? Până când? S-ajung să mă uit după fundul unei maşini care mă lasă ca pe-un găinaţ în spital, cu sacoşele-n mâini? Cu becul ei care clipeşte idiot?! Ce s-a ales din anii mei în care nici nu mi-am pus vreodată problema? Zero! Se mai simte ceva? Cine-i femeia aceasta? Ce se întâmplă? Mai sunt?

Violeta… am pronunţat cerebral. În acelaşi timp, număram. Era pentru a trei sute două oară. Ţin minte. Mergea greu. Violeta… Există noţiuni rezistente. Cu altele izbuteam fără efort aparent rezistenţă –, *de* pildă, sau tac. Şi *am* repetat: Violeta *Trei* sute patru. Tehnica e să pronunţi în cadenţă, o dată la o secundă-jumate, încercând să te ţii aproape de sens. Când simţi că-ţi solicită un oarecare efort, acela e momentul când se goleşte de înţeles. Violeta tinde spre zero, se exanguinează, devine un element volatil, o abstracţiune, se desprinde de semnificant şi încetează a-ţi captura interesul. Te linişteşti. Dar trebuie să faci exerciţiul conştiincios, de patru, cinci mii de ori şi cu atenţia fixată pe conţinut, cum am spus. Derapezi pe imaginea ei, pe un gest sau pe ceva familiar, adio! O iei de la capăt. Se întoarce într-un stil perforant. Lăsând la o parte că primele cinci sute de invocaţii sunt şi cele mai grele.

Nu mă simt mobilizat pe regresiile Gildei. Cred că nu mai dau curs. E stupid! Ce nevoie am să retrogradez ca să dau în sfârşit de momentul

Mircea Daneiiuc acesta: episodul traumatic primar; mi l-au trecut şi în fişă. Cum să-l uit? Pot să mă fac că nuştiu? Mă duc din prima la el, numai aici îmi stă mintea. Te rog să mă crezi. De ce să mă fâţâi, când îl văd că m-aşteaptă căscat? Nici azi nu-nţeleg pentru ce-a fost nevoie de atâta cruzime.

A venit, mă uitam la un film, şi-şi pune poşeta pe masă.

— Pupi, zice, vreau să vorbim.

Am simţit că-i groasă, m-am ridicat în picioare. Nu numai pentru că era dintr-odată solemnă, ultimativă, dar presimţi vestea proastă, ceva se alarmează inconştient. Aveam gura uscată.

— Pupi, zice, am o relaţie.

Aştepta s-o felicit? *Am o relaţie*… Fii atent la ce termeni umbla. Probabil că se codise câteva zile, nu ştia cum să facă anunţul. Ce şi-o fi zis? Mai bine direct, cu sinceritate. Ca să prevină proteste. Mi s-a înfipt o gheară-n stomac.

— De când? am izbutit să articulez.

— De vreo lună, probabil…

Probabil. Cu alte cuvinte, puteau să fie şi două luni ca nimica. Şi-n timpul ăsta te pisiceşti, trăim în alienare, pui murături, îmi faci icre bătute! Iar eu le creditez pe toate cu pacea. Mi-e silă. Oribil!

Înţeleg, aşa-i lumea. E mai bine să ai o relaţie, ca să scoţi şi tu capul. N-ai o relaţie, mergi pe-o felaţie, n-ai prea multe opţiuni. Da… Prima pornire vine dintr-un resort distructiv. Să aneantizezi, să suprimi, s-o iei la omor, să-i umfli un ochi. Să-i schimonoseşti gura aceea inocent-trădătoare. Însă, un intelectual se abţine. De fapt la asta te-mpinge, ar prefera să fii violent. Culpa dispare. Suntem chit, abia aşteaptă să spună cu batista la buză.

Vine apoi, uneori simultan, o fază imprecativă. Timp pierdut. Previzionează şi asta, e deja învelită-n haloul protector al sfidării. Spune-i trivialităţi, dezavuează; va opta între indiferenţă şi indignări ipocrite. Te vede dintr-odată meschin, i se pare că suferă pentru iubirea cealaltă. E plecată deja. Noţiunea de *curvă*, ăsta e paradoxul, n-o poate lovi. Îi sună ca şi cum i-ai fi spus: *eşti foarte specială*… Uite un cuvânt golit indubitabil de sens! Şi astfel are loc prima parte a unui spectacol care se inventează adhoc, totdeauna acelaşi, dar culmea! cu sentimente perfect autentice, în cazul meu – chiar răvăşitoare.

Partea a treia e ceva mai trenantă, de-un patetism simţitor. Este invocată, în oficieri pasagere, intimitatea unor ceremonii ale înduioşării: cârnă-ciorul de seară, murăturica, telejurnalul în doi, copilaşul – dacă există – şi sexul tare, desigur. Prin acesta din urmă înţeleg actul desfăşurat cu tărie, în disperare, în agăţarea de pai. Menirea lui ar fi ilustrarea unui simţământ de esenţă curată, sortit a fi regretat. Se mai poate sugera, cu aceeaşi ardoare, felul profund voluptuos în care se poate trăi lângă omul pe care n-ai ştiut să-l

apreciezi, de care n-ai fost conştientă şi dubiul de-a fi privată pe veci de-un noroc similar. Acestea sunt mesajele sexului forte. Cât a ţinut de mine, mi-am dat toată silinţa. Inutil, istovirea nu constrânge la introspecţii. Se ridică din morţi, îşi trage buimacă ce lepădase şi se duce de unde-a venit.

Dac-aş fi ştiut, cel puţin, că se-ntâmplă, nu ştiu, de mâine… Nu garantez că mi-ar fi fost mai uşor. Poate da, poate nu. Dar de-o lună sau două?! Promiscuu şi fără să bănuiesc? Când cu-nosG cu precizie cât e de hărăzită în anumite privinţe! Şi cât suflet implică! Am crezut la-nceput că s-a combinat cu Dorel, dând astfel curs unei bănuieli anterioare. Salubritate, coleg de liceu, portofel aurit… Mi-a trecut prin cap, recunosc.

— E cetăţean suedez.

— Suedez? îl cunosc?

— Nu.

— Şi unde l-ai descoperit?

— Acuma, ce vrei?

Bine, dragă, dacă nu pot să-ntreb… Cum îl cheamă? Bassam. Ce vorbeşti? Evident, n-am crezut. Am urmărit-o de câteva ori, discret, dar fără vreun rezultat. Era şi cam dificil, pentru că-n două zile şi-a strâns ce-avea pe la mine şi s-a făcut nevăzută. M-a sărutat la plecare.

Cel mai dureros era că nu mă puteam înfrâna să-mi proiectez pachetul de desfătări de care beneficia suedezul. Asta-i greu de-ndurat, asta te scoate din minţi! Nu puteam adormi, mozoleam cearşafuri în disperare. E groaznic, îţi spun. Mintea produce viziuni, mintea simte. Mintea e organul de simţ care ştie. Vedeam de parcă aş fi fost acolo, cu ei. Nici nu era greu de imaginat; e un lucru cu care-s deprins, îl cunosc. E al meu. Scandinavul cel blond n-avea fată deocamdată, eu însă eram obligat să asist, să înghit, pot produce fantasme până la istovire. Sigur că ştiam că totu-i idee – chiar una ce-ar fi putut să mă lase indiferent –, dar raportarea la o materialitate brutală, fictivă sau nu, era ucigaşă. De ce, şi azi mă întreb, de ce numai mie mi se-ntâmplă lucruri din astea?

Şi-o arşiţă, Doamne! o dogoare ce n-am văzut de când eram împreună! Ştii cum?! Extenuant! Eu nu am un prag, eu am reprezentări, mă consum. Am o capacitate de reprezentare complet anormală. Cred că sunt anormal. Nici măcar obligatoriu cu ea, în fixaţie. O vizualizam şi pe Cami de la Transpunere, aia de la Aparatură.

Lucica, există personal berechet. Le duc de ani de zile

mărţişoare, bomboane, dau şi-o şampanie când isprăvesc un mixaj, nu mi-ar fi greu să intru, de pildă, la Cami. Tot n-are cu cine vorbi, vine cu nişte bancuri de rămâi crăcănat. Mi-ar fi greu să trag yala? Pentru că vrei o revanşă; cine-ar refuza să dea înapoi cu aceeaşi monedă? Mai ales seara, când stai ca prostul la televizor şi ştii că la altă adresă se-ntâmplă deşertăciune. M-am gândit de milioane de ori. Vin, trag yala şi-o constrâng în cotlonul unde-şi ţine registrul.

Ei bine, m-am pus în situaţia asta. Am pretextat nu ştiu ce, i-am adus o cafea şi m-am pus. Mi-a fost imposibil. Nu că m-aş fi temut că dă Fircan peste noi; m-am temut de eşec, mi-a fost frică de mine, m-am temut ca un fraier, ăsta sunt, m-am temut! Şi precis că marşa. Nu mă recunosc. Aşa ceva n-am păţit de când sunt. Ca un virgin imbecil! Am suferit-o ca pe-o blocare drastică în virginitate. Se pot întâmpla şi treburi din astea. Din punct de vedere mental. Violeta nu ameliorase nimic. M-a lăsat virgin şi-a plecat.

Stai, domnule, mi-am spus, un pic de voinţă! După o noapte decizională, m-am dus peste Cami cu frica în suflet, aia a-nceput să ţipe ca toanta şi-am rămas şi fără serviciu. Nu mi-au dat preaviz, dar nu e de lucru, am fost rugat să-nţeleg…

1%

Virginitatea mi s-a părut şi asta o recluziune. Nu găsesc nici acum un răspuns convenabil. Dacă nu eşti atent, e-o chestiune care-ţi poate schilodi caracterul pe veci. Nici pomeneală de neprihănire şi alte invenţii, am simţit-o ca pe-o umilinţă. Numai dacă te gândeşti la visele alea jilave şi la zăpuşeala seminţei! Dorinţa împreunării luată drept jinduire fără obiect; o tâmpenie. Şi pentru ce? Pentru cât? îmi reamintesc de perioadă cu un dezgust viu şi azi. Stau în pat şi meditez la similitudini. Imagoragie… Cearşaful mi se lipeşte de piele. Îmi surprind alunecarea în feciorie şi alte câteva lucruri respingătoare. Nu mai spun la ce mă văd obligat ca să găsesc o ieşire.

Da, blond? O faţă de Orient Mijlociu, nu m-a minţit, aşa e! Am urmărit-o, l-am văzut şi de-aproape. Un *bigfoot* de grăsime şi păr, m-a schimbat pentr-un cârd mai obez. Slavă Domnului! începusem să cred că pentru alte mărimi. Ai vrut ardeiul ăsta umplut; bucură-te acuma de el! Te simţi uşurat când constaţi, cu toate că nu e durabil. Tristeţea m-a luat în primire acasă, şi mai furioasă! Mă tem să nu fac iar vreo cădere, m-a mai scos ea dintr-una, din când în când cad.

Şi fără serviciu şi izolat în Kogălniceanu, aşteptând să nu

se-ntâmple nimic. Acum mi se pare mai clar, neclintirea e Legea. Mişcarea: himeră; *panta rei* – două vorbe scăpate la băutură, nonsens.

Din amărăciune, mă dedau invenţiei de geneze pentru tezaurul de mituri patrimonial, altă dată o îndeletnicire plăcută. Sămânţa – vizualizează puţin! –, la începuturi, Sămânţa s-a arătat în Cerul de Sus, împroşcată de Nemişcarea care locuia în Cerul de Jos. Sămânţa nu ştia că este sămânţa. Avea un cap mare, luminescent ca urina pisicii şi o trenă aburoasă, splendidă cu care unduia prin eter. Se vor găsi destui care s-o trivializeze, făcând analogia cu o cometă, nu pot să-i împiedic. Eu spun că era doar Sămânţa şi că s-a izbit dintr-odată de membrana celestă, fără să ştie că cerul era pe vremea aceea virgin şi avea o membrană. S-a mirat. A dat să intre cu capul, dar pieliţa se lăsa odată cu ea şi-i sleia din elan. Atunci, Sămânţa s-a încordat, a plescăit teribil din coadă, răzbind înăuntru cu forţă. Numai că-şi luase prea tare avânt şi-a trecut până-n partea cealaltă. Dusă a fost. Câteodată mai vine. În urma ei, au început să curgă din pungă toate lumile, toate pietroaiele, toate frunzele şi impresia Timpului. Aşa s-a format, din eşecul Seminţei, tot ce e cunoscut.

Am văzut un organ… Nu ştiu de ce-a rămas c-ar fi fost pineala, eu cred că era splina sau colecistul, le confund totdeauna. Stătea în faţa mea, în scrumieră. Cam două minute. A fost

Îngrozitor, m-am temut c-o iau *razna*… I-am spus asta şi Răposatei când a dat telefon.

— Aş trece să-mi iau jacheţica.

— Când vrei, numai să mă suni înainte, că nu stau pe-acasă.

S-a speriat foarte rău. Mă găsea şi schimbat.

— De ce tremuri aşa?

— Nu ştiu, mă simt nepregătit, nu ştiu cum. Nu m-a-ntrebat nimic, nici n-a râs. M-a strâns în ea ca pe-un şcolar şi-ncercam să ne-aducem aminte unul de altul prin mâini. O scurtă ezitare a avut, când i-am luat ceafa-n palme – mi-am dat seama că-ncepea să încărunţească –, o şovăire inobservabilă, poate mi s-a părut. Nici nu ştiu cum am ajuns în felul acela. Dârdâiam în mod jalnic, mi se-ntâmplă de la o vreme. Am stat aşa, ghemuiţi, îi ţineam capul îmbrăţişat. Ce departe era, deşi puţinul pe care mi-l pretindea, îl sorbea din tot plinul inimii ei, am simţit. Pe urmă a depus în scrumieră, era la-ndemână ca-n timpurile bune, şi a putut să vorbească. M-a rugat să nu fac prostii. Imediat, a fost nevoită să plece. A uitat, la plecare, să pună scrumiera-n

chiuvetă. Mă gândeam şi mă uitam la obiect pe-ntuneric. Ce scurtă e bucuria, ce sărac te întorci! Carnea nu abate nimic. Nimic nu-i credibil. Dac-ar fi adevărat, ar rămâne. Poate cineva să mă fecundeze în suflet, sau măcar să mă copuleze în duh, dacă este posibil?… Mă tem că am pretenţii prea mari. Când aş vedea că există putinţa, aş crede în om. Violeta mă mai suna uneori. Câteodată venea. Aveam raporturi, dacă cineva e curios, fără să-ntreb şi fără s-aştept vreo justificare. Făceam dragoste, ca să fiu explicit. Rar. Mă lăsam deflorat cu compătimire.

În general se limita la telefoane şi la Internet. Care-i viaţa ta? Viaţa mea? La ce te referi? Răposata tindea s-ajungă unde sfârşeşte cu timpul orice femeie: într-un dat virtual. Femeile, prieteniile şi alte câteva lucruri. Consistente fictive. Părea preocupată, cel puţin lăsa impresia asta, deşi organe nu mai văzusem de vreo două luni şi mai bine. Prostii! Electroni. De unde ştiu eu ce simte, când primesc mesaje cu iz telegrafic? Sau glume? Credea că am nevoie de haz. Culmea e că surâd şi nu-mi pun problema că nu vorbesc cu nimeni de fapt şi că exist într-un spaţiu caduc. Bancuri în loc de… nu ştiu, măcar s-o aud la un telefon: ce naiba mai faci, vrei un banc? Oricum, din când în când e bine să-ţi reaminteşti că ce ţi se-ntâmplă e deja îngropat. Sufăr tardiv, ori tocmai asta îmi dă sentimentul că mă uit la viaţa mea ca la televizor. De aceea nu văd niciun rost în regresia Gildei. Ce să fac cu atenţiile miniaturizate care-mi vin pe e-mail? Clachezi.

Am clacat. M-am trezit într-o noapte cu gunoierul în casă. Negru de sus până jos, cu bălării în urechi, ca şi Gal – asta m-a surprins oarecum, am început să-i amestec –, stătea pe un scaun şi mă privea cum mă căznesc să adorm. Îţi zbârleşte părul, automat. Poţi să faci ceva grav.

— Dorele, am bâiguit. Mi-era şi frică să mă aud.

S-a făcut nevăzut. Aş fi vrut să-l întreb cum a făcut banii ăia din salubritate, că-i greu de ajuns miliardar…

Ce e ciudat e că-i viu. Fantome, admit, se mai întâmplă să vezi, aud că există interferenţe între planuri de existenţă, dar omul ăsta e viu, colegul ei de liceu. Cred că sunt afectat şi cu nervii, vorbesc acuma serios. Insomnia perturbă simţul realului. Trec printr-o perioadă destul de stre-santă, iar evenimentele majore le resimţi de obicei ca neverosimile: tragediile şi marile despărţiri. La urma urmei, din ce mănânc eu, chiar dacă n-am de lucru tot timpul? Nu din ficţiune, nu practic iluzia după ce s-a inventat sonorul în film? Cu ce mă ocup?

Violeta s-a panicat rău de tot când i-am spus. A apărut imediat cu acelaşi Dorel. Nu zici că se pune exact pe scaunul ăla, cu carcasa lui ambalată în negru? Domnule, femeia aceasta atrage grăsimea ca talcul! Bassam, inclusiv. Nu, pe cuvânt, acuma serios! Nu-i o coincidenţă, sunt enormi, sunt agabaritici. Cred că Răposata vrea să inducă ideea că n-au decât relaţii de-afaceri. M-o fi repudiat că nu bat în sută… Nu-i exclus. Dar de ce s-a prezentat cu Dorel? O bănuiesc, aşa, de nebun? De ce sunt silit a fi suspicios? De ce nu mi se spune ceva, măcar de curiozitate?

— Cum, Violeta, renunţi la jurnalismul tău pentr-un arab suedez? Ai o carieră în faţă.

Lucrase la *Ziua* şi *Infractorul*. Un condei de-o deontologie cum rar am văzut! Nu mi-a răspuns. M-au băgat în maşină şi m-au cărat la spital. Vecinul de pat făcuse transplant şi pipi în somn. Suficient. Regresia-i prăfuită, o fi fost bună pe vremea lui Freud, nu ştiu cu ce rezultat. Să mă lase în pace. Ţin la Gilda şi la lucrare, dar nici să mă supună la ceva împotriva naturii. Nu mai umblu la niciun retro, am terminat. Relatez în cursivitate. Această mărturisire, lucidă deja, are frumuseţea cronologiei. Ajunge!

16.

— Nu cred că eşti frigidă, te faci, am luat-o direct.

— Îţi jur pe ce-am mai scump! Dacă-ţi spun, sunt frigidă!

Avea şi-un aer vexat. Nu le place să le bănuieşti de nimic. M-am temut că Doamne fereşte-o jignesc, las-o cum a căzut. Vrei discuţii, ce vrei? M-am dat jos din pat, ciorapii îi aveam pe mine de la bun început, dădeam cu mâna prin boar-fele-ngrămădite pe scaun: căutam ceva mic să m-acopăr acolo unde nu mai era nimic de văzut. Se făcuse timpul pilulei.

— Nu-ţi trebuie niciun medicament, o aud. Un singur lucru îţi trebuie ţie.

— Ce anume". Încerc s-o provoc. În post-Iu-diu nu mai agrea porcările, trebuia s-o provoci.

— Aş vrea să ştiu că te ţii serios de un lucru, dacă tot l-am pornit. Mai lasă-mă cu pastilele tale! Asta nu-i alopatie ca să iei ce-ţi trece prin cap. Nu vreau să mă trezesc cu rezultate trucate.

— Da când le-am trucat?

— Le falsifici. Nu pot să prelimin nimic. Iei Prozac sau naiba ştie ce iei şi nu mai am un control. Sper că nu ne jucăm!

— De ce să nu ne jucăm?…

— Te rog, lasă-mă-n pace!

— Gilda, hai să luăm o Viagra.

— Uite la el! Ţi-am spus că n-ai nevoie de niciun medicament.

— Dar de ce am nevoie? îi mormăi în ureche senzual, motănește, ca să păstrăm o idee în ciuda ultimei digresiuni. Am încercat să fiu lubric exact atât cât e necesar. Cu discreţie. Surprinzător, îşi ia halatul şi se ridică. O petrec cu privirea spre geam, neştiind ce să spun. Ce să-i spun, nu da drumul la geam că intră ţânţarii? îmi văd şi picioarele încălţate-n ciorapi… Simt rece la spate, strănut.

— Sănătate!

— Poţi: im. Răcesc vara. Să vezi cât mă ţine… La ea ar fi bun un strănut. Când strănută sau râde, simt o sugrumare dulceagă.

Trage draperia şi se uită afară. S-a înserat. Nu scoate un cuvânt, tac şi eu. Ca şi cum nu exuberase, ca şi cum nici n-a fost ce a fost. Căzută pe gânduri. Însingurată. M-a scos din tot peisajul, nu exist, sunt ficţiune.

— Ce-ai zice, zice, dac-aş rămâne gravidă? Nu rămâi siderat? Ce-a fost asta?

I f I;

— Sau dacă mi-aş găsi ceva la un ziar". Mi-ar plăcea la un ziar.

— La ziar? Mai bine la ziar. Ceva cu psihologie?

— Psihologia-i cea mai scârboasă.

— Ei, asta-i…

— Pierdere de timp.

Domnule, am mai avut o ziaristă; nu-i bine. Acuma, din nou! C-un concept atât de precis despre psihologie, vede idealul în a scrie la ziar… Lumea-i tâmpită? De unde vin simetriile astea, că nu le caut cu lumânarea".

— Şi doctoratul? Ce-ai de gând cu teza aia?

— Poate-o public, dacă mă laşi s-o termin. Faci cum vrei. Nu că mi-ar păsa nu ştiu cât, treaba ta! încep să mă simt foarte prost şi nu ştiu de ce. De ce mă simt prost? Am nevoie brusc de Zoloft. Mi-e rece, intră trântarii. Mai stau întins cinci minute, mă urc în maşină şi plec acasă la Aurora, regresiv, deşi nimic nu mă-ndeamnă. Ce-i la fereastră, acolo? Se uită în stradă.

— Cum e? Mai ninge? Ce face? glumesc. N-a gustat. Încep să-mi iasă spirite slabe. Deşi am întrebat de zăpadă în August; putea să schiţeze un zâmbet, să nu-mi dea senzaţia că fac glume de ceferist. Se

moaie şi simţul umorului, nu mai e nici ăsta ca la treizeci de ani. Ce viagră i-ar trebui acestei dudui ca să-şi bage minţile-n cap!…

Da. Să mă scol şi să termin odată cu tot. Dar mă simt atât de golit, lenea aceasta hi-fi, mai bună ca o mie de chestii freudiste… Obţin o apnee de gând fără niciun efort, nu mă irită nimic, sunt aproape frigid. N-are de unde să ştie cât pot fi de rece, dacă-mi propun. Să nu te mai aud cu regresii şi alte incursiuni în trecut; le-am dat la spate definitiv, mi-e foarte bine aşa, de ce să mă-mbrac? Nu există trecut.

— N-am cum s-ajung la Bagdad, dar m-aş duce, să mor dacă nu!

A trebuit să deschid ochii ca să-mi dau seama ce tot zice acolo.

— Dă-mi un sponsor şi cad peste ăia, răpiţii.

— Îi găseşti tu pe-acolo…

— Ăştia-s pe la Brăneşti, pe-aici, undeva! Nici n-au pus picioru-n Irak.

Mi-a zburat toată siesta. M-am ridicat într-un cot.

— Păi n-ai văzut la televizor?

— Ce-ai văzut la televizor? Nişte inşi care se străduiau să pară speriaţi? Două puşcoace şi-o pătură chinezească, din aia? Ia scoate-o de sub tine ca s-o pun pe perete. Vrei să te răpesc puţin în Irak? Armă n-am, dar fac rost. Prosop pentru cap e în baie…

Şi-mi ia de pe scaun chiloţii şi-i trage pe faţă. Mi s-a părut că arată mortal.

Ora land

— Vrei puţină răpire? îmi spune.

Uoau! Venea cu noutăţi din alea, porcuţe. M-am înviorat dintr-odată, deşi nu-mi place să mă grăbeşti. M-aş mai fi refăcut vreo jumătate de oră. Nici ea nu părea extrem de pornită, a vrut doar să-mi dea un exemplu.

— Simt treaba asta, îmi spune. E-o ţeapă. I-au pitit aici, pe-undeva. Da-n timpul ăsta – televiziune, statul se scobeşte după dolari, nu ştiu câte milioane, poate vreo zece, banii se duc, se-ntorc, se repartizează, para-ndărăt, afacere ultra! Fără chitanţă fiscală, fără urme, fără nimic. Ce te uiţi aşa. Serviciile alea secrete nu trebuie s-arate şi ele că au sânge-n organ? Ai să vezi că-i fac apăruţi într-o zi, nici cum, nici de ce, nu se ştie nimic… Şi banii luaţi!

Am pretins lenjeria. Mi i-a dat şi i-am încălţat.

— Pun capul că nici n-au călcat în Bagdad.

— Te-ai gândit la vreun ziar?

— Un ziar, care-o fi. Vreau să-ncep o carieră. Dar nu aşa, cu cronicute de film. Vreau tare, ca la bombardament!

— Eşti nebună. Dai cu picioru-n tot şi-n psihologie?

— Ce-are psihologia". Şi-am spus ce cred despre asta. Mă enervează.

Despre lucrarea de doctorat nu mai avea rost să-ntreb. Deşi, începuse să mă frământe. Dacă trecea pe gazetărie, întrerupeam tratamentul sau nu? Că nu-i chiar aşa… N-ar fi trebuit s-o împiedic? M-am pomenit ca prostul, vorbind de Dorel.

— Şi câţi bani ar face distracţia asta? Să-ncer-cam la Dorel.

— Care Dorel?

— Dorel Mogoşan. Grasul. Două ziare, o televiziune şi firma aia de salubritate…

— Ştiu eu ce are, s-a bucurat dintr-odată. Mogoşan, îl cunoşti? Ăsta-i tare de tot.

— Foarte tare, confirm ca să vadă că nu-s găsit pe baltă nici eu. Coleg de clasă cu nevastă-mea din prima căsătorie. Căsătorie… mă rog.

— Şi de ce n-ai spus pân-acum?

Pe măsură ce-i furnizam amănunte, îmi dădeam şi seama că n-aş suporta s-o ştiu plecată din Bucureşti. Ce fac, sunt un sinucigaş? O ajut să mă planteze aici, fie şi pentru un timp neglijabil? Cu tratamentul ce facem? Am ajuns să fiu dependent. Contam, totuşi, pe Dorel, că-i zgârcit. N-ar fi scos niciun ban. Nu pot scăpa de senzaţia imbecilă că am ochelarii pe cap.

Gilda se lipi fericită de mine, eliberându-mă iar de ce abia îmi trăsesem. Tandră şi plină de recunoştinţă, ca şi cum treaba cu gunoierul de presă fusese deja aranjată. Ştia să palpeze bucuroasă la coate şi umeri, după un obicei pe care l-am tolerat.

17.

Reşedinţă superbă. *Snagov*. *Debarcader şi f. septică*. *130.000 ultimul preţ*. *Se poate discuta şi în rate sau la schimb central Bucureşti*.

Vedeam din maşină domeniul cu ieşire la lac, în timp ce număram gropile. Casa încă nu se zărea, nici n-avea cum, obturată de vilele cu etaj pe sub care treceam. Până la un moment dat… Până am intrat în alee, adică în uliţa aia etern mocirlită şi plină de şleauri, primul lucru care mi se arăta familiar.

Cum am putut să bag o căruţă de bani într-un lucru atât de urât?! Baraca asta cu termopane şi cu acoperiş norvegian! Numai fosa

septică m-a costat o avere… N-o mai descriu, că mi-e silă. Jignește simțul proporției. Ce-avea casa aia din Kogălniceanu, de-a trebuit s-o mărit? Bun, garsonieră, cam strâmt, dar ultracentral, aș fi putut s-o schimb pe ceva de vis în Drumul Găzarului, eram plin de oferte.

Oprisem motorul și studiam ambianța sonoră dintr-o pornire profesională. N-aveam niciun chef să mă dau din mașină. Ce e bun aici e că-i liniște. Se auzeau niște păsări, țipau. Privind de undeva, puteai să-ți închipui că stau băltit în gândurile mele și chiar mă gândeam, uite, nu mă-ntâmpină nimeni. Cu ani în urmă, vreo trei, deschidea ușa de la balcon sau apărea la fereastră cu surâsul acela pe care atât l-am iubit, vorba aia… Puteam să mi-o imaginez înăuntru, acoperită cu pledul și zăcând undeva în fața unei emisiuni scremute de enterteinment; *pe* franțuzește: ordure. Fără nicio geană de interes, cum de altfel mi se pare normal. În penumbră. O siluetă masivă. Se bașoldise, acră, băbită, a terminat-o Tra-ian. Expresia unei doamne căzută pe-alcool, deși nu de la asta, de la somn îi venea. Iar eu, intrând cu păcatul de-afară, trebuind să-mi fac loc printre rame stâlcite, păpuși fără cap, schițe mototolite, machetări delabrate, cârlige, voblere, plute, cârlige, dandinete, mormuște, ace care-și fac întotdeauna treaba perfid, de preferință în talpă și-n coate, în cafea, în manșetă și nu se dau duse decât zgâlțâite cu un al doilea cârlig sau cu forfecuța. Ruina unei investiri disperate, n-aveam de unde să știu, mormane de lucruri neterminate, înecate-n praf și vopsea mătuită, urmele descurajării de-a mai stărui. Incursiunile frecvente-n trecut, neputând fi *ăitax* regresive, te debilitează. Cu două excepții sau trei, sunt înconjurat de persoane masive.

Cârâiau ascuțit; am întors capid, nu erau ciori. Ceva alb cu negru, destul de mărișoare, cum le zice? Țărci, coțofene. Se ridicau țipând antipatic, nu se vedea de pe ce, pe urmă se aruncau după dâmb. Zburătăceau, se băteau pe ceva, naiba știe. Un sunet urât, dar foarte special în liniștea asta, bun de pus pe-o secvență de atmosferă, o pustietate, o stare de lașitudine, ceva-n genul ăsta. M-am gândit să-l înregistrez. Chiar mă pregăteam să-mi iau Nagra, când îl văd pe Lord intrând pe sub gard. Mă, ce devălmășie-i aici?! Umblă fiecare cum vrea? Iar ai rupt zgarda aia!… Oricum, din cei doi la care mă întorceam sistematic, era singurul care-mi ieșea în întâmpinare cu entuziasm. Și cobor să-i stric și lui ziua, adică să-l târăsc înapoi către lanț. De unde, zgarda întreagă! Aurora, bineînțeles, cine intră aici să-i dea drumul?…

Când se plictiseşte, eliberează.

— Hai, cuşca. Lord, cuşca… Uite-n ce situaţie mă pune, ca să mă urască şi animalul! Nu prea-mi convine să umble câinele liber, pun ăştia otravă. Nici lui nu i-a convenit că-l legam, l-am cunoscut după faţă.

Ce loc potrivit pentru un thriller, gândeam. Criminalul se strecoară-n sufragerie, femeia-i în faţa televizorului, destul de amorţită pentru a-ncerca să se apere, urletul oricum nu se-aude, şi-i pune sârma la gât… în cadrul general din afară – nicio mişcare, niciun sunet, nimic. Doar păsările alea, pe mal. Cu toate acestea, am intrat simulând voioşia.

— Mămică, s-a adunat un puhoi de fraieri la gard, vor să cumpere casa. Le-am spus că fără trei miliarde nici nu stau la discuţie.

Se iradia, evident, în faţa ecranului. A înălţat gâtul, încercând să zărească ceva prin fereastră. Aurora, cu timpul, îşi pierduse umorul. Cum să spun?… unele au, cele mai multe se fac remarcate prin alte lucruri frumoase. ia-le aşa cum sunt, nu-i altă soluţie.

— N-o dau, zice, nu vând.

Nu voia. Ştiam că nu vrea. Ajunsese la stadiul când te obişnuieşti cu lucrul nociv, te identifici cu tot ce te poate distruge. Începi să ai nevoie de asta. Dacă mai pui în calcul şi timpul şi munca şi cât te-a costat, nu mai stai să tragi linie, raţionamentul iese spontan. Cum să te-ndepărtezi de ceva făcut cu iubire, cu mâna şi care acum te ucide?

— Mă gândesc şi la doctor… Nu l-am mai căra pân' aici. Şi eu m-aş mişca mai uşor. Ştii cât s-a făcut iar benzina?

De pomană! începeai despre asta, tăcea. Sau părea brusc interesată de vreme.

— Ce cauţi?

— Mă duc să iau nişte *linişte*.

— Stai mult?

Parcă m-ar fi aşteptat toată ziua…

— Cât să stau? Vreo jumătate de oră.

— Ai mâncat?

— Am mâncat.

— Să nu tropăi, că mă duc să mă-ntind.

— Te culci de pe-acum?

— N-am dormit după masă.

Mai era o oră-jumate până la jurnalul de seară, în sfârşit. Iau

magnetofonul şi ies. Bateriile mai duceau, însă coţofenele se evaporaseră. Altă atmosferă, complet. Nesărată. Ia să-l sun pe Dorel. Nu răspunde. Închid. Mă-nţep în ceva. Casca din dreapta s-a slăbit şi bălăngăne, n-o mai suport pe ureche.

Lord era singurul interesat să comunice şi zornăia.

— Cuşca, cuşca!

Asta se-ntâmplă! Survine câte ceva şi până te pui în mişcare, pân-ai întors aparatul, se duce. La rigoare, poţi suprapune, să zicem, o linişte oarecare cu vânt, la care adaugi nişte păsări, departe, cinci decibeli. Nu-i tot aia, se simte că-i făcută din sârme-n studio. Mulţi văd, puţini se pricep. Totuşi, o ureche formată n-o păcăleşti. Deschid microfonul şi mă-ndrept către apă, mai ştii? dacă tot am ieşit… E ca la vânătoare, n-ai idee peste ce poţi să dai… Sună! De obicei, aici îmi învie mobilul. Dorel!

— Zi! M-ai sunat.

— Mă, am o obligaţie, o psiholoagă excepţională. O chinuie scrisul. Ar vrea ceva la un ziar.

— Păi, dacă-i atât de excepţională, ce-i trebuie ziar?

— Nu ştii cum sunt astea? Cum îţi merge televiziunea?

— Merge, ne târâm înainte.

— Poate-i dai ceva să facă pe-acolo…

— Ce să facă? Să vină să-mi spună ce ştie să facă. S-o vadă un redactor. Cedracu', dom'le, muriţi dacă nu scrieţi pe undeva?! De ce nu scrie romane?

— Pot să-i dau mobilul tău?

— Nu. Să mă caute. Auzi, pe unde umblă Violeta, nu reuşesc s-o găsesc.

— Eu ştiu? Pe la Deputaţi, vrei numărul?

— Am sunat-o şi-acolo.

— Ce-ai cu ea?

— Să-mi urgenteze nişte hârtii. Mă, voi aţi închiriat coşmelia aia de la Snagov?

— Vreau s-o vând. Dac-o închiriez, unde stau?

— Îţi dau eu un să stai. Am ceva pe la Academia Militară. Ţi-ar conveni? Şi restul în bani. Vreo şase luni, nu mai mult. Adică, dacă e bine, vorbim.

— Eu ştiu?…

Dar deja îmi zbârnâiau circuitele. Îţi dai seama, să te vezi

dintr-odată scăpat! Plus bănuţul… Aş fi vrut să-nchid, să nu creadă că poate s-o ia pe doi lei. Se-auzeau din nou gaiţele şi mă temeam că le pierd. În acelaşi timp, nu-I respingi, o chestie ca asta o apuci, nu te aia.

— Se mai prinde peşte pe-acolo?

— Tot timpul, îi spun, deşi miroase a caca, avea să-şi dea seama. Dar nu mirosul îl deranjează pe el. Scoate bani din miros.

— Cât vrei pe ea?

— Stai să vorbesc şi cu Aurora, nu pot aşa, te sun eu. Mă, nu mă uiţi cu treaba aia, te rog…

Şi mi se face un dor de Gilda, irepresibil. Dar, brusc. Ca nevoia aceea confuză de dulce pe care-o am uneori. Oare există-n comerţ vreun unguent deflorant, ăsta mi-ar trebui?! Mă surprind gâl-gâind de-o tinereţe sfioasă, abia aşteptam să-i dau vestea bună. Era s-o şi sun, dar m-am oprit un minut pentru a rememora nişte lucruri care ne defineau. În clipa aceea, l-am văzut pe Lord afară din cuşcă. Aştepta doar un gest. L-am făcut. A reintrat amărât. Înţelege, săracul, absolut tot, orice semn, ca un om. Mai ales pe cele imperative.

Păsările se hărăţeau după dâmb, e-o viroagă acolo, plonjau. Şi-un schelălăit. Se auzea excelent. De aia lângă apă se prinde şi şoapta, ca-n amfiteatrele vechi. Îi vezi pe ăştia, au tot felul de teorii cu acustica, cică puneau grecii prin colţuri nişte borcane, amfore, mă rog, ce găseau, le aşezau cu gura spre scenă ca să reflecte sonor. Râzi de te spargi, ce ştiau ăia despre reflexie, ia puneţi oliţe şi-acum, ia să văd! De ce nu-i nimeni în Stare de-o arhitectură sonoră? Pentru că ăia turnau apă-n proscenium, ăsta era teatrul grec! Clar ca vaca! Bordează scena cu apă, pune-n spate un fundal şi se-aude la kilometri…

Aşa. Am pornit Nagra şi-am început să mă furişez. Ai văzut? îmi spuneam. Mi-o şi închipuiam cum se bucură Gilda, săraca, cum mi se dedică la bucurie şi restul. Cu toate că Răposata n-a mai sunat de vreo două luni şi ceva. Acum îmi dau seama! în acelaşi timp, atent la *vu-metru*; calci în ceva şi supramodulezi de poţi s-o arunci. Ce treabă are ăsta, tot timpul, cu Violeta? Ce mă-ntreabă pe mine? Cred că-s băgaţi în ceva, el face banul şi ea luptă împotriva corupţiei, cum ar fi şi corect. Ce să mă încarc şi cu asta? A fost, s-a dus, vă salut! N-am tot timpul timp să fac supoziţii. Mă preocupă Gilda în momentul de faţă, îmi spune enorm. Simt chiar o anume rigidizare. Doamne, de-ar tine figura şi-aş reuşi să mă mut! Să mă văd scăpat din ieşirea asta la lac! N-o să vrea Aurora, pot să pun şi pariu. Nu există; stare de necesitate,

cu forţa! Academia Militară, ce naiba? La doi paşi, Cotroceni…

Domnule, mă caţăr pe mamelon. Ce crezi că văd eu acolo? Nenorocitele alea de coţofene încolţiseră un câine. Te rog să mă crezi, nici eu n-am mai văzut pân-atunci. Îngrozitor, n-aş fi crezut că pot fi atât de haine. Animalul era deja plin de sânge, schelălăia şi sărea anemic spre ele, mai mult să le-alunge. Fără efect. Se aruncau ticăloasele, nu toate deodată, şi-l rupeau cu ciocul unde-l izbeau. La cap, mai ales. Cum te aperi? Unde să fugi? Mi s-a părut atât de bizar, încât m-am lăsat în genunchi – n-am vrut să le sperii –, şi-am dat drumul la aparat. Cinci minute dac-a durat, nici atât, a-ncercat să se-ascundă, pe urmă s-a ghemuit renunţând la orice. S-a lăsat… Şi urla, în răstimpuri. Câinele care urlă devine uman.

Am înregistrat, dar n-am mai stat să văd şi sfârşitul, am plecat de-acolo îngreţoşat. Astea sar şi pe tine! Ca să vezi, prizat de la distanţă, de unde l-am auzit prima dată, sunetul putea să îmbrace o secvenţă de artă, sentimentală… Nu-ţi vine să crezi. Am dat pe redare în timp ce mă retrâeam: acurateţe, cristal! Qine plus gaiţe… Şi? Dintr-odată, nu mai era bun de nimic. Trebuie să şi vezi chestia asta, ce faci c-un sunet fără imagine, nu mai evocă. Să-l dau la radio, ce? Cine bănuieşte de unde-i luat? Nici nu-l bagi în seamă. Am rebobinat şi-am vrut să-l şterg. Nu l-am şters.

Reintru tiptil, ca un hoţ. Aurora urcase. Stinsese televizorul. S-a culcat, vorbise serios. Asta ne pândeşte pe toţi, depresia post-natală, aşa se numeşte. Nu e ceea ce crezi, nu mă refer la ceva maternal. La fat, la fiecare nefericit de pe lume; primul scâncet de neplăcere pe care l-ai scos anunţă deja nevroza asta infectă. Pentru tot restul vieţii. Strict imediat după ce te-ai născut.

Am dat drumul la Ştiri pentr-un pic de bruiaj. Voiam s-o sun pe Gilda ca s-o anunţ de Dorel. S-o aud cum exultă, deşi mai plăcut era de văzut. Festivează la veştile bune într-o manieră excepţională. Vorbea, însă, suna ocupat. Am mai stat, am mai ciugulit, am deschis şi o bere şi-n timpul ăsta dădeam pe *redial*. Ocupat, ocupat… Vorbeşte. E-o plăcere şi asta. Mai sun o dată şi gata! Am sunat. Ocupat.

Mai bine. Trec mâine. Gilda, vreau să-ţi spun ceva la ureche. Sau, am o veste, pot să te vizitez?… Am urcat la etaj. Aurora dormea, ocupase tot locul. N-ar fi fost vreun deranj, oricum era-n palid ei, nu la mine pe recamier. Dar mă uitam din uşă la ea, aşa, cât se împlinise… Era altă persoană. Oasele feţei, în primul rând se lăţesc oasele feţei. Şi

se-ngroaşă pomeţii. Pe când sânii se lasă, uite ăsta din stânga, sub bluză, stă căzut lateral. Grei… Cărnoasă. Şi la umeri. E foarte cărnoasă. M-am dezbrăcat şi m-am strecurat lângă ea. A gemut, nemulţumită, în somn. Prind momentul, îi las o mână pe burtă – era călduţă, uşor transpirată –, şi-i şoptesc înspre pernă:

— M-a sunat Dorel… Vrea să închirieze aici. Nu răspunde, deşi sunt convins că timpanul ei a vibrat, ciocănelul a ciocănit, iar scăriţa a dat mai departe. Creierul nu, el optează pentru ocultarea mesajului, îl trece la spam. Sunt hotărât să insist, întâi regresând cu mâna inteligent, apoi murmurându-i auricular, spre vestibul.

— Are – un apartament la Academie. Ne mutăm şi se mută la noi. Dă la peşte.

— Nu… geme cu ochii închişi, păstrându-se-n amorţirea plăcută, dar şi procesând informaţia.

— Ne dă şi ceva pe deasupra, vrea să ştie cam cât.

— De ce eşti rău?… articulează neomogen, ţinând cu încăpăţânate de somn. Nu poţi dormi profund şi-n acelaşi timp să fii şi atent la explorările dactile ale cuiva. Ea reuşea la jumate. Niciodată nu m-a respins. Respectul faţă de sevă. Seva e viaţă. E sănătate. E interesată de sevă chiar împotriva unui repaus neuronal instalat. Organismul nu ştie totdeauna ce-i este cu adevărat necesar. Am început să-mi fac loc. M-a ajutat cât de cât.

— Cam cât? Cât să-i cer?

— De ce mă urăşti aşa?

— Ai să vezi c-o să fie mai bine. Ai să te simţi şi tu altfel. Crezi că cinci mii de euro o să i se pară prea mult? Sau vreo şase?

— Nu vreau să plec. Dacă plec, n-o să mă mai întorc niciodată.

— Ei, asta-i acum!

— Nu vreau…

— Ba da. Casa-i în Cotroceni. Plus şase mii care-i dă.

— Ghighi, nu…

— Ba da, mămică, ba da…

Am vrut să-i mai spun nu ştiu ce, dar am fost nevoit să mă întrerup, pentru a nu desăvârşi înainte de termen. Tulburătoare volume. Ceva – n mine se urnea într-o manieră înălţătoare.

Simţeam aroma sevei cum urcă dinspre regiunile numite pe nedrept inferioare, din capătul meu, de departe, din zona plantară. Am comutat pe coloană. Natural, acest efort mi-a evocat-o pe Gilda. Am pus

de la mine, imaginativ, câteva sunete bine alese pentru ceva atmosferă. Şi Van-ghelis, cu toate c-ar putea să pară relativ demodat. Asta sunt, desuet, îmi plac lucrurile elaborate atent, iar în pictură tabloul muncit. Nu ştiu dacă-i cinic neapărat, dar îmi fuge gândul la ea, ce să fac? Aurora, cu corpul ei generos şi cu anticorpii ei maladivi, mă trimite ineluctabil în braţele acestei femei de-o frigiditate sârguincioasă. A răsuci potenţiometrul voluptăţii în rană. Nu-s prost, sunt conştient, ştiu că totul provine dintr-o cauză de-a cărei unicitate sunt lămurit. Viaţa-i o tardivă proiecţie. Toate celelalte nu-s decât consecinţe mai mult sau mai puţin derivate între care mă mişc, procurând dragoste sau cedând-o în mod conjugal.

18.

Rămâi interzis. Am dat o fugă până la *Sound* & *Sound* pentr-o bucată de pâine. Îmi aranjasem o întrevedere cu ăsta, cu Bolboceanu; un tâmpit, îl ştiu de dinainte de Revoluţie, era un idiot. Şi mai tânăr ca mine. Dar uite, ia două plicuri pe lună din firmă, în timp ce eu mă târâi pe coate, nu-i de lucru, măcar o colaborare de trei, patru zile. Meseriile astea liberale de care depinzi devin cu timpul lipsite de demnitate. Şi ce crezi că văd, în timp ce stau de vorbă cu omul, aducându-i aminte că dispun de talent? Intră Bassam. Bassam, personal. Tipul pentru care m-a lăsat Violeta, suedezul, ăla, Bassam… întâi i-am auzit astmul bronşic şi-am întors capul. Ceva mai gras n-am văzut! Mult mai gras decât îl ştiam. Foarte gras! mai gras ca Dorel. A fi gras, mă gândeam, e-o formă de autoritate.

Nu ştiu ce, bună ziua… Bolboceanu se scoală, stă de vorbă cât stă, după care preia un pachet şi-i dă o chitanţă. Arabul plăteşte. La mine s-a uitat doar în treacăt, n-avea de unde să ştie că-l ştiu.

— Ce vrea? întreb după ce-l văd ieşit.

— Un client… face Bolbo.

Muream de curiozitate. Cred că mi se vedea şi pe faţă. Îmi picura din sprâncene.

— Dacă are nevoie de-o sonorizare bună prin casă, fac orice, nu mă uit.

— Nu, bre, are nişte VHS-uri şi ceva DVCAM-uri, vrea să le pună pe-un DVD. Amintiri de familie.

De familie?!… Am crezut că sucomb. Ce familie să aibă Bassam, în afară de Violeta? Dacă mai păstra ceva prin Suedia lui, ar fi făcut lucrarea acolo, nu venea aici cu benzi după el. Am simţit că vreau

enorm să am casetele alea, dar ştii cum? urgent! Acolo se aflau imagini cu ea… Voia să plătesc, eram dispus să plătesc, vindeam orice, nu conta!

— Dă-le că le fac în trei zile.

— Şi ce le dau ăstora de lucru?

— Bolbo, ce naiba, suntem prieteni, am mâncat o tonă de conserve împreună pe vremuri, în deplasări.

— Măi, băiete, nu merită, se plăteşte puţin.

— Mă plăteşti cât vrei tu.

— Ei, te plătesc cât vreau eu… îmi sar ăştia-n cap, au de scos un salariu.

— Okay, gratis!

— De ce gratis?

— Ca să fac ceva, n-am de lucru, mă plictisesc.

— Eşti nebun? Cine face gratis face impresie proastă.

— Da, dom'le, sunt nebun.

— Te simţi mai bine?…

M-am uitat lung la el.

— Am fost internat c-o depresie. Se-ntâmplă oricui, de unde ştii că tu scapi? Aşa l-aţi scos nebun şi pe Eminescu!

N-a vrut, nemernicul. Nici de lucru n-avea, nici n-a vrut. Te simţi ca o lingură ruptă.

19.

— De ce, mămică?

— Mă doare capul.

Clasic! Migrena… Şi ce legătură are migrena, migrena nu-i sus?

Desigur că sus. A invoca migrena atunci când se doreşte-o comunicare, mi se pare o lipsă de delicateţe. De afecţiune nu mai vorbesc, frigida nu oferă lucruri imateriale. De la această rară persoană aştepţi altceva. Sentimentul înseamnă căldură, ori potenţialul ei şi domeniul sunt tocmai contrariul. N-aş avea nimic de obiectat, dar mă irită de la o vreme. O sâcâi, ce are? Mă expediază. Era cât pe ce să mă-nfiinţez cu pastila albastră ca să-i scot gărgăunii din cap. Nu vreau să cred c-a-nceput să mă uite, se-ntâmp Lă şi asta, deşi sunt neschimbat, pot să jur.

Am fost la cinci farmacii. Nu am curajul să intru. Mi-e ruşine, frământam reţeta în buzunar.

Nu că mi-ar fi necesară pilula, dar trebuie odată să fac ceva

hotărât, am despre sexul tare o părere concretă… N-am curaj, ce să fac?

— N-ai chef, spune drept…

Şi duc mâna spre ea ca să-i dau o şansă pentru a mă contrazice. O femeie adevărată nu discută de chef, este Cheful! Nu mai ţin minte dac-am şi atins-o sau nu.

— Hai, fii cuminte, îmi zice. Am de terminat un articol.

A! Lupta, deci, cu scrisul!… Aşa e, nu eram oportun. Îi dăduseră o rubricuţă la ziar; gastronomie, ceva. Compuneri despre mâncare. Citisem vreo două. Nu-ţi vine să te omori? Uite cum mă măsoară… Aş spune chiar cu reproş. Sigur, nu te-aştepţi din partea Gildei să se-aprindă instantaneu, la simpla atingere, dar pentru Dumnezeu! trăim simulând. Există un sistem de făţărnicii. Nu ceream nu ştiu ce. Meritam. Îi oferisem o jubilaţie web. Trebuia să-i spun cumva de Dorel, iar telefonul ei suna-n deşert zile-n şir, nu era de găsit. Provincie, nu ştiu ce. Mama… Eu de ce nu-mi invoc mama-n ocazii senzoriale? Pentru că am un obraz! Cum adică, eşti nevoită să pleci în provincie şi uiţi telefonul la încărcat? Dar Traian? Ai plecat cu tot cu Traian?

Foarte straniu, de câte ori mă gândesc la ce i-am pus pe e-mail, ar trebui, nu-i aşa? să fiu recompensat cu derivatele bucuriei cu care-a primit marea veste. Am recunoscut că Dorel s-a dat peste cap la intervenţia mea. Plus fenomenologia recunoştinţei, la care, sincer să fiu, mă cam aşteptam: palpări, mă rog, dăruire, invocaţii lubricoide, precum şi Merlot. Aşi! îmi amintesc mai curând laşitudini, lipsă de timp, migrene şi, în general, partea de sus a paharului, adică porţiunea mai deprimantă. Mi-am şi zis într-un rând, ia să văd, dacă nu mă manifest ce-ai să faci? M-am aşezat în fotoliu cu eleganţă, bâţâiam din călcâi şi mă prefăceam interesat de televizor. Ce crezi că se-ntâmplă? zice mersi şi-o văd că se interesează şi ea. Ba-mi cere şi telecomanda ca să comute pe un ştiu ce măgărie.

— Giani, nu găseşti altceva? Nu te enervează deloc?

Ca şi cum pentru asta mă prezentasem acolo! Niciun gest mai tactil, nici măcar o aluzie la tratament, cum te simţi, a început să-şi facă efectul? Nici pomeneală, parcă nu existam, dizlo-cuiam o porţiune din cubajul de aer, atât! Cu ochii în sticlă…

— Nu te enervează cam multe, în ultima vreme?

— Da. Mă enervează. Lasă-mă-n pace.

Am lăsat-o, mi-am spus hai să te văd cât rezişti. Rezistă oricât. Mă ţii aşa, nu pot să stau ca mutul în scaun; am dat-o pe fizică, nu mai

puteam. Fizică şi teologie, pentru că fizica mi se pare un derivat. Toate legile mecanicii au, părerea mea, ceva sacru. Te-ai întrebat vreodată de ce nimeni nu câştigă nimic şi nu pierde? într-un univers practic nelimitat?… Nu-i deja un miracol, dacă totulfuncţi onează aşa? Ce să explici, nici nu poţi scoate un sunet!… Perpetuum *mobile* imbatabil. Şi-a dat cineva seama de asta? Pentru că le tocim în liceu şi ni se par la mintea cocoşului. Cum să fie de ajuns pentru cât poate capul?! Dacă legea asta n-ar exista, ar fi pur şi simplu absurdă, de neinventat. Sau a lui Arhimede, cu corpul. Volu – i mul egal de lichid… O minune! Nu-i din lumea asta, e Perfecţiunea!

— N-ai chef…

— Am, dragă, dar nu totdeauna. Te bate vreun gând?

— Eu ştiu?

— Acuma?!

— Nu, mai târziu, lasă, data viitoare, renunţ.

— Ascultă, să nu te văd că faci mutra asta! Am avut o zi proastă, mă doare şi capul. E greu de-nţeles?

Eu am o zi proastă, nu tu. Nu-mi iese nimic, măcar dacă-mi ieşea cu Bassam. Amintiri din care >

sunt repudiat şi care zac acuma la Bolbo. Nimic nu-i armonic, totul se rupe. Vişnu! Există o pulsiune a nimicirii, a delăsării.

— Ce mutră? Poate nici nu-i bine prea des. La tratament mă refer. Orice supradoză poate să-ţi facă şi rău.

— N-are legătură cu tratamentul. Vrei neapărat! Pofiiim… Vrei acum? Am o migrenă, dar n-are nimic.

— Nu, nu! Lasă… De unde iei reţetele alea pe care le publici?

Ca să schimb vorba… Era bosumflată. Ce, ea face bucătărie? Ea face nutriţionism. Aşa-i, aş fi putut să-mi dau seama. Şi cum sari de la psihologie la culinare?

— Sunt nutriţionistă. Vrei cărţi? Citeşti două – eşti academie! Poţi să ieşi şi la televizor. Pun la punct un program alimentar pe grupe de sânge. Că nu se mănâncă la fel dacă ai *A* sau *B*. *E o* mare deosebire. Plus că lumea e moartă să fie speriată, deschide şi tu un televizor. Ce grupă de sânge eşti?

— Cred că *A*.

— Şi mănânci acru?

— Da.

— Atunci, ce te miri? Acru la e otravă.

— Hai, lasă-mă…

— Vrei să-ţi arăt un tabel?

Şi trece-n camera cealaltă, probabil la el, la Traian, n-am intrat niciodată. Unde avea şi. com puterul. M-am luat după ea; sunt grupa *A* şi nu mă pot stăpâni.

— Dă şi mie ce-ai scris la lucrarea aia de doc-torat… M-ai dat cu nume, cu tot?

— Stai că vin, stai acolo!

Nici n-am apucat să trec pr-ul. Ce-s misterele astea?

— O citesc, zic, şi ţi-o aduc înapoi.

Dar deja venea înspre mine. A observat în ce stare eram.

— Ziceai că vrei nu ştiu ce. Haide. Treci. Dintr-odată, aşa.

— Acuma?… întreb încolţit. Totdeauna, când mă pui brusc în faţa unui demers, mă stresez, îmi perturbă tractul intestinal. Nu vreau să fiu luat prin surprindere.

— Vrei să-ntrerupi tratamentul?

— Dar nu-s pregătit… Am şi-o ameţeală, nu ştiu ce am.

— Bine, zice şi se aşază la loc.

Vii la psiholog, spui că ai ameţeli şi ea: *bine*… De ce nu se-ngrijorează? Ar trebui să insiste. Ce ameţeli, ia să văd, ia întinde-te aici să se uite mama puţin… Dar poate-am ezitat din candoare! Nimic, foarte bine, slavă Domnului că eşti reticent, mă-ngrop în fotoliu şi mă uit la televizor.

— L-am sunat, mă văd miercuri cu el. Mi s-a părut amabil la telefon.

Om lanti

— Cine, Dorel? Nu ţi-a spus ce i-am spus? Dincolo de starea dezagreabilă cu care m-am ales după discuţia asta, trebuia totuşi să-i amintesc că eu aranjasem toată chestiunea. Eu am fost zâna bună.

— Ia-l direct. Are nevoie de mine, vrea casa de la Snagov. Da ce-ai căzut aşa pe Irak?

— Pentru că-i teatru! Apropo… Nu m-ai dus niciodată la teatru. Eşti zgârcit? Ia povesteşte-mi ceva despre tine.

— Cum să ieşim împreună la teatru? Nu te gândeşti la Traian?

— Puteai, totuşi, să-mi laşi ocazia să te refuz.

— Şi Aurora?

— Teatru nu, aia nu! Nici nu ţin minte dac-ai venit vreodată c-o floare, ceva. Apari, te simţi bine şi pa!

Asta m-a durut foarte rău. În primul rând, pot să jur, am fost şi atent. Dar sigur că prin generalizare se face tabula rasa. De aia, din tot arsenalul poetic, generalizarea mi se pare cea mai parşivă. Cum mă iei tu aşa, că renunţăm la lucrarea de doctorat? Deci nu mai e nevoie nici de subiect, nici de cură, deschide uşa şi trage-mi un şpiţ! Iar am senzaţia de ochelari puşi pe cap…

Teatru, îmi spune mie de teatru! Dar cine ţi-a aranjat cu Dorel? Am fost atât de lovit, încât mi-am propus nu să nu mai dau în veci pe la ea, dar nici măcar s-o mai sun. Niciodată! Mi-am jurat lucrul ăsta, în clipa când am ieşit. Pe urmă, m-am gândit c-ar fi mai inteligent să mă prezint c-un cadou… Dar ce cadou, plus flori, de câţi bani şi când să m-arăt în braţe cu el, ca să nu creadă c-am interpretat o aluzie? Foarte greu; decizional, foarte greu…

20.

Nu mă mai trag îndărăt, relatez deja coerent şi-n spirit evolutiv ceea ce îmi survine. Aş putea s-o iau chiar la trap, ieşind din cadrul acestei viziuni încetinite, *ora lanti* (ce-o mai face şi nefericitul ăla, pe unde mai e?), dar mi-e frică de eludări. Nu ştiu cum am putut să-mi închipui că se poate nara regresiv. E-o modalitate şi încâlcită şi inexactă, pentru că te-mpinge să cauţi mereu un reper în prezent. În sfârşit.

Bassam. E băgat… A-nceput să transpire în presă. Răposata nu mi-a spus tot; omul organizează licitaţii cu capital asiatic. S-a dat şi pe post. Ultima ţeapă, asta cu fibra de sticlă, cu Pakistanul, ar fi opera lui. Cum naiba se descurcă tâmpiţii, nu pot să-nţeleg! Un român nu găseau? Ceva în jurul unui mat, un obez, cu ce-i ăsta mai breaz? îţi dai seama ce comisioane se-mping, avea ea dreptate când mi-a spus atunci, la spital, ăsta se-nvârte prin ministere ca-n brânză! Milioane de euro, pe cuvânt dacă nu, normal că sari de-o sută de kile! Bolbo-ceanu nici nu bănuieşte… Incredibil sau nu, m-a sunat pe la două. Eram cu iaurtul în mână.

— Auzi, zice, mai vrei benzile alea? Hai că te angajez temporar.

— Da? M-ai prins în mutări.

— Te muţi?

— Mă mut în oraş. Şase luni. Dau Snagovul. L-am luat cu mutarea ca să nu creadă că-s interesat mai mult decât trebuie. Dar, îţi spun, m-am muiat. Îmi venea să-l pup celular în ureche, nu-mi venea să cred ce aud, lasă banii, deşi îl pun să scoată bănuţul, îl bag şi-n mă-sa

de suedez, e bogat, e băgat peste tot. Treaba principală e Violeta, te mai uiţi la bani când îţi cade-un noroc ca ăsta pe cap?

— Dar de ce, i-ai trimis în concediu?

— N-ai să crezi, dar nu se-nghesuie nimeni. Arabul vrea nişte filmări suplimentare în Siria lui, casa părintească, chestii, labe, material din ăsta, poetic. Nu ştiu dacă ţi-am spus. Mergi în Siria, ai vreo problemă?

— Ce problemă să am?

— Nu ştiu, e cam aproape de Irak, e război.

Ştii ce-i aia?

— În Siria?! Ce război? Nu-i niciun război.

— Ăştia se tem să nu fie răpiţi. Te poate răpi şi-n Siria, dacă le iese un ban.

— Ei, aşa poate să-ţi cadă şi cărămida… Nu-i NATO în zonă?

— Foarte bine. Arabul plăteşte transportul şi restul, diurna. Cazarea se rezolvă acolo, are familie. Te pun în legătură. Iei o cameră şi tragi cu ea, nicio complicaţie, poate şi-un prost. Înţeleg că accepţi…

— Ce să fac?

Doamne, *virgo*! Mă sufoca iar o criză din alea. Am alergat să-mi pună benzile-n braţe şi-a trebuit să le vizionez la el, la studio, nu le puteam aduce acasă. Soţia… Din considerente fireşti. Mă înfiin-ţam pe la şapte, aşa, mai pe seară şi rămâneam cu portarul. Pretextam nu ştiu ce ocupaţii; de fapt nu voiam să simt că mi se uită cineva peste umăr. Era un lucru prea intim.

Nu ştiu cum să spun ce-am găsit… Violeta, desigur, de la un capăt la altul. Treizeci şi ceva de casete. Banalităţi, aparent: rafinării, plajă, industrii, iarbă verde, lucruri din astea. Iubire. Poate prea afişată, cam prea fericiţi. Avea grijă arabul să se vadă luxul şi banii băgaţi, nu filma alandala şi. Slavă Domnului! nu se afişa în slip, avea totuşi obraz.

Cum să-ţi interzici a rememora starea în care te-a părăsit, când unele imagini erau la câteva zile după dezastru? Bigfootul ţinea şi la dată, n-o rata, ţi-o băga acolo sub ochi, afişată-n vizor, să fie totul corect. Simultane cu agonia din Kogălniceanu şi cu spitalul, dar şi contemporane cu vizitele ei consolante în garsonieră… N-ai fi putut să-ţi închipui, chiar dacă-i studiai fizionomia-n detaliu. Nimic îndoielnic, nimic nu trăda firenezia amânată cu câteva ore pe canapeaua unde poposea acum musafir. Încercam să-i zăresc gândul în lucirea din ochi, căci mintea presupun că-i anticipa escapada în chiar

secunda când se lăsa eternizată sub aparat. Nimic dincolo de fotogenie şi surâsul perfect, nicio suspiciune, nimic-absolut. Perfecţiune! De fapt, acestea erau şi revanşele mele, amintiri kogălnicene evanescente, căci ale lui, fixate magnetic, erau vezicante. O priveam şi mi se părea ireal. Violeta ar merita să fie ficţiune. M-a-nnebunit! Am fost nevoit s-o caut pe Gilda la telefon, nu-mi reveneam pe pământ. Domnule, strigă la mine ca la ultimul dromader. Din cauza ta mi-am întrerupt lucrarea de doctorat! Un lucru excepţional! Asta-i bună… Tot eu?! Dar nu ţi-e aşa, oarecum? Că nu colaborezi, nu ştiu ce… Eu nu colaborez?! Apucă-te şi scrie ceva. Din cauza ta am lăsat-o!… Mi se pare nedrept. Şi azi, când mă gândesc, mi se pare nedrept. Cât o invidiez pentru răceala asta cu care trece prin lume…

M-a chemat, totuşi, ca să ştiu din gura ei cum s-a-ntâlnit cu Dorel. Prostul a angajat-o. M-am dus. Ei, lasă că te-nvăţ eu ce-i ăla respect!…

Am prins-o la nervi. Face, cred, o nevroză, aşa-ncepe la toţi. Nu scapă nimeni, se pare că nici frigiditatea nu mai contează. De data asta, am intrat într-o farmacie cu farmacist. Foarte greu de găsit. Am căutat zile-n şir. Bărbaţii migrează spre alte profesii. În sfârşit, l-am descoperit în Florească; dau o fugă până-n Florească, studiez prin vitrină, omul acolo, halat, intru decis şi arunc reţeta cu detaşare, ca între bărbaţi. Tipul, un puţăr din ăsta, o ia, se uită, zâmbeşte idiot şi dispare în spate. Am crezut că s-a dus să-mi aducă. Nu. Survine o altă proastă ca el, ce doriţi? mi-a luat piuitul, apucă reţeta şi nici nu clipeşte. De parcă abia m-aştepta. O capcană! Roşesc ca un tont, dau banul, îmi taie pilula şi mă-ntind s-o apuc. Zice:

— Ştiţi cum se face… Puteţi s-o luaţi şi la masă, cu jumătate de oră-nainte, dar fără alcool. Da? Şi să nu fiţi singur, după aceea.

— Lasă-mă, dragă, că ştiu! Asta-i bună! Arunc banii ăştia ca să mă-nchid în casă cu televizorul?! Cretino! M-am oprit să cumpăr o apă, la chioşc. Idioato!… Ce m-a găsit şi pe mine?! îmi venea să mă spânzur.

21.

N-am înghiţit-o la masă, am desfăcut-o între etaje. Mi-o fi rău, asta e. Mă aşteptam deja să simt o balonare în cap, cum se-aude. Mă rog, nici nu-mi place să mai vorbesc. În timp ce trăgeam; şi cu dinţii de ţiplă, liftul s-a oprit, cred, la doi, pentru că-l chemase un babalâc. S-a produs o zgâlţâitură şi cum eram şi cu apa, mi-a căzut pastila pe jos. O grămadă de bani. Întuneric, era un lift, am spus de la bun început…

M-am îndoit s-o pipăi pe la picioare. În timpul ăsta mă şi gândeam cum s-o iau, dacă dau peste ea. O mai iau? plină de microbi şi alte mizerii, că nu e chiar simplu. Podeaua, ştii cum e, jegoasă şi are – un şănţuleţ pe la margini, se lasă când calci. Probabil că acolo s-a dus, n-am găsit-o, nici n-am avut timpul fizic; ăla se-nghesuia în mine să intre şi nu putea că eram aplecat şi cu fimdul. M-am îndreptat, deşi mai aveam în urechi ţăcănitul pe care l-a scos când sărea pe lângă pantofi, cred că-n dreapta pe undeva. Mi-era şi cam sete. Am băut numai apa, ce să mai fac?… Ce-am mâncat? Nişte varză.

Totuşi, un fenomen s-a produs. Probabil treaba aia imaginară, cum îi zice? când îţi dă aspirină, iar tu crezi că iei nu ştiu ce Remeron şi-odată te trezeşti că se regenerează ficatul! Altă explicaţie n-am. Cam scumpă bulina, dar face. Merge până la istovire. La mine totu-i până depăşesc un blocaj… A fost un masacru. Am pedepsit-o urât; am deviat către spina dorsală şi-apoi am dorit un pic de apă gazoasă. Cer mult? Poate aşa-i felul meu, mă deshidratez, poate c-am mâncat la prânz mai sărat, nu-i o crimă, de ce să beau din aia de robinet? Mă constipă. Dacă vrei cu bule, du-te şi-ţi ia! Nu mai vreau, dragă, nimic, nu mai vreau…

Totdeauna-i la fel. S-a dus, totuşi, ea. Ca să mă ofenseze, ca să-mi arate, nu ştiu ce-a vrut să-mi arate… Am rămas singur şi-am stins televizorul. Îi dădea drumid, am spus, când surveneau situaţii mai zgomotoase; de fapt o prostie, nu-i niciodată nimic de văzut. Mai trăsesem cu ochiul şi pe parcurs, dar numai tâmpenii. Îmi stătea pe creier treaba cu ochelarii.

Ciudat, pierdusem pilula, însă fortificarea se menţinea încă la o cotă decentă. Se încăpăţâna să persiste. Asta sunt, aveam o zi bună. Ce facem acum?… Şi-n timp ce mă foiam însetat, mi se-arată de-o fructă la rece, câteodată poftesc. Frigiderul era la Traian, în odaia cealaltă, unde Gilda bătea la computer. Pun mâna pe clanţă, deschis… Deschis şi calculatorul, probabil scria înainte să vin. N-am putut să mă ţin. Pun mâna pe maus şi văd. Nu era de citit, câteva sute de pagini, dar pe sărite te-opreşti la câte ceva. Reflexul genuncular, *zice*, în bună condiţie. Reţinerea *de la* orgasm induce subiectului – despre mine se povestea –, o linişte *psihică plină* de vitalitate *care-i* păstrează *tonusul pentru* câteva ore. Începea să mă doară, de ce mă durea? Am putut *să* constat *lucrul* acesta experimental. Energia somatică *nu se* mai pierde, *poate* întreţine *procesul de* vindecare. *Totuşi*, ligamentele *axilare sunt* încă atone, semn că unele zone *se* încarcă *mai* greu… *Cât de* parşiv mă

pipăia la subraţ, imediat după aia! N-ai un sentiment foarte bun când citeşti. Te simţi şi furat şi trădat. Un cobai în clipa supremei lui ebuliţii. Un subiect împlinit. Chiar îmi spuneam: să vezi ce scandal generez când apare cu apa. Aş fi vrut să dau peste notaţiile când îmi lua şi tensiunea ca să ştiu cum stau cu colesterolul, dar am fost nevoit să închid, s-a auzit ceva la intrare. N-am idee ce-a fost, n-a fost ea, aşa că m-am întors s-o aştept pe somieră. Mă cam durea.

Ora tanti

M-am aşezat cu fata la uşă ca să mă vadă în ce atitudine marţială mă aflu, de îndată ce intră. Am aşteptat-o cu sete. Mai bine de-o oră-jumate. Ştiu de unul care s-a dus după pâine, pe vremea lui Pupincu, şi l-au găsit prin Germania. Da, obiect de studiu, asta am fost… Nu subiect, cum credeam! Şi nu-nţeleg de ce-a trebuit să se întrerupă. Te poate afanisi o temă ca asta? Dacă vreau eu să fiu studiat, care-i treaba?! Vreau eu!

Mă supăra deja de o oră. Şi, ca-n toate situaţiile în care mi se pretinde răbdare, am simţit că mă străpunge un dor de Violeta, acerb. Nu ştiu ce-am să mă fac… Simt neputinţa de-a fi în Violeta mereu, în Gilda şi-n Aurora şi-n toate iubitele vechi. Nu izbutesc să rămân în niciuna, nimic nu mă schimbă, nimic nu le schimbă, nu durează nimic, n-am amprenta. Mă simt consumat şi zvârlit la fel de virgin cum am fost. Mă-ntorc în mine ca pe-o stradă plină de câini şi fără lumină. Duc în suflet o feciorie neclătinată, ca un olog.

M-am gândit la câte ceva şi, evident, la casete. Senzaţia că sunt martorul unei ficţiuni îmi venea de-acolo că acele imagini, aflate finalmente la îndemână, nu lăsau să se întrevadă nimic din activităţile colaterale cărora le dedica aceeaşi atenţie. O parte din ele, oh. Doamne! le ştiam numai eu. Dar celelalte, câte-or fi fost, pentru că se presupune c-au fost din moment ce arabul, pus şi el pe linie moartă, încearcă să refacă trecutul prin copiere?… Ştiu cum e, te-ncăpăţânezi a crede că ceva totuşi s-a întâmplat. Am trecut şi prin asta… Şi stau aici încordat, în casă la Gilda, şi mă gândesc la ce-a rămas neatins în această aburoasă persoană pe care-o declarăm amândoi Violeta. Timp în care Aurora, săraca, se chinuieşte cu spălatul lemnăriei la uşi, căci ne-am mutat în cele din urmă, cedând Snagovul într-o manieră despre care mai bine vorbim cu altă ocazie.

Ce idee perversă de-a o filma anatomic printre cadranele şi mătăraia unui tablou de comandă! Corpul ei, pe care mi-l reda în

detaliu… O minte bolnavă! îmi închipui la ce putea s-o supună. Am privit cu atenţie episodul lui sirian. Aici dorea clientul nişte adăugiri, am înţeles şi de ce. Filmările păreau mai grăbite. Probabil că Violeta n-a prea gustat misterul oriental şi-a pretins cu ardoare o repatriere. Nici aşa, acoperită pe faţă! Nu mi-ar conveni nici mie, te rog să mă crezi. Uite-o cu baticul acela, atât de castă şi cu boticul acela al ei!… Alte basmale, femei mascate, bărbaţi crasi cu mustăţi şi mătănii, ziduri scunde şi albe, ruine şi praf… E de presupus că Bassam aici s-a simţit el mai om, fiind nevoit, totuşi, să ia avionul curând. Femeia i-a încălzit peisajul, dându-i şi un sentiment familial. Ce-ar mai fi de „plombat", ca să fiu părtaşul acestei mistificări? Pentru ce o deplasare riscantă, cu Jihadul pe cap? Dar din moment ce iese pitacul, okay, dau fuga să-l iau, nici nu stau la discuţie.

M-o fi uitat în casă, n-o mai aştept. M-am enervat şi m-am dus. Nu dintr-odată. Nu puteam să ies în halul în care eram… Bulina, însă, fiabilă. Am să mai cumpăr. Nu-mi explic cum se-ntâmplă…

Plus o presiune internă. Mi-am propus să mă liniştesc. Am lăsat deschisă uşa la baie, m-am liniştit puţin şi-am plecat. Descoperi că la cincizeci de ani, detensionările pot fi iarăşi extrem de atrăgătoare. Gilda parcă s-a dus să scoată apa aia din puţ. N-aveam de unde să ştiu, la data aceea, c-o văzusem pentru ultima oară. Am ieşit, i-am lăsat un bilet şi-am tras yala.

22.

Casa… am spus. Am dat-o. Îi trebuia pentru vară, deşi contractu-l făcusem până-n decembrie. Chefuri, treaba lui, pescuit, Dorele, te rog, numai pereţii să nu-i văd mâzgăliţi! N-a marsat la şase mii, aşa cum mă aşteptam, am scos-o la patru. Şi nici alea întregi; două acum şi două la urmă. Mă rog… Cu cât ai mai mulţi, cu-atâta te caliceşti, am început să-i cunosc. Vreau să scap.

Ne-am mutat pe-o zăpuşeală criminală, din acelea de Bucureşti, dar am fost fericit. Vine din când în când un front arăbesc sau african peste noi, spun şi ăştia la televizor, nu mai e nimic temperat, s-a închis, te evapori, umbli cu şapcă, bei apă ca o cămilă. Căsuţa din spatele Academiei Militare, mai mult 13 Septembrie decât Cotroceni, e delabrată dar se ţine încă mulţumitor. Aşa a luat-o, probabil, la repezeală, când i se ivise ocazia şi n-apucase să-i facă nimic. Aşteaptă revânzarea ori vreun chiriaş mai nervos, gospodar, care să pună mâna şi să lege cu sârmă ceva. Cad robinetii, cercevelele clănţăne, zidăria

soioasă; nu-mi bat capul, nici nu mă uit. Nu vreau să m-ating de nimic. I-o dau înapoi cum mi-a dat-o, nu bag un ban. Aurora, ea suferă. Există o toleranță la efemer, dar nu are. O văd răbdând în fotoliul cu stofa rărită, abia așezată pe oase, pe-o dungă cumva, de parcă te poți ține departe de spătar și de slin și, uneori, după telejurnalul de seară, mai lăcrimează. Am crezut că n-o să se lase ușor, pentru că nici nu voia să audă. A intrat într-o muțenie acră – nu știu, oroarea de me-nopauză? –, mă și speriasem puțin, s-a apucat să împacheteze. M-a pus să opresc și mașina ca să se mai uite o dată la *vilă*, de unde eram, din șosea, îmi face și rău…

— Ce ai, mamă, se poate? Pentru câteva luni?

A reintrat și s-a legat cu centura. Posomorâtă, la fel.

Casa era cu un singur nivel, din alea pe pământ, stil vagon. Curtea, mare. De la poartă pleca o alee cu dale ciobite, mergeai vreo sută de pași sau mai mult. Un fel de hol cum intrai și două camere, una din alta. Liliac la ferestre; sigur, la primăvară, însă răcoare, decent. Mi-a plăcut mai mult demisolul. Mărișor, cu o baie lăreută și o bucătărie de partea cealaltă. Se făcea un sas între ele; puneai o masă și aveai și *salle a manger*. Mai stai și te uiți, două mii în mână, două pe drum și aproape cinci luni de asfalt, în oraș?! Economisești un vagon de benzină! Până la Gilda ajungeam și pe jos.

— Ai să vezi ce frumos o să fie.

Căcat; frumos, pentru ea, nu era decât la Sna-gov.

— Plus liniștea asta, nu se-aude nimic. Ne trezesc vrăbiuțe…

Î

Liniștea, da, era remarcabilă. Ca și aia de la Snagov.

— Ai vreo chemare? insinuez cu tandrețe. Era, am mai spus, ca și Gala, bietul Dalf! din aceeași sămânță. Credea că *seminalia*, în forma lor alburoasă, te regenerează somatic și refac pofta de viață. Azi, nu… Nu voia. M-am mirat.

Și încă un lucru, destul de surprinzător! Am dat de-o mulțime de baxuri cu borcane de murături, în general castraveți bulgărești, din ăia în aracet, ceea ce m-a condus la ideea că fostul proprietar era turc. Bulgarii nu mai exportă conserve de mult, s-ar putea să fie o chestiune de demnitate, iar turcii profită curent. Și de ce le lăsase aici? E-o taină care-mi va rămâne ascunsă pe veci, mai ales că nu mi-am bătut prea mult capul, nu era treaba mea. O fi tăiat-o omul în pripă. România, mai vine câte-un necaz… Castraveți comison. Expirați, dar încă hrănitori

într-o oarecare măsură, pentru c-o surprindeam scoţând de la fund pasta albicioasă în care sedimentau. Mă vedea şi se ster-gea automat la gură de alb; aracetul nu ţine prea mult, probabil ieşise din garanţie. Un gest care-mi dădea un fel de fior; şi astăzi îmi dă, când rememorez. Să fi fost însărcinată şi nu se vedea?

— E bună, mămică? Să nu te căptuşeşti cu nişte bubite…

Şi toate îngrămădite în baia de sus, deci turcul se folosea de cea din subsol, dacă se folosea, pe asta făcând-o depozit. Nu m-a deranjat cu nimic, mai ales că aia de jos arăta mult mai bine, avea şi bideu, părând destinată unor abluţiuni de natură complexă. Mă sâcâie numai că Aurora scoate cu mâna aracetul din castraveţi, de parcă n-ar şti că ştiu, lucru care finalmente îngraşă sau strică stomacul, cu toate că-i lăsam bani pentru asta, trebuind doar să traverseze un scuar şi să-şi ia cât de proaspeţi dorea de la Mall. Nu, la depunerea aia poftea. M-am gândit la Paulin, să-l invit pe la noi dac-o fi ieşit din spital. Nu ştiu, dragă, de unde dobândise nesaţul acela pentr-un adeziv deja demodat. S-au inventat între timp o mie de cleiuri. Dar şi construcţia fără sfârşit la Snagov, praful ăla, te pot afecta decisiv! Am auzit că unii înghit metal, piuliţe, şuruburi. E foarte posibil ca, fără să ştiu, să fi alunecat către asta; aurolacul ce e? Ca un drog, ca o cădere. Doamne fereşte, în alcoolism. Nu e cazul, din fericire. Dar de ce pe ascuns, i-am mai interzis eu ceva? De ce se fereşte? Dacă-ţi place, nu te mai plânge de con-stipaţii! Şi te rog să cureţi clanţele alea, se lipeşte, pun mâna, mă şi enervez.

23.

Îl derulez pe Bassam. Iar şi iar. Mătănii. Răsuflă şi petrece mărgele printre degetuţele lui grăsălane şi aurii, cum învârte şi PIB-ul autohton. Ce-i în sufletul meu nu mai spun. Încerc să surprind amănunte inobservabile unui ochi neatent, dar pentru mine atât de răvăşitoare… Există pe digital şi momentul când ea se desprinde de tot ce-a fost tulburător între noi şi se-ndreaptă spre el. Zâmbetul acela schiţat, simulând alintarea – o cunosc, nu pot fi păcălit –, lângă faţa lui lărgită de-o fericire greoaie, îndreptară mitocăneşte spre aparat. O mână ridicată stângaci către inimă. Tristeţea din ochi. Laşitudinea de a-şi suprima firele cromate din părul ei unic, căci în interiorul arab se debarasa de batic… Folosire de blitz. Mi-ar plăcea să cred c-a suferit puţin, la-nceput. Nu se poate, ştii când faci o treabă urâtă, de asta se şi întorcea temporar în Kogălniceanu. Devenea evident că dorea expiere

şi nu obiectam.

Fast înainte. Un chin să parcurgi în viteză. Dai *pe repede* şi asişti la hurducătura vremelniciei. Fascinant. Absolut remarcabil. Tot ce e inefabil, trăirile pasagere pe care le observ numai eu, tresărirea simţirii, lucrul acela indicibil şi delicat luând-o la goană săltăreţ, chiar vulgar, într-o iuţire absurdă ce anulează detaliul. Nu se retine nimic, nici sec-venţial, o jale, deşi poţi admite că-i un rezumat. Oare ăsta-i modelul rememorării eliptice despre care se spune c-o ai în tunel, la final, în clipa supremă? M-ar deranja foarte mult. Deprimant. Un inventar, cu ce te alegi? S-ar putea ca Dumnezeu să fi permis invenţia lui *înainte pe repede* pentru a-ţi da o idee despre vacuitate. Nimic nu rămâne, totul aleargă. Nu eşti, n-ai trăit, n-ai făcut. Şi alergare spre ce, din moment ce mă simt sincron cu începutul catastrofal?

Apropo, citesc nu ştiu unde că povestea cu explozia primordială n-ar explica decât cinci la sută din teoria genezei. Cinci la sută, realizezi? Restul de patruzeci e-o materie neră despre care, evident, nu se ştie nimic şi alte cincizeci şi cinci de procente se pun în contul unei energii la fel de necunoscută. Adică, adică?… Băieţii ăştia nu sunt normali. Cum să reduci Universul la un singur B.B? Se-ntâmplă miliarde de hanguri în fiece clipă, dacă nu şi mai des. E greu de imaginat, aşa funcţionează, ce-o tot frecăm?! Dar ştii ce n-o să recunoască vreodată nenorocirii? îţi spun eu, fii atent. Ei admit despre coincidenţe c-ar fi efecte similare generate de cauze diverse. Admit şi că o singură cauză poate dezvolta efecte multiple, dacă am lua de pildă fluxul de electroni: electricitate, magnetism şi probabil o groază de alte prostii. Dar ia întreabă-i ce se află în locul acela strâmt şi privilegiat, exact între prielnică şi efecţel, acolo unde-au găsit ei energia obscură, ce se află acolo, ce face să se întâmple? N-o să-ţi spună, pentru că nici nu le trece prin cap. Hai să văd dacă ştii… Ce-i acolo? Spune, domnule, nu te jena, dă-ţi puţin cu părerea, toată lumea face la fel.

Şi mai tulburător e însă a derula banda pe *repede înapoi*… Ţi-ai dat seama? Asta mă-nne-bunește, pentru că natura nu cunoaşte mersul retroactiv. Dar tehnic, uite, este posibil. Tehnicitatea, deşi adusă de om, deci în natură şi ea, nu e naturală… Corect?

Răposata, n-am mai sunat-o de mult. Dau pe *play* şi asist la iubirea pentru Bassam. Cred că şi la el e la fel; amintirile nu se ordonează de la sine în consecuţie, mintea le pune, corpul mental. Câţi bani are omul ăsta, câte kile şi ce morman de noroc!… La fel de

secvenţial, goana asta spre început, către mine, un alt rezumat iluzoriu, dar gesturile, te-ai uitat la gest cât de cât? Pe mers *înapoi*, gestul e aspirat în el însuşi, se resoarbe în sine, e din alt teritoriu, e spectacular. Mai dau *stop* şi mă uit la câte-o fotogramă, dacă se nimereşte cu ea. Nimic consolator, împietrirea. Ah, dac-aş putea reproduce fizic reversul mişcării, mi-ar fi suficient pentru a demonstra că sunt contemporan cu prima scânteie şi cu propria cauză! Teribil. Mersul înapoi e dintr-o dimensiune divină. Jos pălăria! Dumnezeu, Cel risipit în El însuşi.

24.

Bassam, i-am dat telefon, n-a vrut să luăm masa undeva, cum se face.

— Lasă că vin la Zdudio, me blace la voi la Zdudio.

Asta-mi trebuie mie, să mă mai ştie şi Bolbo…

— Cum vreţi, Domnu' Bassam, dar să ştiţi c-ar putea să vă coste mai mult. Sunt lucruri care se pot discuta…

L-am luat cu bănuţul, pentru că toată lumea-i zgârcită. Cu cât ai mai mulţi, cu-atât dai mai greu. Funcţionează ireproşabil. În clipa următoare, m-a invitat la o *trattoria* afghană, aia de pe lângă piaţa Domenii, îi plăcea lui acolo. Cu toate că nici iefiiin, nici nu mă tăvălesc după bucătăria aia a lor.

— Ce se-ntâmplă… am molfăit o frază inaugurală, în timp ce-l priveam fascinat cum mastica la bastama de capră. Mi-l şi imaginam cum intră ăsta la Agricultură, de pildă, învârtind mărgică pe deget. Băieţi, am opt sute de mii de tone de pesticid taiwanez. Păi, n-avem şi noi, românesc? Lasă ce-aveţi voi românesc, clientul bagă trei milioane de para direct într-un *ojfshore* din Cipru. Şi licitaţia? S-au anunţat nişte canadieni şi un neamţ… Dau trei milioane de para? Cine are, câştigă! Dacă nu vreţi, îl duc la bulgari.

Omul ăsta mânca exemplar. Horcăia şi mânca. Poseda o gură perfect exersată, puteam să-mi închipui ce se petrece, contemplându-i limba vânoasă şi porţelanul tropăind umectat şi soios în mocirla bucală. Orice moleculă de gust se extrage printr-o storcire, chiftind prin băşici de salivă, se mixează, se-mpinge lingual direct spre papile – milioane de sexe căscate. O mecanică bine pusă la punct, o storcoşeală până la ultimul bob. Nu cred că suferea de stomac.

— Am studiat, îi spun, înregistrările cu toată atenţia, am înţeles ce doriţi.

— Da? Me bare frumos.

— Numai să ştiu din timp. Siria nu-i peste drum. Aranjaţi cu doamna pentr-o şedinţă foto ca lumea. Nu-i nevoie să anunţăm la studio.

— Asta, din bacate, nu se mai boate.

— De ce? E război în Irak, nu la voi.

— Avem război bezde tot, doamna nu mai avem.

Ce-ai spus?! Nu se poate! Am simţit că-mi trage cineva preşul. M-am înecat cu hummus, mi-a intrat pe trahee, am înghiţit strâmb! Oribil! Tuşeam. Îmi făcusem nişte planuri şi eu. Am Sperat în secret, am ţinut strâns în mine, mă proiectam împreună cu ea la nudişti, în nisip, între dune. O săptămână şi una de nopţi, uzând de camera foto în camera de la hotel Babilon, plătită desigur de către beneficiar…

— Nu se poate, reuşesc s-o fac în continuare pe prostul, de altfel singura opţiune onestă pe care omul a pus-o la punct când a avut de mimat inocenta.

— Se boate, se boate.

N-a intrat în detalii, deşi eram indignat, sunt convins că vedea. Observam, însă, că dădea paharul pe gât într-o manieră nedemnă pentru un musulman. Amprenta lui boreală…

— N-am ştiut, regret foarte mult.

Ce era să-i mai spun? Simulam compasiunea, măcar să nu pierd ciubucul. Beţiv suedez! Am dus şi eu paharul la buze, deşi presimţeam că iau un herpes imens, nu ştiu de la ce.

— Azimilam brea mult, îmi spune cu gura plină, probabil că mă uitam într-un fel.

— Ţineţi regim?

— Nu mai ţinem.

— Am auzit că se fac nişte adaptări la stomac ca să mănânci mai puţin…

— Am făcut. Am bus şi inelul de la zdomac, am bus tot. Nu lucrează. Bei aba şi, din zdomac mic, mâncare se moaie şi cade iar brin inel în zdomac brâncipal, aici, şi tot se azimilează total. Inel nu-i bun, bani bierdut!

— Zău?

— Se face acuma alta oberation. Te taie zdo-mac şi face zdomac mic, aşa. Be urma se ia bucata de la indezdinul şi te duce by bass la îndes din gros direct. Ce mănânci, dau afar, mănânci, dau afar!… Da

zeumb!

— Hai, lasă-mă!

— Foarte zgumb. Batruzecii de mii de euro pentru by bass.

Ei, poftim, mă gândeam, poate vrei să te sponsorizez. Dacă n-ai de-un by pass…

— Şi restul de intestine le scoate?

— Nu, le lasă în burta! Şi îndes din şi zdomac se ţine acolo, degeaba, în burtă. Deşeur, asta, by bass. Am necazur zentimantal şi la necazur zenti-mantal se ăngraş.

— Okay, îl opresc ca să nu intre-n detalii, eram şi la masă. Mergem, atunci, pe efecte. Extragem prim-planuri din doamna şi le *plombăm*, ştiu eu, pe ceva mai caracteristic: un foc în deşert.

un apus într-o oază – habar n-am cum e-n Siria aia –, ceva costume tradiţionale, dansuri, chestii din astea…

— Ce să facem?

— Îi suprapun ceva peste chip, dă mai bine. A înţeles, în sfârşit. S-a şi bucurat.

— Bot tu s-o facem aşa?

— Pot dar e nevoie de-o deplasare acolo, de asta vorbesc.

— Nu-i problem, deblazam beşte tot. Dar nu azda, desert. Facem foto la zonda cu betrol şi rafinărim.

— Foarte bine. Arhitectură, orice. Mă pregătesc şi v-anunţ.

Pentru Dumnezeu, Doamne, ciubucul măcar! Uite la ăsta cât poate să bage în el…

— Domnu' Zdradulat, aşa o femeie berfecta! Ca o amfetamina…

Am vrut să-i spun vorbeşti serios? dar n-am spus. Mă uitam la el, încercând să par oarecum. M-am pomenit că-i spun altceva.

— Aveţi necazuri sentimentale…

— Da. Şi mănânc.

— Dar vorbiţi binişor. Staţi de mult?

— De la 2000, la Alegerea. Obzervador de Euroba, adunci, tu-nţilegi? la Alegerea. Am venit de Zuedia. Ştii ce-am temut că gazesc? Habar nu

Ştiam de România nimic, decât tara de minerii şi hoţ şi de cobii abandonate la gara. Fura alegeri, fura valiza, fura abarat de maşina, fura tot ce găsim. Domnule, la aerobortul…

Şi cade pe gânduri. Am aşteptat răbdător să mai numere două bilute.

— Te blictisim? zice, băgând iar în gură.

— Da' de unde…

— Doamna Marinache, o mare ziarizda!

— Desigur.

— Debutată, frumos… Am cunoscut la Alegerea. Aşa o femeie! Eu sunt răutagios. Eu am venit cu răutate aici şi am zbus – România, căh! mult gunoi, ce România, zero, nimic! Aleger trucat şi blina de hoţ… Nu, doamna Marinache a venit se me ia interviu şi s-a brabadit lângă mine se ved cu ochii din cab ce oameni frumos e aici, dar cât s-a brabadit că se convinge la mine şi se zgoate tot răutat! Multă munca. Am văzut în zvărşit o femeie cu inima larga.

— Ia te uită, am mârâit.

— Ve zbun, aşa nişte aleger blacut! O doamnă fără odihna. Ce ţara frumos. România, cu oameni frumos şi cu aleger cinstit! Cel mai bun aleger de cât am umblat! Nu se combara. Nici la Bulgaria! Am fost şi Bascani… Tot aşa, aleeer berfect!

M-a săgetat destul de supărător. Îmi spusese, ţin minte, de-o deplasare prin Moldova pe undeva, poate chiar la Paşcani. Ziarul nemilos la care lucra… îmi venea să-l ucid. Mă strângea na-pronul la gât şi l-am aruncat în frapieră. Pun la suflet, chiar dacă tardiv.

— Vrei să blecăm? zice.

— Nu, nu. La boschetari nu v-a dus? V-a cărat prin canale?

— Ce? Cobii de la gara? Nu exizda. Asta minciuna pentru brobaganda şi breza de occident. Am văzut berzonal, este Brotecţia Cobii, nu exizda la zdrada. Cobii şi oameni frumos!

Desertul: eu cumâs, el ceva leşinat cu umplutură de mac, deja mă gândeam nu mă cunoaşte, nu-i trece prin cap că stă chiar cu mine la masă şi se forţează să fie amabil. Eu sunt acela, frate Bassam, eu i-am conferit cele mai mari satisfacţii!… Ceva în mine rânjeşte. Când tu o filmai ca un diletant. la mine se refugia, sărăcuţa, exasperată, în Kogălniceanu, în braţele mele, cu capul pe piept. Ceva sufletesc!

— Crezi la Dumnezeu? mă întrebă pe neaşteptate, după ce şi-a şters meticulos ambele comisuri şi bărbia.

— Cum să nu? Mi-am scos maşinal portofelul unde păstram iconiţa.

— Lasă, zice, blatezg eu…

Nici nu s-a uitat la ce-i arătam. Mă prinde de mână.

— Domnu' Zdradulat, vrei să facem cunoştinta be doamna?

— Eu?! De ce? Natural că îngheţi.

— S-o cunoşti. Dar dizgret, eşti dizgret?

— Poftim? Nu ştiu, stau prost cu timpul, n-am nimic împotrivă…

— Ai văzut că este filmată artizdic. Multe nud, ănţilegi? Foarte goală. Trebuie să fii mai dizgret.

— Sunt foarte discret.

— Este o debutată…

I – Da, dom'le, am văzut-o şi la televizor.

— Dacă ai s-o cunoşti, are să ţi se blaca enorm.

— Sunt căsătorit.

— Eu nu ănţileg de ce voi romani nu se blace nimic. Aşa o tară frumos şi aşa oameni bun şi tot nu ve blace nimic, mărăit toată ziu! Eu dacă nu cunoşteam pe doamna debutat Marinache, nu ănţilegeam pe Alah…

— Nu vorbiţi…

— Mi-a zbus, doamna a fost în munte Athos la Grecia, Dumnezeu batrunde orice, ezde ca un abur aşa, ca şi aer, ezde razbăndit pezde tot. Ştie de la călugăr, la Athos. Aşa o femeie n-am s-o mai văd.

Să sperăm, m-am surprins că-i urez. Cât mi-am răcit gura să le bag evidenţa asta în cap, şi Aurorei şi ei, ca să nu mai vorbesc! Aşa, Bassam, dragă, ia spune-mi tu cum stă treaba (…) Nu abur, şefliţ, e vorba de-o esenţă divină, imaterială: ai puţin ţa să-ţi închipui o plasmă? Ştii ce-i aia o plasmă? Ai să-mi spui că-i un televizor de pus pe perete; nu-i un televizor. N-ai idee ce-i aia şi n-ai nici organul de simţ. Mai subtilă ca gândul, pentru că şi gândul are substanţă. Sau eşti de părere că n-are? Ha, ha, Athos!… De ce sunt citat incorect?

— Crezi ca Dumnezeu ezde moşul cu barba! Şi mă ţintuia cu degetul pe care-şi înfăşurase rozariul, de s-au întors toţi afghanii din restaurant.

— Crezi ca Alah nu vorbeşte, zda azguns şi te băndeşte cu ochiul cum faci tu bacat… Şi pe urma te bate. Nu zda azguns, este aici, bezde tot, este razbăndit la toată Creaţie! De ce să fie azguns, ezde tot ce exizda şi zgaun şi maza şi iaurt şi eu şi mata, tot ce tu vezi şi nu vezi, tot ezde plin de Alah. Alah batrunde tot ca şi aer. Tot ezde batruns de Alah, nu este moşul pentru ca veşnic, nu are o vărzda. S-o cunoşti be ea, că te zbune.

— Doamna deputat Marinache…

— Domnu' Zdradulat, am necazur, am o zuta cinzeci de kil.

Noapte blăng că nu mai am doamna; blatezg, vreau s-o facem un film frumuşel.

Îţi dai zeama, azda-i Creaţia total, lucrare ber-fecta, nici nu trebui se mai uita la noi, ănţilegi? Alah ştie tot, ezde tot. Alah, Dumnezeu, eu zunt pentru ecumenismul. Dar ce idee frumos: nu exizda nimic, nici eu, nici mata, decât numai Alah. Vrei să citeşti nişte carte cu Alah şi Coran?

— Sigur că da… Ce să-i spun?

— Alah – tot, tot abzolut. Nu exizda nimic, numai Alah exizda la tot!

Ce vrea ăsta, mă atrage către Islam? A tăcut. Şi-a scos ochelarii şi citeşte nota, moment refle-xiv. La câţi bani învârte, ar trebui s-arunce un teanc de bancnote-n scrumieră, aşa cred că face Ţiriac. De ce sunt sărac şi nevoit să-l ascult? M-a distrus, m-a răpus. Paharul pe jumătate – imposibil să mă detaşez –, sunt creativ, pot să-mi închipui momentele care precedau aceste caste comunicări religioase, precum şi post-ludiul. Intru iar la balamuc. O s-ajung la Damasc!

Cui să-i spun asta? Ce te-aşteaptă acasă? Resimt o bruscă nevoie de Gilda, ca un sughiţ. Vreau o purificare. O ultimă fâlfâire de tinereţe mi se zbate în piept şi nu se dă dusă. O mai ţin cât se poate, încerc s-o îngrop, duc mâna la piept şi o ţin.

25.

Aurora, în baie. Închisă. Am bătut în uşă până la umilinţă. Nu vrea să iasă. Îi auzeam clefaitul. Şi peste tot te lipeşti de mizeria aia, aracet pe robineţii din baie, pe clanţe, pe farfurii, pe cuţit, pe cremoane… M-am săturat!

— Ieşi afară de-acolo! Castraveţii de ce nu-i mănânci?

Sunt sigur că-i unsă la gură.

Un strop de linişte, atâta pretind! M-am izolat între sălcii, dar ineficient. Sunete neplăcute. Pe malul bălţii mă simt la fel de-ncolţit ca şi-n magazia de scule. Nici vorbitul pe celular nu mai este ce-a fost…

— Te rog foarte mult, din cauza ta mi-am întrerupt şi lucrare şi tot!

— Ce spui?!

— Am crezut că vrei ceva de la viaţă.

— Eu n-am vrut ceva de la viaţă?

Asta-i bună! M-am opus eu vreodată la o lucrare? Nici când ai abandonat-o fără să mă previi n-am crâcnit. Pe mine mă scoţi vinovat?!

Uite, domnule! Cine era subiectul de studiu? M-ai măsurat, m-am lăsat, m-ai palpat cât ai vrut! Altul avea atâta răbdare? Știi ce, depășim niște limite… Am și eu niște nervi. M-am oferit dezbrăcat de prejudecăți, cine crezi c-ar accepta o asemenea temă? C-am fost prost de bun! La nedreptate, nu știu, eu mă urc pe pereți!… Pentru c-am văzut că nu sună și-am zis, lasă, hai, treacă de la mine și asta, o sun eu, n-am să mor. Pun mâna și-i dau telefon. Ca s-aud ce aud!

— Ești ocupată, ce faci?

— Sunt destul de-ocupată.

Da? Ocupată? Nici nu-ntreabă ce-ar întreba orice doctor.

— Ai lăsat-o, pentru că stagnai cu lucrarea. Ești frigidă, nu duci la capăt nimic.

— Ai vrea tu să fii frigid cum sunt eu… Tu ai făcut o frigidă din mine!

— Cine m-a avertizat că-i frigidă? Am înțeles că totu-i profesional.

— Ca să nu-ți mai induc un complex. Ești și-așa vai de capul tău…

— A, deci nu ești frigidă, eu eram orb.

— Nu știu ce ești. Poate cu tine eram. Nu s-a plâns încă nimeni.

Pe cuvânt, e chiar jignitor. Ne mai vedem sau ce facem?

— Sunt ocupată.

— Nu ne mai vedem niciodată?

— N-auzi că sunt ocupată?

Și ce să-nțeleg eu de-aici? Ne vedem sau nu ne vedem? Mă, îți vine, pe cuvânt dacă nu! Ziua proastă-i infecțioasă, se ia. Ascultă ce-ți spun! Muream dacă n-o întrebam ce mai faci?…

Lumea, la-nceput, a fost friguroasă. Frigida e-un arhetip. Abia după ce-au început să funcționeze *luminătorii* au venit și căldura și femeia comună și căldura femeii. Eva, desigur, frigidă-beton, femela esențială! Șarpele simbolizează răceala; e semnul ei, o frigidă. Mă gândesc la bietul Adam, defectiv maternal, chinuit de virginitate și arzând de dorința de-a atinge alt sân… Dacă se poate, mai cald. Gilda, cu însușirile tale paradiziace, de ce iroseşti?

Dorel e la *D*. Dau la *D* și apăs. De fapt, pe el am vrut să-l sun primul, dar nu se forma și nu știu de ce m-am dus pe agendă la *G*… Aurora umbla undeva prin bucătărie, la demisol; mi s-a părut un moment potrivit ca să sun. Pe neașteptate, mă trezesc cu ea lângă

mine. Urcă scara pe vârfuri să mă surprindă. M-a găsit plin de nervi.

— Nu răspunde Dorel. Să nu te mai prind la borcanele alea, că le sparg cu ciocanul!

Când am ridicat ochii, mi s-a părut că se mişcă încetinit, într-un mediu mai dens, ca în miere. Nu m-am panicat, oricum avea un fel molatec de-a exista. M-am săturat de medicamentele şi knedlele ei! Asta ştie: *knedle* şi supă de roşii cu *nokărle*. Probabil mă pândea o nouă repriză de ameţeli şi ceea ce vedeam nu era decât începutul.

— Da ce-ai cu Dorel? mă atacă în felul acela cleios. Acum, după tot aracetul, mi se pare mai rău, ora lanti.

— Tu auzi ce ţi-am spus?

— Hai, gata! Am poftit şi eu la ceva o dată la o sută de ani!… Ce atâta? Nu mai iau, mă constipă.

— Ştii ce otrăvuri se bagă-n conservele astea?

— Ştiu, dragă, îmi face rău, mă şi arde. E prea lipicios. Ce mai vrei cu Dorel?

— Sosul ăla trebuie să fie din secolul paişpe.

— Da, se lasă la fund. Nu mai, gata! Altă treabă nu ai?

În sfârşit, sună ăla. M-o fi găsit la *ratate*.

— Măi, Dorele, aş vrea să-mi iau aspiratorul de-acolo. E-n debaraua de sus.

— Băi, parc-am fi-n filmele alea cu proşti! în troaca aia stai tu?

— Ce să fac? Bagă-l în portbagaj într-o zi.

— Vino duminică, dau un drink. Stăm la un pahar de ceva şi ţi-l iei.

— E ziua ta sau ce e?

— Te-ai acomodat cât de cât?

— Alo…

Iar s-a-ntrerupt. Asta înseamnă să suni din Snagov!

— Ne invită duminică, are un party, o informez pe un ton sâcâit, deşi, interior, eram destul de interesat. Poate vine şi Răposata. Ia să văd cum mai cară şi alţii navete cu bere, mie mi s-a cam aplecat.

— Nu merg nicăieri, mă previne, în timp ce coboară spre baia de jos. Din nou, părea că translează cu mâna la burtă. Fiecare pas, cu multă atenţie. Ai văzut cum înaintează un cameleon? Nu m-am mirat, nu m-am neliniştit, nu nimic. Aveam mai degrabă o suspiciune disimulată şi ceva bănuieli.

— Da ce-ai de gând să faci?

— Mă simt rău. Nu mai ies. Stau la televizor. Stai la televizor… Ce-are, dom'le, şi aia cu mine, aşa, dintr-odată? Ce i-am făcut? Nu trebuia să-i spun că-i frigidă, dar cine ştia c-o deranjează mai nou? Eu n-aş avea nimic de obiectat. A fi frigidă e-o calitate paradiziacă. Nu spune peste tot că-i frigidă?

Iar dau peste ea la tocşou. Lasă o impresie de femeie onestă. Răposata purta un taior ivoar peste-o fustă pepit. Tocuri înalte, e moartă după tocuri înalte, cât mai înalte! Şi părul ei decadent, oficial, cenuşiu. Mă excită ca la nebuni. Ghiceam în adâncuri, pânditoare şi mată, o lenjerie cobalt sau de-un gri satinat. Nu-i frigidă, din nefericire se simte şi orice bănuială ar insulta-o dramatic. Ne împărtăşea despre cinstea şi moralitatea care-ar trebui să definească mediul politic; o părere ce inspiră, totuşi, răcoare din punct de vedere ideologic. Am făcut un *zoom* imaginar înspre buzele ei mângâioase; mă surprind tot mai des făcând lucrul ăsta. Atunci a fost şi momentul de care vorbeam, când am simţit o evanescentă. Gura aceea pronunţa atât de tulburător cuvântul onestitate, precum şi alte câteva înfrânări şi virtuţi!… Imaginează-ţi onestitate, *cu* o… o, cu buzele uşor rotunjite. Nu mai pot, ori ea aici, lângă mine, ori eu la partid alături de ea, în aceeaşi credinţă şi-n aceeaşi doctrină!

Geneză… Se poate imagina o civilizaţie ultra. E de presupus c-au existat, tot pe-aici, un şir de culturi proto, super-evoluate, de care s-a ales praful, cum se va alege curând şi de-a noastră dacă se cheamă cultură, nu vreau să supăr pe nimeni. Pe *repede înapoi*\ *Fast backward*… Se imaginează arhitectură îngropată-n moloz, cu telecomandă, purulenţă in vitro, cyber-*fucking*, cyber-infatuare, tabula rasa şi agonia credinţei. Se merge aşa, regresiv; Africa intră la loc în subsuoara Braziliei, omul se urcă-napoi în copac lângă cumnatul lui, cimpan-Zeul. Îţi reprezinţi carnagiul antropofag pentru ultima sucţiune de măduvioară, pentru cea mai atoasă urzică de masticat. Într-un final, afundată-n deşert, supravieţuieşte o matcă: femela monstruoasă, păroasă, ţâţoasă, în chiloţi de neon, cea mai rezistentă între bigfooţi. Biruitoarea! Regină, virgină şi sură. Şi violetă… Din ea va pleca lumea nouă, în milioane de ani, prin gynospermie, reluând ciclul originar, mensual.

Mă controlez dificil. Violeta revine în mine c-o violenţă cecenă. Speram s-o văd la Snagov, în fosta mea casă. Dorel n-ar fi ratat s-o invite, afară doar dacă nu era în şedinţă pe undeva. Problema e: îi spun

de Bassam, sau nu-i spun? Că nu e aşa, există unele poze care pun o problemă… Tubulatura sobră a unei atomo-centrale şi doamna deputat Marinache destul de goluţă, c-un picior suspendat… I-ar conveni, când măgarii ăştia din presă atâta aşteaptă? Ştie că sunt pe punctul să dau o gonetă pe urmele ei? S-ar putea să blocheze toată Siria c-un telefon. Nu mai vorbesc de bani; se duce totul în fras.

Dar şi dacă i se pare interesant, m-ar surprinde, poate, cu indiscreţii inestimabile, care nu ştiu la ce mi-ar putea folosi, în afara unei conversaţii tihnite. O să-mi spună instinctul, mi-am zis. Măcar s-o uimesc şi s-o atrag ca pe vremuri; m-azia de scule mai este. Încă n-aveam de unde să ştiu că viaţa mea urma să ia o turnură atât de anarhică…

Aurora-acasă; perfect. Arealul ce-mi era rezervat să mă mişc se mărea binişor. Totodată ştiam de ce preferă o recluziune, nu era greu de ghicit. Numai să n-o găsesc iar boită la gură, mă stăpânesc tot mai greu. Mă enervează chiar şi acum, în momentul reprezentării. Am în nări mirosul de aracet. O să mă bage în balamuc sau în afaceri consolatoare cu fonduri. Deşi sunt conştient şi văd clar; aşa e ficţiunea ce mi-a fost dată. Aş merita, poate, alta. Bun. Plin de lume cu pahare de plastic. Când spun lume, mă refer la lumea aceea: pipiţe, dudui confiate, agresate de vârstă sau de lipide, bandiţi de presă, decapotabili în *leasing*, şmecheri oficiali şi parlamentari anonimi. Răposata nu, la prima vedere. Dar, faptul că abunda tinerimea şi băutura dădea locului un farmec activ. Călcau peste flori, asta mă deprima, recunosc, şi nici nu puteam să le spun; aparent nu eram la mine acasă.

nu eu îi poftisem. Mi-am asumat cincizeci de grame, un modest început, şi m-am tras pe lângă infante. Dar cine să te prezinte şi, mai ales, cât interes poţi induce, şomer şi cu nuanţa asta în păr – gri-târziu… Sunetist? mă plictiseşti, să fii sănătos! E preocupat cineva de ce ureche posed? Practic, eram aici pentru aspirator.

Singurul care s-a bucurat dureros că mă vede, doar Lord… I-I lăsasem până la toamnă; a-l trambala şi pe el în provizoratul din Bucureşti nici nu putea să-mi treacă prin cap. Aveau preparate cu carne; m-am aplecat spre el cu un preparat. Lord, plin, îl îndopau scandalos aruncându-i mezel, dar de luat a luat, reticent, aproape în silă, ca să nu mă vexez. Iubesc animalele.

La petrecerile astea, dacă nu cunoşti lumea, nu prea ai multe alternative. Iei un pahar ca să ai şi tu un raport. Cincizeci de grame. Un

contact cu ceva. Altfel, te cuprinde singurătatea şi te simţi marginal. Iar lucrul se vede. Am aruncat recipientul golit, oricum era de unică folosinţă, dar nu ca nesimţiţii din jur, eu la cos; coşul – o cutie de detergent, şi-am plecat s-o caut pe Violeta. Nu era nicăieri.

— Unde-i, mă? î} întreb pe Dorel, când dau în sfârşit peste el. Tot în negru, un lamantin cu genunchii cărnoşi.

— Are nişte probleme. Poate vine mai târziu, dar nu era sigură.

— Ce probleme?

— Are probleme, şi-a dat demisia din minister.

— Hai, lasă-mă! Când?

Ministrul meu!… M-a lovit de parcă intrasem cu tibia în calorifer.

— Nu s-a anunţat oficial. Poate mâine. Oricum, un post de rahat. Cultură, ce-i aia! Acu-ma-i de prins un loc în Parlament la Strasbourg, ce să cauţi la minister, te ratezi!

— De unde ştii? De la ea?

— Care-i problema? Ai venit să iei chestia aia?

— Da, mi-am pus şi cravată… Uite, mă, cum calcă pe straturi. De ce nu le spui?

— Cum să le spun?

— Am muncit, dă-o-n mă-sa! Cine strânge toate gunoaiele astea?

— Te-am pus eu la treabă? Se-mbată, ce să le fac? Chem o firmă şi facem curat.

— Pune-le un preş, că nici nu se şterg pe picioare.

— Ai venit să mă aia la cap? Cum vrei să le spun? Zi-le tu.

Mă iau după el şi-n verandă – nenorocire! Exact la ce te aştepţi: urme de noroi, pahare stâlcite, maglavais pe pereţi.

— Ce-i asta, Dorele, mă bagi în spital?! M-a costat o căruţă de bani.

— Ce-anume?

— Uite labe murdare pe şaltăr, ce pizda mă-sii faceţi aici? Urme de câine. Băgaţi şi câinele-n casă?

— Mă, nu pot să-i supraveghez, am şi eu un obraz. Dar de ce te ataci? Ţi-o dau înapoi cum a fost. Facem curat, văruim.

— Îmi bag picioarele-n tot.

— Aşteaptă-mă să-ţi aduc treaba aia. Unde-i?

— În debara. Îl iau eu.

— Nu, stai aici. E cineva care doarme. Care-i maşina? Stai acolo,

că vin.

Domnule, când pigulești milimetru cu milimetru, când tragi de bănuț, vai de mama ta, numai tu știi cum faci și vezi că-i doare-n pantof, porcăiesc tot ce-apucă, te ia, pe cuvânt, îți vine să te-arunci peste geam! Aș fi sunat-o pe Violeta să știu măcar ce-are femeia de gând. Mai stau sau mă car? Că dacă-mi aduce aspiratorul, e ca și un pa. Tastez ca orbetele. Nu răspunde. Nu răspunde, are probleme… Pipăi prin buzunare, ce senzație de neputință idioată când îți uiți ochelarii! Telefon de rahat, scrie minuscul. Mai pune-mi cincizeci de grame. Și-o sun și pe Gilda. Mă mânca undeva…

— Ce face prințesa?

— Da. Tu ești? Dormeam, m-ai trezit.

— Vai, n-am vrut. La ora asta? Iau ceva bun și vin pe la tine?

— Nu-s acasă.

— Dar unde dormi?

— Nu știu, pe la Snagov, pe-undeva. Am băut. Snagov? Pe-undeva? Dorel tocmai venea cu aspiratorul. Îl învelise în ziar și-l căra pe șest nu știu cum, model vechi, cine știe, nu m-ar mira să-i fi fost rușine cu el. Domnule, ăștia-s cuplați, viețuiesc împreună… Pe cuvânt, dacă nu! Și cine le face lipeala: un bou!

— Ce-ai zice, îi șoptesc în mobil, pentru că Dorel mai avea vreo treizeci de metri, să dau peste tine-n culcuș? Deranjez? Mă aștepți un minut?

— Măi Giani, tu vrei să știe și nevastă-ta cu ce te ocupi? Nu ți-e rușine puțin? Ești om bătrân, ai un psihic labil.

Și-nchide. Chestia cu omul bătrân m-a rănit mai mult decât referirea cealaltă, la psihic. Până acum nu mi-a spus-o. Foarte bine… Dorel vine cu obiectul și deschid portbagajul. Îmi venea să-l pocnesc. Ne-am strâns mâna. Nu plec. Iau încă cincizeci și rămân. Adun ostentativ peturi și cocoloașe, le car la gunoi. Cineva mă ia drept altcineva și-mi arată o doză desfigurată de bere s-o strâng.

Le zornăia la picioare de mult, am și auzit-o. Ce crezi că fac? îl înjur? Nu. O ridic și-o depun, poate se uită nenorocitul și-nvață ceva.

Toți neisprăviții cu nervii în pioneze, vipi de doi lei! Mitocani deprimați. Mă uitam la lumea aceasta de joasă extracție, știind despre ea că-i tot ce-a dat mai nobil acest pământ roditor; nu te poți enerva pe ficțiuni. Am admis înc-o dată cănu-i decât iluzia mea, deranjantă, ce-i drept, și-am mai servit un număr de grame. Din nou senzația aceea

dezgustătoare la o privire în plan general, o mişcare vâscoasă dublată uneori de ea însăşi. Nu scap de impresia asta de ireal. Aveam şi maşina, s-ar putea ivi o problemă în aerul expirat, dar la nevoie există autobuze sau tren. Pentru 'napoi. Eram amărât. Ipocrito, ai simţit unde-i banul şi nu scapi ocazia să-mi întorci curul ăla frigid, cu fâţărnicie! Cine te-a băgat, doamnă doctor, în relaţii cu el? Cine te-a luat în serios cu Irakul? Adevăru-i că o detestam. În chiar mobila mea! *Niciodată nu m-am simţit mai femeie*… atunci, cu salteaua, în ploaie! Execuţi acum tratamente în dormitorul la care-am muncit patru ani, zaci la cincizeci de metri de mine şi mă ameninţi cu Aurora?!… Voiam un scandal, nu mă gândeam numai la o satisfacţie. Puteam să mă duc peste ei, dar mi-am zis lasă-i, bre, ce rezolvi?

Oricum e-un lucru care s-a întâmplat mai demult, fatalmente, şi-l privesc de-aici, ora lanti, cu încetinitorul ăsta greţos, ca o globulă; bula unei băsini într-o cutie cu vaselină.

M-am întors spre mamelonul unde văzusem cândva coţofene. Nu mai erau coţofene. Părea singurul loc ecologic. L-am dezlegat pe Lord şi-am urcat. Ce lume! Vorbeam singur şi câinele credea că am ceva să-i propun, căci se-ntorcea şi mă privea cu seriozitate. Scaieţi. Călcam şantaliu, mi-a scăzut rezistenţa. Altă dată puteam şi trei zile şi nici nu bănuiai c-aş fi asupra unui pahar. De necrezut, nici nu scrupul! Ea vrea în Irak! Calcă peste cadavre.

Şi-n clipa aceea am simţit că mă decantez… Mi s-a ridicat din picioare un abur uşor, vorba ei – o Iluminare. Voluptatea, au ralenti. Mintea a-nceput să-mi lucreze algebric. Vrei în Irak? De ce nu vorbeşti? Te duce Bassam. Te prezint, spun că eşti ziarista care-i face comanda, iar de la Damasc la Bagdad treci un şanţ… Nici nu ştii când ajungi în Irak. Nu-i minunat în Irak? Acolo dispar jurnalişti. Mai ales ăştia de fac cercetări despre alţi jurnalişti dispăruţi în Irak. Putem aranja. Plăteşte bigfootul despăgubirea şi facem şi-un ban.

M-a trezit din visare o haită de câini vagabonzi care s-au năpustit peste noi cu o ferocitate de hiene. M-am făcut că m-aplec, că iau pietre, nimic, erau puşi pe distrus. L-am asmuţit şi pe Lord, degeaba, se retrăsese-n spatele meu, la picior, îl şi înţeleg. Nişte ţoape turbate. N-au dreptate şi tărcile alea să-i mănânce de vii? Javre sălbăticite, de ce nu le-mpuşcă?! Ce ţară e asta?

Admit că totu-i fata morgana, dar dacă mi se cere să intru deliberat în iluzie, dacă se contează pe mine c-aş putea colabora la o

înscenare, atunci s-o facem măreaţă!… Implicăm şi serviciile. *Şi* doi sau trei preşedinţi… M-am urcat în maşină, nu eram foarte beat. Am mai condus eu ciupit. Fără greşeli, asta-i singura grijă. Târfa nenorocită! Cel mai bine-ar fi să organizăm o răpire la sirieni, de la bun început, lăsând impresia c-a dispărut în Irak. S-o caute, după aia, ca-n lacul morii!… Ah, şi să vin peste ea, acolo unde stau ăia doi în faţa carpetei, cu kalaşnikovuri despiedicate, cum e doamna doctor, pe românește, vreţi să-i transmiteţi ceva Aurorei? Ce-aţi fi dispusă să-mi acordaţi pentr-o bucăţică de zahăr?

Curba asta am luat-o destul de idiot. Noroc că nu l-am speriat decât pe Logan. Nicio problemă. M-am mai urcat trotilat. Când conduc, devin de-o luciditate-cristal. Da… Ştii care-i partea inteligentă – i *că* dacă intru-n treaba asta şi organizez o răpire, înseamnă că refac cu bună ştiinţă un eveniment deja întâmplat, nu mai stau să explic. Trag incoerent spre Big Bang, îndărăt. Deci, eşec. Impresia timpului nu poate fi retroactivă, e numai încetinită…

Cine, timpul nu-i retroactiv, de ce, că nu-s în stare să-l îndes înapoi în mod raţional? Şi dacă asta-i altă înşelăciune, căci nu cade sub simţuri nici ea?… Tot ce nu cade sub simţuri nu are iluzia logicii, adică Iluzia însăşi. Atunci, cum? Uite aşa! Dacă tentezi refacerea unei acţiuni deja întâmplate – luăm ipoteza că Gilda-i răpită din momentul B.B. –, înseamnă c-ar trebui să intervină obligatoriu ceva şi nu reuşeşti: se blochează sistemul. Iniţiezi recidiva, dar te trezeşti că survine un vector şi totul cade cumva de la sine. Tocmai asta poate fi proba, ca-n aritmetică. Mi se pare elementar. Nu se leagă, mi se rupe, nu s-a legat!… O fac, să ştiu de bine că nu ştiu ce fac. E ca şi răpită; să văd eu matematic că se intră-n blocaj!

Echipajul… Caraliii se văd chiar în faţă, rulează încet, ora lanti, sub viteza legală. Şoseaua – şir indian, nu prea îndrăzneşte nimeni să-i depăşească. Apoi, prinde fiecare momentul şi se saltă timid. Mai bine rămân în spatele lor. N-or să se-ntoarcă ca să-mi pună fiola: mă, tu ăla care mă calci de-o oră pe ştaifuri, ia suflă-aici! De ce mergi mata sub viteză, ce ai de-ascuns? Stau cuminte în urmă. Nu-i mai deşteaptă o treabă ca asta? Aşa m-au dus pân' acasă. Aşa am ajuns. Cu maşina poliţiei.

Totuşi, m-am dat jos destul de stresat. Ia încearcă să te ţii în coada lor cu trei sute cincizeci de grame în cap… Ai alea, maţe? Plus sentimentul neplăcut, persistent, pe care ţi-l dă spectacolul

vandalizării propriei case – să fiu nu ştiu cum dacă nu-l pun la plată, îi mai iau două mii, nici nu stau la discuţii! –, şi toată treaba cu Gilda. Vii supărat.

— Aurora, o strig, văzând că nu se arată. Am crezut că-i în dormitor, să ştii că s-a pus iar pe tranchilizante! îmi scot pantofii şi m-apro-pii încet, n-aveam niciun chef s-o trezesc. De unde! Patul nedesfăcut. Cobor scara, o fi la demisol, mă gândeam, dar pustiu. A plecat undeva. Şi uşa deschisă?…

— Aurora!

Când o aud sus, plescăind. Urc în viteză – ce faci în baie? închisă pe dinăuntru cu zăvoraşul.

— Dă-mi drumul. Ţi-e rău?

— Stai că ies, stai puţin…

— Da ce faci acolo?

— Fac baie.

— Şi de ce n-aud apa?

— Lasă-mă, dragă, în pace!

E clar ce făcea. Credea că întârzii. Exact cum mă şi aşteptam.

— Aurora, mă enervezi, ieşi de-acolo că sparg uşa asta!

Ştii ce-am făcut? j\m închis-o pe dinafară cu cheia. Eram şi nervos şi poate grizat. Cheia am simţit-o căzând în timp ce zgâlţâiam clanţa. Am băgat-o şi-am răsucit-o. Stai acolo şi mănâncă până te lipeşti de pereţi. Ai şi apă, bea apă! O ţin, mă gândeam, cât o ţin şi-i dau drumul. Dacă te constipă, ai acolo ce-ţi trebuie. Stai acolo! Trebuie să intervii cât de cât…

Şi-am coborât în baia de jos, poate-mi venea chef de duş, nu eram chiar foarte pornit. Nu-mi ieşea din minte mizeria aia. Aproape c-o uitasem, pe Violeta şi demisia ei. Aveam o mâhnire nedesluşită, ca o mahmureală, ai avut chestia asta? Doamna mă evită, e clar. Dar, pentru Dumnezeu, ce crimă am făcut? Ideile astea fixe, nu-mi spune mie, ştiu cum derivă. Toate-s sugestionabile. Eu, adică, am venit cu frigiditatea şi i-am plasat-o cu timpul… E culmea! Pot eu să las o femeie frigidă? Că invers se-ntâmplă. Dai peste nu ştiu ce indolentă şi te lasă pe viaţă infirm. Stăm noi de vorbă, peste două săptămâni, în Irak!…

Mă frământă o treabă. Soţia începe să bată în uşă, nu mă pot concentra. Mă frământă o treabă… încep să resimt dureros depărtarea de Violeta, acum când o aşteaptă Strasbourg-ul şi opt mii pe lună, bani verzi. Puţin îi pasă dacă a deplasat în mine ceva. Am să rămân virginal,

am ajuns să admit. Cu câteva ceasuri în urmă, aveam un sentiment sfâşietor pentru Gilda. La suma asta, laşi chiar şi Ministerul Economiei, unde faci un bănuţ, aşa se aude… Şi observ că, practic, e aceeaşi suferinţă majoră, se schimbă numai obiectul. Pare ieşit din comun, dar nu e. Uite de ce: Suferinţa, cu majusculă, e derivată din cauza primară, sper că suntem de acord. E o rupere. E de neevitat, pentru că-i trăită deja, conform teoriei. După ce-am consumat-o, suntem îndureraţii ei spectatori. Ora lanti; spectatorul trenant. Până aici, mi se pare chiar demonstrabil. Însă!… Există impresia c-aş avea mai multe nefericiri. De unde vine iluzia asta?

— Ghighi!!

Nu există mai multe nefericiri, există doar una, declanşatoare, iar calvarul îmbracă simultan o diversitate de forme. Cazul meu: Aurora, care-o să strice uşa aceea, Gilda, oricine… chiar Bolbo-ceanu. Suprimă-l pe Bolbo, vei suferi instantaneu pentru Gilda, deoarece Creaţia nu cunoaşte cenzura, totul e plin, totul este continuu şi în prefacere, cum spune şi termodinamica.

— Ghighi, dă-mi drumul!

Aşa… Unde-am rămas? Bate-n uşă şi mă distrage. E obligatoriu să suferi pentru ceva; dacă s-ar şti treaba asta, ar fi mai puţină amărăciune. Chestia cu Marele Bang nu-i invenţia mea… O explozie înseamnă a rupe, e-o durere imensă repartizată în mod coerent. Materia însăşi e îndurerată. Sunt convins că dacă-mi propun o suprimare la Gilda – nu mai bate, mamă, vin imediat! –, voi suferi la fel, fără nicio tranziţie, pentru Aurora, soţia, care mă calcă pe nervi. Totuşi… rămâne un totuşi, deocamdată nu pot să trec peste el, de ce efecte diverse au la origine acelaşi prin\f cipiu de unicitate? De ce două seminţe dintr-un receptacol comun, un testicul să zicem, nu dau plaâitule identice? între cauză şi efect mai survine ceva, e ceva, acolo, subtil, ce-i acolo?…

— Ce-i acolo?!

— Deschide să ies!

26.

O ţin izolată de-o săptămână. Am fost pe punctul s-o las, am pus chiar mâna pe cheie, dar am avut o reţinere. Nu, dragă, sunt sigur că încă mai poţi… Ceva m-a făcut să amân.

— Ia stai acolo, i-am spus. Ai terminat de mâncat?

Imposibil, era o cantitate imensă. Îi spun de obicei aracet, din

cauza unei depuneri vâscoase ce bate înspre alb şi care, la învechire, se observă pe fundul borcanului. Ştiu că nu-i adeziv, nu-s nebun, castraveţii bulgari sunt un produs chimic ceva mai complex, dar care, uite, se comportă cu timpul sedimentar. De aia sunt şi gustoşi, o aud rontăind. N-aş fi crezut c-o s-atace şi castraveţii, probabil că aracetul îmbibă, gustul devine comun. Mi-a venit *aracet*, pentru că aracet se pune la noi în brânza de vaci şi smântână, E posibil să fie mai ieftin ca materie primă, n-am întrebat.

Produsul devine, evident, mai „legat". Supărarea la burtă e remarcabilă; să nu mai văd brânză!

Iniţial, sigur, aş fi fost tentat s-o iau mai dramatic. A debutat c-o criză sonoră peste volumul de decibeli în care trăiesc de mulţi ani. Chiar asta m-a făcut să rezist.

— Ia să văd, mai poţi? Dă-i 'nainte! Ţipete, a scuturat clanţa, m-a făcut în tot felul, dar cum casa-i plasată-n fundul unei curţi prăpădite şi fiind în profesie, am putut s-o anihilez c-un zgomot de fond adecvat, gen Radio România Actualităţi, pentru care se percepe impozit.

— Aud vecinii, nu te gândeşti cât de cât? Buna reputaţie a familiei mele n-a suferit nici acum. În două, trei zile s-a liniştit, chiar suspect, întorcându-se la cornisoni şi la viaţa în recluziune căreia a considerat să i se dedice. În cele din urmă te obişnuieşti cu orice, cu armata, cu puşcăria, eu am început să folosesc baia cealaltă, iar o bună parte din discuţiile conjugale legate de asta au dispărut în tăcere.

Un singur lucru-i lipsea, dar n-am putut s-o ajut. N-avea televizor. Am lăsat deschisă uşa sufrageriei şi dădeam sonorul mai tare. În felul acesta putea s-audă un film, un tocşou, deşi mai mult ar fi fost de văzut. Mai luam un scaun şi-i citeam în faţa băii din Fowles, *Colecţionarul*. Ştia să aprecieze literatura, destinul acelei nefericite o emoţiona. În semn de recunoştinţă sau noapte-bună îmi mai trecea pe sub prag vreun beţigaş de curăţat în ureche, un pliculeţ cu şampon. Eram relativ mulţumiţi, dar ştiam că nu-i bine. Mai ales c-avea nevoie de-o salteluţă pentru cada-n care dormea şi ştia că nu puteam să-i deschid. Robinetul începuse şi ăla să-i supureze peste picioare, trebuia să-i schimbe cineva garnitura. Cum?! Măcar un lighean, o găleată… Pe unde? S-ajurat, ştiam că are cuvânt şi i-am deschis, ce să fac? i-am deschis şi i-am dat. Am închis-o la loc, dar nu era bine… Se crease o relaţie nouă, aproape biunivocă, erotică practic. Dacă devine agreabil sau liniştitor în vreun sens oarecare, la ce bun s-o mai faci?

M-am dus imediat şi-am cumpărat nişte prune. *Knedle* nu mai făcusem, bucătăria c-a ei, dar, nu ştiu de ce, era terminată după găluştele astea austro-ungare. Aluatul trebuie să fie consistent şi cleios; nu prea-mi iese. Nici nu pun aracet, din principiu. Merg cumsecade pe gris. Mi-au ieşit aşa-şi-aşa, dar nu asta contează; mirosul e totul. Mirosu-i isterizant! M-am aşezat să le clefai chiar în faţa băii, pe hol. Ştiam c-o atinge, s-a lăsat o tăcere lividă. Mestecam *knedle* şi aşteptam; nu poţi mânca la nesfârşit castraveţi, ai nevoie şi de ceva cald, o schimbare…

— Eşti în halat? mă întrebă într-un târziu, obosită. Pune-ţi halatul, că trage.

— Da, mamă. Ţi-ai luat pastiluţa?

Când nu era lângă mine, iar necazurile ei se mutau în abstract, descopeream c-o iubesc. Ce mă intriga era calmul acesta neaşteptat şi acomodarea cu situaţia. Avea să urmeze, desigur, şi disperarea preconizată – mă gândeam tot timpul la Gilda –, trebuia umilită, trebuia să rezist şi s-o mai ţin închisă o săptămână sau două. Mi-o închipuiam în spatele uşii pe doamna doctor, în claustrare. La rece. Acum eu eram acela care-o studia şi-i nota riguros fiecare simptom. În frigiditate. L-am sunat pe Bassam ca să nu se răcească.

— Când plecăm? Ca să ştiu, să-mi iau liber…

— A abarut o problemă, Da aranjăm; două, trei zabtamăni… Va zun eu.

— Dar ce s-a-ntâmplat?

— Doamna Violeta este blecat.

Văzusem şi eu la televizor. Dorel ştiuse din

3 J

vreme. Ministerul e liber.

— Nu se poate!

— Va zbun…

Excelent! Ah, ce-ţi pregătesc, Gilda Gal!… Dar să cunoaştem întâi suferinţa, să ne familiarizăm cu prospectul.

— Bassam, am nevoie să studiez terenul înainte de asta. Ca să fie la fix. Dacă începem să bâjbâim, te costă ca la nebuni, îţi spun sigur.

I

începusem să-l tutuiesc, fără niciun motiv, îmi devenise mai familiar.

— Nu bot, ma intarnez la zbitalul.

— Pentru operaţia aia?

— Când doriţi să blecaţi?

— Nu ştiu, peste zece zile, nu ştiu, oricum înainte. Plec şi singur, dacă nu poţi.

Normal că-i nevoie de-o prospectare. O ascultam, încercând să ghicesc ce face în baie, de ce nu disperă". Abia mă ţin să nu-i spun. Cred că m-ar înţelege. Ştie şi ea că returul de la efect către sursă e-o utopie mai grandioasă decât tentativa unui perpetuum. O cunosc, ar colabora bucuroasă. Ori, tocmai asta evit. Sunt plin de compasiune, o iubesc, nu se pune problema, dar trebuie să cunosc prin ce trece; mai târziu, n-o să pot asista. Să mai fac nişte knedle…

Nu ştiu dacă se pune şi ou, mă sfiesc s-o întreb. Am lăsat la Snagov o bucătărie superbă, plină de roboţi, de storcătoare de firmă, plină de cărţi; asta face, cumpără tot ce vede la televizor şi după aceea le uită. În sfârşit, mănânc găluşte cu prune pe hol şi toată casa e copleşită de mirosul dulceag şi prăjeală. Le dau pe deasupra cu zahăr-vanilat şi pesmet; pesmetu-l prăjesc. În baie se face o linişte tristă. Îmi aminteşte de Violeta, cum stăteam seara şi ne uitam în tăcere la televizor. Ce clipe serioase! îmi lipseşte enorm.

Gilda, treaba ei, să tragă ce merită, numai Violeta m-a intuit. Mi-e un dor furibund, îmi vine să sparg!… Şi, treptat, recad în ideea că totu-i consumat şi nu se mai întoarce nimic. Sigur, efectul nu-i retrograd, nu se retrage spre cauză, perfect, de acord, dar mi-e greu să admit. E chinuitor.

Dincolo se aud, în sfârşit, sonorităţile unei răbdări tulburate. Aurora trânteşte ligheanul, azvârle cu savoniera şi cu pasta de dinţi, bate-n uşă, dă drumul la apă. Le ascult cu mare atenţie. Notez. Nu mănânc, dar le las să mai aburească puţin. Mirosu-i fantastic, n-are legătură cu gustul. Cum a putut, nu-nţeleg, eu ca eu, dar măcar pentru Gal! Are un soţ, un psihiatru notoriu, cum îl pui în situaţii dramatice, te expui la Snagov în casa unui gunoier cu televiziune? Casa mea, în cele din urmă, fără a te jena amintirea unei zile ploioase şi-a unei saltele umplute cu gura!… Atunci nu răspândeam frigiditate, acum sunt râios?

Aurora s-a liniştit între timp şi asta mă zdruncină, îmi pierd concentrarea.

— Cum e, mămică, ţi-e mai bine puţin?

— Să-ţi cumperi o periuţă de dinţi, că nu ţi-o pot da, nu trece pe sub. Ţi-ai dus pipi la analize?

— Mai ai castraveţi?

— Prosoape sunt în dulap, pe raftul din mijloc. Să-ţi dezgheţi nişte carne.

Nu spun că nu era mai corect să mă duc la Gal şi să-i spun: Traiane, asta şi asta: Dorel Mogoşan!… Dar se sperie, căcăciosul, nu zice nici pâs. Ştie foarte bine cine-i jigodia numită Dorel Mogoşan. Cu toate că nu-i rău s-audă şi din surse apropiate. Măcar un bilet pe parbriz. Gilda de ce-i liniştită? Pentru că l-a pus deja la curent. Gal nu-i omul să se complice. Eu mă complic! Eu mă bag într-o treabă care costă şi mult, adică, mă rog, plăteşte Bassam, dă-i foarte nesigur! De unde ştiu eu că-n Siria lui mi se leagă totul la fix?

— Gilda…

— N-am timp.

— Stai un pic! Organizez o deplasare-n Irak.

— Ce Irak?

— Mai vrei sau nu vrei?

— Nu ştiu. Vorbim. Mă gândesc. Şi-nchide, obiceiul ăsta tâmpit! Desfac o găluşcă şi scot un sâmbur fierbinte. Îl sug.

Domnule, am senzaţia că mă tâmpesc.

— Unde-i, mămică, Zoloftul?

Până una, alta, vreau s-o văd pe Aurora fericită din nou. Mă duc să-i deschid, o invit la o knedlă.

După ce-au fiert, se scot din apă cu o chestie din aia, gen polonic, dar cu găuri. Ca să se scurgă; trebuie scurse. Pe urmă se pune pesmetul călit şi-o pudră de zahăr. Am, am luat. Vanikt. Iau farfuria cu stânga, în dreapta două tacâmuri şi mă aşez pe hol, la măsuţă. Aromă. În baie se lasă tăcerea.

Sparg cu furculiţa prima găluşcă. Chiftoşte. Privesc aburul care se ridică din interior şi pruna fierbinte, zdrobită. A răspândit o culoare purpurie în aluat. Îi scot sâmburele şi-l aşez alături, pe masă. Îl iau între degete. Cald. Mă dezgustă. Nu-mi vine să mestec; frige, oricum. Nu-mi vine nici să descui uşa băii. Asta mă-nnebuneşte! Ce m-ar împiedica s-o eliberez şi s-o invit la masă cu drag? Ba chiar mă surprind că mi-e dor s-o revăd. Dar nu pot să-mi reprim sentimentul că abandonez. Că se risipeşte ceva. Măcar, dincolo de uşa aceea, consumând castraveţi. Aurora îmi dă sentimentul că n-am cedat şi că mă pot răscula. Mă văd hotărât. Am nevoie de Aurora! Totdeauna a ştiut să stârnească-n mine determinarea. Fără, aş fi o epavă. Nu

deschid, sunt decis. E obligatoriu să fac experienţa asta pe ea, e un calcul pragmatic. Ştiu perfect ce câştig şi ce am de pierdut.

Rămân privind cu tristeţe găluşca şi pruna aburind miresme necruţătoare. Unde e Violeta, îi mai dă cineva vreun salariu? Mi-e teamă să nu fac o cădere. De ce nu pot să termin nimic? Aş vrea la spital. Mi-e dor de Răpişcă.

17.

Mă sună Bassam.

— Stai puţin, facem, am promis, am promis. A intervenit o problemă. Caut pe cineva disponibil să plece, dacă n-am să pot eu. Gilda Gal, o doamnă de la televiziune…

Îmi iau inima-n dinţi şi cobor la demisol ca s-o sun. Vreau un răspuns; zicea că se hotărăşte şi-mi spune. Tot eu să-i dau telefon? îi dau, poftim, nu-mi cade coroana.

— Tu eşti?! Ticălosule, ştii c-am rămas c-o astenie, după toată povestea?

Iar i-am făcut nu ştiu ce. Ia mai lasă-mă-n pace!

— Ia mai lasă-mă-n pace!

— Am fost să mă vadă Bengescu. Mi-a găsit astenie.

— Vorbeşte, te rog, cu Dorel…

— Cu Dorel?

— Cu Dorel, cu Dorel. N-am niciun amestec.

— N-ai niciun amestec?

— Mergi la Damasc sau nu mergi? Mă-ntreabă clientul.

— Tu n-auzi că m-am pricopsit c-o astenie urâtă!

Ticălosule. Altă dată îmi şoptea „ticălosule” parşiv, în ureche, mă făcea să exult… Numai în limba română există dezmierdative de la ticălos şi de la tâlhar. Hotu mic…

Nu-i niciodată destulă antimaterie. Poftim Geneza, în versiunea ei oficială: la început (*care început*?), Cosmosul era bântuit de-o formă necunoscută de energie. Foarte savant. Ai o biblie? Deschide Biblia şi citeşte primul paragraf; fii atent cum începe. Ai dat de… Cuvântul *i* Plagiatori, în sfârşit, să nu ne formalizăm. La un moment potrivit, stabilesc proştii ăştia, în cursul unui şir infinit de eoni, din energia aceea, nu se ştie de ce, hodoronc-tronc, prin forţa naturii, se naşte un electron… Sau proton, neutrino, nu mi se par foarte siguri pe teorie. Nene, şi-ncepe o reacţie din aia, nucleară, de la particula asta, încât peste miliardul de ani se ajunge la ceva cam de mărimea unei gutui.

Conform formulei găsite de viorist: E este egal cu mepătrat, *adică*, „în anumite condiţii", energia se poate transforma în materie, motiv pentru care suntem. Buun… Ce se-ntâmplă? Universul se umple treptat cu substanţă. În partea noastră, face şi bum. Sau Big Bang. Big Bang, Big Bang… Dar cum să explici că cerul e mai mult gol decât plin? Şi-au bătut ceva capul, ciumeţii. Concluzia la care ajung e zguduitoare, te rog să stai jos: prin procedee încă neelucidate complet ţadicădeloc, *n.n.*), formarea materiei a fost strâns însoţită de naşterea simul-tană a unei antimaterii, două lucruri care se anulează, evident, mutual, de dragul balanţei. Okay. Cum se face totuşi că existăm cât de cât sau măcar aparent, cu Pământ, cu Soare, cu Marte, cu alea, cu Carul Mare, mă rog? Iar şi-au frecat chelia, căci trebuie să explici oarecum, eşti om de ştiinţă, te-ntreabă studenţii: de ce nu s-a ajuns la aneantizare? Corect. De data asta nu s-au prea scos. Cu ce crezi că ies? Fii atent… Dintr-un motiv încă neexplicat – imbecilii! aşa –, a rezultat, nu ştiu cum, mai multă materie decât antimaterie… I-auzi Franţ! Pur şi simplu?! Daţi-mi voie să râd. Bre, m-apucă un râs!…

Stau pe bancă şi mă veselesc. În curte, la spital, poţi să râzi până crapi, vorbeşti singur, n-ai nicio problemă, te lasă în pace. Cum adică mai multă? Şi cu antimateria ce-i? Nu se strica la cântar, n-o halea imediat şi total dacă era material în exces.

fie şi c-o sumară particulă? Ăştia-s savanţi de apar la televizor?! Păi eu fac geneze din astea şi-n baie!… Cu laboratoarele lor şi cu lefiarile alea?! De ce să iasă aia mai multă şi asta mai slab? Că-i elementar! Şi congresează pe banii tăi, scriu tratate, te sfidează de la înălţimea prostiei… auzi, nu se ştie de ce! Râzi de crapi.

— Ce te bucuri aşa?

Nu-mi vine să cred. Între mine şi soare – un portofel! I se umfla sub veston; la asta mă uit mai întâi. Apoi, la genunchii ăia cât o minge de handbal. Dorel, gunoierul. Negru, enorm, îmi lua şi lumina. Abătut. De unde ştia că-s aici?

— Cin ţi-a spus?

— Aurora.

Doamne!…

Mi se făcuse dor de Răpişcă şi-o lăsasem acasă. M-am dus să-l văd la spital, îi adusesem şi aţă. Degeaba, îl externaseră de câteva luni. Nu se mai putea înţelege nimeni cu el, plângea după Barbie că i-a pierdut un picior. Bun, hai să-l caut acasă. Dar n-ar fi bune câteva

analize, dacă tot mă ţin sub control şi-i pe gratis? Mă pisa şi Aurora să-mi fac; adusesem şi pipi. Am crezut că două, trei ore şi gata, cine se gândea că-mi dau pijama şi mă ţin deja de cinci zile? Domnule, nişte cretini, m-au pus pe chimie din nou. Fără să fie nicio nevoie.

Pentru ce, sunt Stratulat, am fişă aici, mă trata doamna Gilda! Nu mai contează, cum te prinde, te face legumă. M-am dus la Gal să reclam. Unde-i Gal, ce-i aici, mă ţineţi cu forţa, n-are un stăpân ţara asta? Mă temeam să nu fi spart uşa băii sau poate că s-a pus pe urlat şi-au scos-o de-acolo.

— Cum e, ce face?

— Nu ştiu, că nu mi-a deschis. Mi-a strigat dinăuntru. Ce te-ai băgat în spital, iar îţi plutesc organe prin casă?

Slavă Domnului, tot în baie era! Intrată tare pe castraveţi. Te-nveţi cu borcanul.

— Compot de perei okay?

— De asta-i venit pân' aici?

— Am ceva să-ţi spun, zice, în timp ce desfăcea o sacoşă.

— Lasă, hai la o bere.

— Unde? în pijama?

— N-are a face.

— Ştii un loc?

— Te jenezi? Aici, în spital.

L-am dus la Marian, la terasă. Omul îşi făcuse ieşirea, dar l-au lăsat cu comerţul. Mai mult ca sigur că-şi vedea domeniul cât terenul de fotbal, căci nici Traian, nici Uccello nu-i puteau repara perspectiva în spaţiu, oricât l-ar fi ţinut la nebuni.

I-au dat drumul, Marian a plătit, a mai pus vreo două umbrele, câţiva ficuşi pe-acolo şi-a intrat pe profit. Ne-am tras două scaune; duceţi-vă şi beţi o bere la Nouă, e foarte plăcut! Una că poţi merge cu pijamaua pe tine şi-a doua că nimeni nu se uită cumva. A pus şi televizor, vezi şi meci.

— Auzi, îi spun în timp ce ne aşezam, mă bucur c-ai venit să mă vezi. De ce crezi că există atâta surplus de materie, când ăştia se foiesc cu antimateria-n acceleratoare de nu ştiu câţi ani?

Se uită la mine nesigur. Am crezut că se gândeşte, dar nu se gândea. Se gândea cum să-nceapă.

— Gigi, mă, fii atent… Fata are o astenie.

— Da, îmi scapă fără să vreau. Şi ce?

— Ştii ce-i aia?! A dispărut şi-i astenică. Nu mai dorm, nu sunt om.

— Unde-a dispărut? De când, astenie?

— Tu trebuie să ştii treaba asta.

— Ia mai lăsaţi-mă-n pace! Tot din cauza mea a făcut-o?!

Eram iritat şi mă gândeam sincer: bine c-ai făcut astenie! Justiţia Imanentă are grijă de tot. Fiecare – ce merită! Aşa se vorbeşte c-un om? Cât i-am fost vorba aia, în studiu, de ce nu mi-a spus? Un pic de respect! Dar ia stai puţin: astenie? Stai puţin… Te pomeneşti că invocăm astenie, bine-mersi, ca să aibă Traian un motiv să-i interzică orice Irak! Iar Aurora, o sacrificată, participă deja la o simulare… Asta-i chiar culmea! Domnule, se-ntâmplă fenomene neaşteptate: întâi îţi închipui că este posibil a redeclanşa un eveniment epuizat anterior şi pe urmă descoperi că-i împotriva naturii; uite cum intervine ceva şi-l blochează! Dintr-odată nu mai e fizică, nu se ştie ce e. Acum, astenii ca să ne strice lucrarea!

— Zici că n-ai văzut-o, nu ştii nimic…

— De unde s-o văd? Ce mai am eu ea?

— Când am auzit unde eşti, am fost sigur c-aici v-aţi retras.

— Fii, dom'le, serios, nu mai ştiu nimic de vreo lună. De unde-a dispărut, din Snagov?

— Nu contează…

N-a negat. Putea să spună care Snagov, ce Snagov? Nici eu nu-s tâmpit.

— Ce-ai făcut la Snagov? Ai zugrăvit cât de cât?

— Lasă-mă-n pace, ţi-am promis că fac, o să fac.

— Mai ai să-mi dai nişte rate la bani.

— Acuma, pe loc?! Umblu la mine cu bani? Am să-ţi dau. Hai să-ntrebăm, trebuie să ştie ăştia pe-aici unde e.

— Nu mai lucrează, am căutat-o.

— De ce-ai căutat-o?

Ce să discut cu tâmpitul? Descopeream că-i şi prost. Nu-s gelos, o detest. Ţin la ea. Am vorbit dimineaţa, mi s-a părut că-i normală. Ce astenie?! N-am intrat de nebun în afacerea asta. E strict în vederea răpirii; două, trei săptămâni şi finalizez repetiţia cu Aurora. Deşi mă uit la ea cu regret. Investighez consecinţa unei claustrări programate. Biata Gilda, după aceea… N-ar trebui să cunosc prin ce urmează să treacă, că n-am să fiu din nefericire de fată, vreau întâi umilinţă?!

Restul, mai târziu, la Bagdad… Mai am de găsit răpitorii, să fie pe față și s-avem o discuție pe onorariu. Să ies întâi din spital… E vorba de bani, de-o recompensă, mie ce garanții mi se dau?

Vreau s-o chinui pe Gilda mai mult decât pro – cedez cu soția. Aș vrea s-o văd într-un beci cu arma la cap, implorând comunitatea globală. Cu ferigeaua pe față, așa cum mi-o-nchipui pe Aurora în baie, săraca. Și când îi dă drumul, s-o ia pușcașul marin cu luneta, cum au făcut ăia, americanii cu italianca, am uitat cum o cheamă, ziarista. Am mai sunat-o de câteva ori; nesimțire, îmi vede numărul pe afișaj și se face că plouă. Asta era până ieri, cum spuneam. Azi, formam din spital și, n-ai să crezi, o aud:

— Domnule, mă mai bați mult la cap?

Astenie…

t

— Deranjez?

— Nu exiști!

— Nu exist și te deranjez „*i*

— Ești un nimeni și nici nu exiști!

Nu exist? M-au aruncat în spital și-mi spui treaba asta? M-așteptam s-aud altceva. Ca de pildă: niciodată nu m-am simțit mai femeie… Ții minte cum exclamai pe salteaua de plajă, câtă rumoare exuberai și cum veneai prin hârtoape la reședință?

— Stai așa, stai puțin, nu închide! Te-ai hotărât cu Irakul?

— Nu pot să plec, sunt bolnavă.

— Păcat, Iraku-i peste drum de Damasc, la câțiva kilometri. Te mai interesează chestia aia?…

Tace. Apoi:

— Și deplasarea, cine-o plătește?

— Un tip. Plătește pentru Damasc. Vezi cu Dorel, poate intră cu televiziunea-n participare. Așa cum îl știu, cred că intră.

Tace lung.

— Când se pleacă?

— Când avem chef. Peste două, trei săptămâni. Ce fac, tin contactul cu sirianul? Nu știe nimeni, stai cât vrei și umbli după ziariștii ăia răpiți, afli tot.

— Nu vorbi chestii din astea la telefon! Tace brusc.

— Și ce-am de dat? mă-ntreabă după aia, prudent.

— Mai vedem… Mă bucur că pot să-ți fac un serviciu.

— Adică, ce? Vrei iar s-o luăm de la capăt, ce vrei?

— Păi, da… Cum vrei tu.

Modest. Detaşat. Să nu creadă că, gata, m-arunc. Şi lăsăm o portiţă. Îmi joci mie teatru? Nu mă cunoşti… Nici nu m-arăt, m-am gândit, mă-nregistrez pe magnetic să-ţi pună banda ăia mascaţii, cu automatul. Când te-or scoate din beci. Aşa, sub cheie; nu crezi, uită-te la Aurora puţin! Castraveţi bulcăreşti. Vezi tu ce-i ăla nutriţio-inism… Drept cine mă iei? Nu exist? întâi fi-i-giditate, pe urmă nu ştiu mai ce, asta se ia aşa, ca răceala? Cred c-am fost totdeauna curat. Eu m-am căptuşit cu ceva, dacă-i să fim corecţi cât de cât! De ce am puseuri de virginitate? Pentru că am un psihic labil?! Nu ţi-ar fi ruşine să-ţi fie, un pic… Jubilam la gândul înfometării. Îi construiam, din spital, suferinţa. Prin ce trece acum Aurora e numai prefigurarea, doar o vagă idee. Or s-o arunce, o şi vedeam, într-un subsol: umezeală, beznă, miros de stătut, mucegai. Şi legată la ochi. Mâncare mizeră dusă la gură cu mâna murdară. Ore fixe pentru fiziologie. Un ciob de oglindă ca să-ţi vezi rătăcirea din ochi, deprimarea. Părul albit. Urâţirea. Îmbătrânirea. Fără să ştii nici de ce. Neşansa, corect? Nicio bănuială spre mine, *master mind*, psihic-labilul…

— Salut, Mariane, ce faci?

Colegul s-a bucurat că mă vede. Se purta la costum. Supraveghezi personal, dacă vrei ca totul să aibă ţinută; umbla printre mese.

— Vezi, îi spun lui Dorel, optzeci la sută au o altă percepţie a realităţii.

— Mă, tu auzi ce zic eu? Vreau s-o găsesc, nu sunt om.

Las-o c-apare; nu puteam să-i spun c-am prins-o pe celular. Nu exist, nu exist!…

— Poate-a făcut astenia şi s-a dus să se trateze un pic.

— Era cu problema când am cunoscut-o. O avea dinainte. Asta nu se face de la o zi la alta aşa, m-am interesat.

— Şi eu i-am cadorisit-o?! De la mine s-a căptuşit?

— Stai, mă, nu striga.

— Ce astenie?! E pur şi simplu frigidă, puteai să-ţi dai seama până acum!

— Mă, ascultă ce-ţi spun…

— Vrei să scapi? Foarte simplu, închizi telefonul. Nu mă lua pe mine cu astenii, că n-am astenie!

— Gigi, mor aici, cu tine, la masă? Tu înţelegi? Are astenie nervoasă!

— A, pe sistem nervos?… Păi, zi, dom'le, aşa! Dă vina de când o cunosc, am crezut că vine acum cu astenie din aia, la pipi, ştii la ce mă refer. Iar i-am dat nu ştiu ce! Vrei să-ţi spun câţi nevrotici există înregistraţi?

— Nu-i din ăia.

— Băiete, asta-i nevroză! în cel mai bun caz.

— Vorbeşti serios?

— La spital, aici, n-am văzut-o.

— Şi unde-i, atunci?

— Poate c-o duce şi ea pe picioare, ca toţi. Ce vrei să-ţi spun?

— Mă, ce-ai avut cu doctoratul ăla nenorocit, nu puteai să mai ai răbdare puţin?

— Eu?!

— Păi nu asta a dărâmat-o? Mureai dacă te prefăceai că-ţi dai interesul, era aşa greu?

— Din cauza lucrării?

— Normal că din cauza lucrării. Ce naiba, dom'le, măcar de obraz! Nu-mi venea nici să-ţi mai dau bună ziua. A afectat-o oribil.

Domnule rămâi interzis… Aşa ceva n-am văzut! Te umpli de borş. Dar e şi flatant, într-un sens, te rog să mă crezi. Adică absenţa unui bărbat, cum să spun? produce efecte care-ar trebui respectate. Am căzut pe gânduri puţin. Zice:

m

— Ai băgat-o-n spital!

— Ţi-am spus că nu-i în spital.

— Gigi, găseşte-o… Te rog. Are nevoie de cineva lângă ea, să nu cadă psihic. Eu sunt cunoscut, am familie, intră presa pe noi.

— Ea mi-a dat papucii, nu eu.

— Mă, ştii cum e, intervin situaţii la nervi… Ia-o uşor, aş vrea să aibă o preocupare. N-am pe cine să rog; fa o nebunie şi pentru mine. Dar fără prostii!

— Nu fac nebunii.

— Ai certificat de la ăştia… Hai c-am glumit.

— Du-te-n pizda mă-tii! Mi-o spui şi de la obraz?! Ce, io-s aici că-s nebun? *Asn o* depresie elementară.

— Am glumit, nici eu nu-s mai breaz. Stau prost cu somnul, iau

Xanax.

— Aşa-ncepe. Du-te la Gal, Uite la el! Cu Gal ai vorbit? E nevasta lui Gal.

— Nu-i nevasta lui Gal.

— Nii-i nevasta lui Gal?

— Ct-m să fie nevasta lui Gal? Gilda Both, eşti tâmpit? Nicio legătură cu ăla. Decât c-o mai considta javra medicală, şi el. O trata de frigiditate.

— E frigidă?

— D; a, mă, o demenţă… Adică, ce-o faci pe prostid? îţi baţi joc de mine?

Aş fi vrut să-mi spună mai mult, dar Dorel se uita la mine cam lung.

— Gigi, te rog, am o imagine publică.

— Şi eu. Nu serios, o trata şi Traian?

— Da, Traian Gal… Du-te măcar la jigodia aia, poate ştie ceva. O fi având, cum spui, o nevroză. Avem obligaţii toţi trei.

— Recunoşti că-i nevroză.

— Mă, nu-i frumos s-o lăsăm… Şi-mpunge cu arătătorul în obrazul lăsat. Nu ştiu prin ce asociaţie de idei m-am gândit încă o dată: mă, ăsta, n-o fi avut şi cu Violeta ceva? De ce m-au dus ei să mă interneze, atunci, împreună?… Ce mă descurajează e că n-am să ştiu niciodată. Dorul, însă, de Violeta mi se zbătu în piept cu impacienţă. De câte ori mi-aduc aminte de ea, mă sfârşeşte. Singurul lucru frumos. Ca un sunet nesfârşit de o mie de hertzi. Stilul acela plebeu pe care şi-l reprimă în Parlament!… Cred că niciodată n-am iubit pe cineva în aceeaşi măsură. E tot ce mi-a rămas mai curat. O iubesc până la pragul alienării. Gilda Both?…

— De Violeta ce ştii?

j I

— Necazuri, vor s-o şunteze de la Strasbourg. Au alţii pe care-i bagă în faţă.

— Ai văzut?! Şi pierde acum şi Cultura… De ce-şi dă demisia, aşa, şi nu-ntreabă?

I

Între timp, a apărut domn Marian. Ne-a servit cu negrese. Nu prea mă omor după dulce, dar am schimbat două vorbe.

— Ăsta-i băgat şi el? se apleacă Dorel, când ne-am văzut iarăşi

singuri. L-a tratat şi pe ăsta?

— Nu. Imposibil. Are altă perspectivă în spaţiu.

Pe urmă m-am întrebat de ce imposibil? Dacă stai şi te gândeşti, cine ştie? Poate chelnereste acum cu perspectiva spaţială ameliorată, am să-l întreb.

— Eşti trist, se interesează, ce ai?

Am câteodată impresia clară că deraiez. Peste tot ce-am plănuit cu Irakul, simt că se lasă încet oboseala. Intervin tot felul de chestii şi mă descu-rajează. Ar trebui ceva mult mai scurt, s-o ucid de exemplu c-o sărutare, ca atunci la Snagov. Când îi apăsam pe laringe. Dar mi-e teamă de risc, sunt prudent, mi-e lehamite să-ncep ceva ce nu ştiu de fapt cum să-ncep, mă trage-ndărăt, ce mă trage? E ca una din forţele acelea discrete de care dai peste tot în această ficţiune numită concret, imperioase, severe, şi cu cât mă-nverşunez să merg pân' la capăt, cu atât simt că dau deja înapoi, pierd interesul şi-o văd, nesimţita, cum scapă râzând. Mă scoate din minţi, umilinţa mă-mbărbătează din nou, dar pentru un timp limitat… Privesc după Marian şi mi-e dor de Răpişcă. Sunt iresponsabil! Am claustrat o femeie în baie. Femeia pe care-o iubesc. Bagă-n ea castraveţi bulgăreşti. Aşa se lucrează? Te duci în Irak şi cauţi doi ciumpalaci cu care atragi o recompensă fictivă? Fictivă, desigur, pentru că totu-i ficţiune, ştiu foarte bine, dar poate că merge… Altfel, cum iei un ban? N-auzi ce-mi spune? Nu exist; nu exist, asta-i viaţa, şi ce vrei să-i fac, s-o las în promiscuitate cu el, la adresa mea din Snagov? Ce faci cu una ca asta, dacă ai un pic de coloană, o laşi, închizi ochii? Nu scapă bine-mersi şi-ţi râde şi-n nas?! Pentru asta am ajuns la lipsire de libertate? Nu domnule, măcar tp. pic de regret. Sau o scuză. Nu ţine!

— Du-te şi stai de vorbă cu Gal, altfel vorbiţi amândoi. Gigi, pe bune, mă revanşez.

— N-auzi că nu dau de el?

— Nu dai, că nu-i aici, l-au mutat.

— Zău? A, de aia!…

— E la Direcţia Sanitară de-o lună-jumate.

— Nu se poate, l-am văzut prin spital.

— Vine săptămânal, are de operat. Îţi fac rost de mobil. Gigi, te rog… Şi am şi încredere, acuma cinstit.

— Mă bagi în faţă? Tratează cu Gal.

Mă bagă în faţă. La fel s-a-ntâmplat şi atuncea, cu dacii, când au

intrat peste ei. Ştiu o grămadă de fraieri care nu pot răspunde la o întrebare modestă: cum e cu limba română? Sunt nervos şi nu ştiu dacă sunt coerent. De unde oborul ăsta de romanitate aici, între huni printre slavi? Dacă stai să-i asculţi, poţi s-auzi cele mai tembele enormităţi. Prima dintre ele e aia cu junele dace care s-au căsătorit cu soldăţoii romani recompensaţi agricol pe-aici şi care-au început, cuminţei, să cultive ogorul şi să scoată copii din căsătoriile mixte. Între timp, vorbind româneşte! Suavele aborigene abia aşteptau, violate temeinic până la ocazia asta. Amănuntul că aveau două religii care se băteau cap în cap e socotit neglijabil la domnii… Ca şi faptul c-a existat un Aurelian cu bagajul făcut, luându-şi apoi lumea-n cap, cu armată cu tot, dintr-un motiv rămas până la mine obscur. Păi romanul a cucerit el, vreodată, de unul singur ceva, cum se vede la film, bătându-se cu şpanga în piept? Totdeauna s-a aliat cu nemulţumiţii, cu frustraţii şi hoţii, pe ăştia i-a băgat la înaintare. Ce-a făcut el în Galia, la britoni şi la nemţi? Ce-a făcut şi-aici, peste tot… Bre, mă enervează per Scorillo, ăsta, al vostru, cine mai are boală pe el? Ala eu, ăla eu, toţi… Că erau de jur-împrejur: traci, geţi, costoboci, tot neamul lui Burebista care murea să se rupă-n bucăţi. Ala n-avusese de lucru şi-i ţinuse uniţi; foloseau cam aceleaşi înjurături şi izmene. Bun, i-au făcut de petrecanie bătrânului Bure şi s-a lăsat peste ei libertatea şi foamea. Gata, băieţi! Hai cu bădica Traian peste dac, tu-l în nară, şi vă dau ce-i al lui, nu ştiu ce, prada pe din două şi ceva impozite fine! Siamo tutti d'acordo? Al meu eşti, Traiane, te pup!

Şi-au intrat traci peste daci, la grămadă, căci individual era mai anevoios. Ce să facă şi Decebal, ăla, săracul? Nu i-a mai rămas decât să-şi bage unghia ca piţigoiul sau să ia un gât de mercur. Şi salut! A pătruns Traian glorios ca Alexandru la perşi, fix la fel. Timp în care, costobocii şi aliaţii au tras tare să nu rămână corigenţi la latină; după o sutane ani vorbeau deja româneşte. Abia după aia, când s-au prins că tovarăşii le iau pielea şi nu au cuvânt, s-au apucat de jefuit transporturi de marfa, cum face omul sărac. Pe urmă o ambuscadă, o gherilă, un şmen, până când a cedat nervos şi Aurelian. Hai, gata, zice, am cărat destul, hai acasă, am aurit toată Roma. N-am să stau aici să mă toace ăştia, dă-i în mă-sa, ţigani!… Şi s-a cărat, lăsându-ne-n limba română. Dacă n-o fi aşa, pun capul sub tren. Nu mă crezi, nu mă crezi, crede-i pe ăia cu mariajul lor interetnic! Mă doare-n curea. E singura teorie valabilă, ai s-o mai auzi, descoperită, firește, de altul. Limba asta n-a

ieşit din Decebal, ci din ăia care l-au ras. Din ei mă extrag.

— Măi Dorele, recunoşti că are nevroză?

— Ce să fac, o iubesc! Cred că-i nefericită. O cauţi? Sunt domn.

Îmi venea să-i spun că vorbisem în dimineaţa aia la telefon, ca să se liniştească, dar m-am abţinut.

— Nu mă-nghite, nu ştiu de ce. I-am propus şi-o deplasare-n Irak, o pasionau cândva ziariştii ăia răpiţi.

— Lasă Irakul, asta-i hohă, e-o treabă aranjată pe-aici. Ce Irak!

— Bine, mă, dacă ai nevoie de asta…

— Am mare nevoie!

M-a dus gândul aşa: azi, înainte să-nchâdă, mă-ntreabă: vrei să ne mai vedem sau ce vrei? Mi s-a părut destul de încurajant. Apartamentul din Brâncoveanu intra în calcul, se subînţelege. Răpişcă! Nu-i bine să ştii că dispui de un loc unde poţi dezbate o temă?… Cred că, involuntar, am avut o sticlite în ochi.

— Dar eşti serios. Nu vreau s-aud că te-ai atins de ea sau o treabă din asta.

— Adică?

— Sper că nu-ţi imaginezi nu ştiu ce!… Gigi, nu apelez la tine întâmplător. Tu ai caracter. Suntem prieteni, mă revanşez. Eşti prieten cu mine – eşti prieten cu ea, o iubesc.

Asta am ajuns.

— Mă revanşez, ţi-am spus, îmi faci un serviciu.

— Cum, mă, Gilda Both? Eşti sigur că nu stătea în casă cu Gal?

— Mă, tu n-auzi?! De câte ori vrei să-ţi spun?

— Nu-mi vine să cred.

— Te rog să mă crezi.

— N-ai bani să plăteşti un detectiv, de ce te zgârceşti?

Mă gândeam, totuşi, c-aş fi putut să mai scot vreo două, trei mii. Ideea de Irak nu era afectată, putea să aştepte. Dar gândul de-a fi singur cu ea, într-un interior familiar, mă arunca sub presiune. Cevaţii mine se declanşa endocrin, prefigurarea unei crize de neprihănire. Dragostea are nevoie de umilinţă.

— Nici mie nu mi-ai adus datoria…

— Lasă-mă, naibii, că-ţi dau! E Both. Gilda

Both!

Totuşi, am vrut să verific. După ce-a plecat, am urcat la unu, la cabinet: o locaţie care-mi dăduse deja satisfacţii. Da, corect, mi-a

confirmat secretara. L-au pus interimar la Direcţia de Sănătate pe toată metropola. Aştepta să-l instaleze definitiv. Mai venea pe la spital pentru ceva operaţii, lunea şi joia. Patru ore, atât. N-aveam timp s-aştept până joi, era de aranjat tot remix-ul. Ca la peşti, gândul că puteam să reîncep tratamentul îmi umplea de aer băşica. Nemaivorbind c-o lăsasem pe Aurora închisă-n casă de câteva zile… Nu-mi făceam griji, avea necesarul, dar nu reuşeam să-mi reprim o duioşie călduţă, ceva conjugal, un avânt de iubire calmă şi extrem de durabilă care germina ori de câte ori mă aflam la distanţă.

28.

M-am smuls. Mi-am făcut *ieşirea*, am semnat pe răspundere şi m-am îndreptat către poartă. Destul de şoldiu; ce-mi băgaseră-n sânge încă mă mai lucra. Trebuie să recunosc că, de data aceasta, intştnarea nu mi-a mai plăcut chiar aşa. Lume necunoscută, cei vechi externaţi, doar Marian… Gilda nu. Gal două zile pe săptămână, rutină şi analize stupide. Nu m-am simţit foarte bine. Gândul la Aurora începuse să tremure-n mine şi mă făcea un pic agitat. Dacă s-a-ntâmplat ceva între timp, adică-n spaţiul cât am stat la ăştia, aici?… Poate s-a opărit. Nici nu ştii ce se poate. O femeie-i obsedată de menopauza ei. Sentimentul de culpă. M-am căţărat în tramvai şi l-am luat spre depou. Eram foarte slăbit, noroc c-am stat jos; mi-a dat locul o fată. Întâi trebuia să văd ce mai e-n Brâncoveanu, nu mă puteam hazarda ca un puşti. Senzaţia vinovăţiei era aproape acută şi tot drumul m-am gândit la Dorel. Cunoaşte, mi-am spus, a văzut că-i frigidă, un lucru deosebit, apreciază valoarea şi nu vrea să renunţe…

Nu-mi iese din cap nici acum: de ce venisem fără maşină i „Şi de ce n-am luat alt tramvai, înspre casă? Cum se face că o cauză clar evidentă – să zicem: ieşirea mea pe poarta aceea –, poate genera urmări divergente? Mă chinuie dorul de Aurora şi eu iau tramvaiul către Răpişcă, având de aranjat una, alta… Dacă sursa-i aceeaşi, ce au comun între ele, că aşa ar fi matematic? Aparent sunt disjuncte. Ce se produce în spaţiul virtual dintre urmări şi pornire? simultane, normal, dar le luăm separat ca să avem o reprezentare. Universul e viu.

M-am dat jos la *Năzuinţei* ca s-o tai pe la garaje, mai scurt. Mă şi clătinam, mai bine prin spate… Frumos cartier! Sunt zguduit de tragismul cu care-a sfârşit acest principe nobil, am lucrat cândva la un documentar despre asta. Decapitat, împreună cu doamna şi pruncii, pentru că n-a trecut la Islam… Exemplar! Subiect grandios! Constantin

Brâncoveanu. Şi ministrul Ianache.

L-am văzut de departe. Era neschimbat. În aceeaşi pijama, îi ştiu pijamaua. Paulin Răpişcă, el însuşi, cu fundul pe treaptă, se uita la vecinul care dădea cu maturicea la câine. Îngrădise cu cablu nişte foi de placaj, din alea recuperate, unde priponise o maidaneză. Miroase. Te bagi să mai cureţi.

— Paulin, mă băiatule! l-am strigat de cum m-am dat după colţ.

Se uită la mine, până mă recunoaşte. După aia se ridică şi dispare în bloc; am crezut că evita să stăm de vorbă pe scară, m-am luat după el. Ce m-a mirate că trăsese şi uşa, am zgâlţâit-o, a trebuit să şi sun. Mi-a răspuns altă voce, dar a deschis. Era un băiat aşa, cam la treizeci de ani, treiş'cinci. Când am ieşit din lift, m-aştepta pe palier. De ce m-aştepta pe palier?

— Păi nu ştiţi c-a murit? Am crezut că mă ia la mişto.

— Hai, lasă-mă…

L-oi fi confundat? Fii, dragă, serios, îl cunosc foarte bine! Mă iei de tâmpit? Am crezut că-l ascunde sau nu mai voia să dea ochii cu mine, Paulin, pentru chestia aia cu litiul. Cu merele alea.

— Vreţi să intraţi?

S-a prins că nu-l cred. Am ridicat din umeri, deşi abia aşteptam să m-aşez undeva. Nu poţi să te uiţi peste tot; cum era să bag capul prin baie şi debarale? Ştiam ce era de văzut: garsonieră şi melancolie. M-am oprit în prag şi-am rămas cu ochii la pat… O păpuşă înfiptă sus, între perne. Interior îngrijit, dar parcă mai strâmt. Filodendron prosper. Îi udasem şi eu cândva, cu pasiune, deşi nimic nu trăda că trecusem vreodată pe-aici. Părea mult mai strâmt.

— Am avut impresia că-l zăresc la intrare.

— Poate vecinul. Da, şi cât ar fi vrut să trăiască!… Geamul ăsta. L-au găsit afară, pe scări.

— Vai, nu pot să cred!…

— Zicea tot timpul că sare; tataie, îi spuneam, nu ştiu de ce-l luam cu tataie, că-mi era numai unchi, tataie, ai să regreţi. Asta-l mai răzgândea. Nu pot să-i fac figura la domnişoara, zicea. Săracul. Ştiţi c-a fost operat, inima era de la o domnişoară… Se plângea de mastită.

— Ce-i aia mastită?

— De la transplant. Păta cu sânge sub el când se punea undeva. Veniţi să v-arăt, la fotoliu. S-a rărit cât l-am şters.

M-am prefăcut că mă uit şi m-am aşezat, eram frânt.

— Hemoroizi

— Aiurea, da nu m-am uitat?! Am plătit şi consult. Niciun hemoroid, sângera. Asta îl termina. Zbiera că n-a dus la capăt niciodată nimic, nici aia, feminitatea. I se mărise şi-un piept, numai stângul.

— Da, se plângea…

Nu cred o iotă. Se uită la mine şi i se pare că da. Mă ia de idiot. Vrea bani. Paulin era afară, pe scări, l-am văzut foarte bine. Cred că-i pitit pe-undeva şi se-amuză. Sau ăsta vrea să-i ia casa. Oricum, cuibuşorul s-a spart; Gilda mai lipseşte de-aici.

— Nu mai închiriaţi, câteodată…

— Nu pot, locuim, n-avem unde. Vreţi să contribuiţi cu o sumă? Ne-a costat înmormântarea ca la nebuni.

Hai salut, am luat-o în jos.

— Ştiţi CC l-am auzit cu o zi înainte? se-apleacă ăla pe balustradă. Niciodată nu m-am simţit mai fenţele! Ce spuneţi?

Am călcat peste treaptă în gol. Era să-mi sclintesc oul piciorului.

29.

M-a afectat treaba cu Paulin. Lucrurile astea-ţi dau impresia că există trecut. Doamne fereşte! Mă târâi spre staţia de autobuz. Cine ştie ce-a suportat omul, iar eu nu m-am învrednicit nici măcar c-un capăt de aţă! Impardonabil. Umblu ca prostul după strategii prin Irak!… în viaţă nu trebuie să pui la inimă tot, că vezi ce se-ntâmplă. Sper, totuşi, să fie invenţie; dacă nu-l vedeam cu ochii mei, mai ziceam. M-am uitat atent, dar eu ştiu? Aş fi putut să nu aflu, puteam să fiu acum în Irak. Şi nu sunt complet refăcut… Cum faci, te duci aşa la primul pe stradă, hai să facem o tovărăşie, am o ziaristă din România? Ai de umblat, e greu, te expui. Poate te saltă de nu te cunoşti. Aud că găseşti răpitori şi la baia de aburi. Greşeşti ceva şi te-ascunde, e foarte periculos. Dar cum au făcut alţii valize de bani". Maşinile, viloaiele astea cu garaj şi telecomandă, de unde?!

Devalizezi Bancorex-ul, mă rog. Rişti, e riscant! Riscă tu, eu nu risc nimic; prin telefon, dacă nu, nu mă bag! De aia s-a inventat telefonul.

Staţia e vizavi de pizzeria de care spuneam. De-aici lua Gilda *116*, pe vremuri, spre seară. Eram mult mai tineri, nu respiram aşa greu. Autobuzul încă nu se vedea, aşa că mă puteam gândi un timp de îmi plesnea capul; întâi – Aurora! Orice mi-ai spune, nu se face s-o laşi acolo, închisă. Nu-i elegant. Plus că-i speriată de meno. Gata, s-a

terminat, vine maşina şi-n jumătate de oră-i dau drumul.

Am scos telefonul şi-am sunat-o pe Gilda. Ca să „ştim o chestiune concretă, i-am promis că m-ocup. La Gilda intră robotul. Nu mai răspunde. Să fii sănătoasă! Merita s-o fi făcut dispărută în Eufrat. Dacă nu mă-nvăţ minte? Altceva… Violeta.

— Nu pot să vorbesc!

Şi-nchide. Te rog să mă scuzi. Doamne, am iar ameţeli… Poate era în şedinţă. Ce şedinţă, alţii sunt ăia care fac şedinţe acuma, la minister! Nu contează, ăştia stau în şedinţe, trag sfori, îşi dau la picioare. Dar mi se răstise c-un ton care însemna numai de tine n-am chef, dispari imediat că mă deranjezi! Nu c-o să mă sune ea mai târziu. Necazuri, o sapă. Pot să-nţeleg. Sau vrea să-mi arate că-i ofuscată pentru treaba aia cu lenjeria albastră… Şi ce voia să fac, sunt un om! Cât are Bassam". Să-l sun pe Bassam.

Basam era chiaun. Nici nu se trezise de beat. Bălmăjea ceva într-o limbă cleioasă pe care n-o înţeleg.

— Scoală-te, că-i vreo unşpe.

— Zunt la zbitalul. M-am zgulat.

— Ce faci acolo?

— Sunt la zbitalul.

— La care spital?

— Municibal…

Mie mi se părea că-i beat pur şi simplu. Am închis, venea şi autobuzul. Gândul că Aurora stă claustrată şi părăsită mă făcea să disper.

Am făcut o oră pe drum. Era după-masă, dar nu mâncasem nimic. Îţi dai seama ce-aveam în sufletul meu şi cum am traversat curtea aia!… Că n-ai de unde să ştii, poate-au scos-o vecinii. Mă uitam dacă nu mă supraveghează de după perdele. Pot deschide încet; am intrat şi-am gemut: – Aurora…

Sunetul pe care l-am scos, gutural, destinat a străbate nu mai mult de trei metri, m-a făcut să-mi dau seama că mă temeam de muream. Mă bântuiau presimţiri alarmante de când m-am urcat în autobuz. În casă – tăcere. O linişte din aia, perfidă, bună s-o prizezi pe două canale, dar numai la asta nu mă gândeam. Aşteptam înlemnit. Până când, dinspre baie, aud o avalanşă de cioburi… Ce spargi acolo?! eram pe punctul să sar, dar m-a reţinut o bucurie imensă. M-am repezit la uşă cu pumnii, în lacrimi.

— Aurora! Iubito! Am venit la fetiţă!… Am venit să te scot.

Nu auzeam efuziuni, nici vreo încurajare, dar asta nu m-a făcut să renunţ.

— Ce faci? Eşti bine? Spune-mi ceva! Deocamdată nu mi se adresa, eu zgâlţâiam clanţa s-o rup, până când cheia a căzut pe podea. În clipa aceea nu ştiu ce s-a produs. N-ai să mă crezi, am avut un blocaj, am simţit că m-abţin să deschid. Aşa mi-a venit şi n-am putut să rezist. Lasă, mi-am zis, mai târziu.

— Stai, mămică, să facem ceva de mâncare. Pun masa şi vin să te chem.

Am luat-o spre bucătărie, la demisol. Cred c-am vrut s-o cruţ, asta cred că s-a întâmplat. Să fiu atent cât de cât. Ce revedere putea fi aceea, în fumăraie? Doamne, mă ia groaza când mă gândesc, nu puteam să-i fac decât *knedle*, rămăsese cocă în frigider şi castronul cu prune. Ştiam că-i atât de dorită…

În urma mea, s-a apucat să răcnească. Speriată c-o las tot acolo, a-nceput să dea cu piciorul. N-avea răbdare. Urla.

— Stai, mămică, nu plec, îţi fac ceva bun, o surpriză! Jumătate de oră!

Mă-năbuşă plânsul, nu cred c-am să pot povesti pân’ la capăt. Am făcut găluştele alea, cât de repede se pot face nişte găluşte. Nici n-am dezgheţat aluatul complet, I-am pus aşa, semi, în apă. Sâmburii cu cuţitaşul, şi prunele le-am îndesat în găluşte. Erau reci, fierbeau extrem de încet. Între timp, o încurajam, o imploram să aibă răbdare, căleam pesmetul şi mă uitam după zahăr. Nu ştiu cât a trecut, în sfârşit, arătau ca nişte *knedle* dacă nu erai pretenţios. Se ridicau de la fund. Am luat aia să le strecor şi chiar mă gândeam, sărăcuţa, îi fac o bucurie şi ei. Domnule, numai mie mi se întâmplă, ce idee tâmpită să m-apuc de găluşte!… Caut farfurii, una, alta, tacâmuri, o faţă de masă şi urc. Abia la parter mi-am dat seama ce miros divin răspândesc, mi-au răsucit ca o şurubelniţă-n burtă. Aurora se mai calmase. Cred că stătea lipită de uşă şi inspira.

— Hai, mamă, gata. Ai aşteptat, dar a meritat.

Am aşternut tot acolo, în faţă la baie, şi le priveam aburind. Probabil că mă umezisem la ochi, eram fericit. Ce puţin, mă gândeam, cât de puţin îţi trebuie, totuşi… Am oftat şi m-am aplecat după cheie.

Deschid.

Nimeni. În primul moment, baia – nelocuită, asta părea. Un

morman de borcane şi cioburi şi-atât. Unde eşti, mamă? în clipa următoare s-a repezit din spatele uşii ca o furtună, mi-a pus un cot şi m-a lipit de perete. Să iasă, nu se mai gândea la nimic. Am găsit-o schimbată. Se mai îngrăşase.

— Aurora, puiuţ, ce mai face fetiţa? De-ai şti cât de dor!…

N-a răspuns. Supărată, firesc. Ochii îi tremurau în lacrimi, la fel şi buza de sus, ca la Răpişcă, şi se uita taurin în toate direcţiile. Un timp; în final s-a băgat iar în baie, peste borcanele sparte recent. Altfel, un loc curat, îngrijit, dereticase cât s-a putut. Am început să plâng, mă emoţionase şi mi-am lipit capul de umărul ei.

— Ieşi un pic afară de-aici… au fost primele cuvinte pe care le-a scos.

— De ce, mămică, de ce mă urăşti? îţi spun tot…

— Vrei să ieşi?

— Vezi că se răcesc, i-am şoptit în timp ce închideam după mine şi având iarăşi masa sub ochi. *Knedlele* nu mai abureau chiar aşa.

Ascultam cu nelinişte de vreo patru minute, deja. Foşnete, unele îmi erau cunoscute, până când s-a declanşat rezervorul cu apă. Am înţeles-o. Locurile pe care le posedăm ne posedă. M-am aşezat s-o aştept, înălţând furculiţa şi cu mina cea mai vioaie. Aurora a ieşit neguroasă. A privit masa câteva clipe, apoi a făcut câţiva paşi înspre scară. Am crezut că vrea să coboare la bucătărie. Mersul, cam ţeapăn. Mi-am zis că simte nevoia de puţină mişcare. O priveam tulburat. Pe urmă s-a răzgândit.

— Hai, mămică, la masă, că se răceşte… Mi-era o foame de nu mai puteam. S-a aşezat, în cele din urmă, şi-am privit-o cum sparge găluşca şi mestecă moale, amărâtă de nu pot să spun.

— Bune? Vrei zahăr?

Nu mi-a răspuns. Molfăia, lăcrimând. Am văzut lacrimi în farfurie. Îşi trăgea şi nasul, la intervale, rupând din hârtia igienică pe care-o dosise sub mâneca stângă, peste cureaua de ceas. Din discreţie, m-am prefăcut că-mi văd de prunele mele şi n-am mai ridicat privirea spre ea.

— Am avut un motiv, am să-ţi spun… Ştii cât îmi pare de rău? îmi vine, nu ştiu, să mă dau cu capul de aia. Aurora, spune ceva…

— Cât ţi-a ieşit glicemia?

A fost dintr-odată ca o rază de soare. Mă ierta. Se interesa de urina şi de sângele meu. I-am răspuns c-un surâs. Am observat chiar

că-ncepuse să mănânce cu poftă, avea o falcă mărită, probabil mi-au reuşit, îi plăceau. Am mai luat şi eu trei. Şi-o aud, dintr-odată, tuşind.

— Mestecă bine, îi spun. Au ieşit cam cleioase. Doamne! Şi-un horcăit, după asta! Se îneca.

Înghiţise greşit.

— Tuşeşte şi scuipă!

De unde, se-nvineţise!… Am sărit de la masă. Ce faci în situaţii din astea?! Te pierzi. I-am dat după ceafa, degeaba, se-năbuşea. Am ridicat-o în braţe, am scuturat-o, nu-i sărea porcăria din gât. Se înnegrise la chip. Aurora, strigam, tuşeşte, tuşeşte! Nu mai avea nicio putere, o simţeam moale, horcăia şi-o scutura câte-un spasm. Moare; am lăsat-o şi fug ca să dau telefon undeva, întorc capul: elrpă, cade pe duşumea. Trântesc receptorul şi mă reped înapoi. Aurora, te rog!!… I-am băgat mâna-n gură, nu ajungeam. M-a lovit fulgerător o amintire cu Gilda, când o sărutam la Snagov pe trahee. Ce naiba, nu pot să scap odată de obsesia asta! O unealtă ceva, furculiţa! Am nimerit cuţitaşul. Cu coada, întâi. Nu stai pe gânduri, tai, am făcut ce-am văzut într-un film de protecţia muncii: i-am băgat cuţitul în gât. Măcar să intre un aer. M-a buşit cu tot jetul, o tonă de sânge, m-a stropit şi-n urechi, nu sunt sigur dacă se taie pe lung sau aşa cum m-am priceput. I-oi fi retezat vreo venă, nu ştiu, lăcăraie de sânge, îţi spun! Dar reîncepuse să horcăie, trăgea oxigen. Poate nu se fac lucruri din astea, dar i-am băgat degetu-n cartilagii, în gât, ce era să mai fac? şi-am împins ghemotocul în sus. Aşa cum îţi spun. După aceea, de-a buşelea la telefon să chem ambulanţa. Când să-l apuc, începe să sune. Dorel…

— Ne-am împăcat, îmi urlă fericit în ureche. Am găsit-o şi ne-aiţi împăcat!

— Te-n pizda mă-tii! Trimite Salvarea!! Baltă de sânge pe jos, pe pereţi, sărea din ea ca din… Doamne fereşte! Cu cuţitul în mână, mânjit, o priveam cum se stinge.

30.

— Gigi, mă doare în piept, mă usuc! îţi spun numai ţie…

Dorel se jelea cu un cot pe pervaz. Îl emoţionase, sunt sigur, declaraţia dată în faţa instanţei. Mi-am întors privirea spre geam. Iar se apucase de nins. O iarnă atât de călduroasă, neverosimilă, şi când te aşteptai mai puţin te îneca în mişcarcă…

— Ştii ce frumos e acum la Snagov? îşi şterse un ochi. O să vă placă, îţi spun!

Are ceva sensibilităţi, aşa malac cum îl vezi.

Ora prânzului, simţeam şi-n stomac. Completul îşi luase o pauză, iar tribunalul începea să se scurgă pe trotuar, gălăgios, cum i-e felul. Noi stăteam la fereastră, divorţul rămăsese în pronunţare, dar era ca şi gata. Iar el, Gilda… vechea poveste.

Totuşi, eu divorţasem aici. Eu eram în drept să mă vaiet. Viaţa mea se-ntorsese pe dos, lăsându-mă pe culoarul cu paşii pierduţi şi aşteptând-o pe Aurora care s-a dus să timbreze. Am avut un impuls să sar de la geam şi să scot limba la rătăciţii care se-mbulzeau neatent, noroc că m-am controlat. Am în timpul din urmă porniri, dar am şi control.

Ea îl înaintase, deşi m-am opus cât am considerat că-i decent. Poate aşa-i soarta mea: să fiu solitar. Am stat la Reanimare şi noaptea, i-am dus compot, biscuiţi, să nu se simtă cumva. I-au făcut ieşirea după vreo lună, am adus-o acasă şi s-a pus pe bocit. Nu pot să-ţi spun cum o tratam şi cu câtă blândeţe! Plângea… Nu vorbea şi plângea.

După asta, m-a dat în penal. Aurora! Vătămare corporală gravă şi intenţie nu ştiu cum, de omor… Citeam din citaţie şi-am rămas interzis. N-a ţinut; mi-a găsit Dorel avocat, o geantă de bani. Cum, mamă, după ce te salvez de la o sufocare?! Dacă nu eram eu, nu dădeai ortul popii acolo, pe duşumea? De ce mă târâi prin tribunale? Şi-au dat seama şi ăia, instanţa, te faci de tot râsul. Nici n-a mai mers în Apel. Aş putea să-i cer dezdăunare pentru denunţ calomnios, dar nu-s genul. Uite şi tu cu cine stai în casă de un număr de ani!…

Şi tot nu se-nvaţă minte odată. După aia, divorţ. De ruşine, probabil. Vrea divorţ! Măi femeie, eşti deprimată, eşti dependentă de pastilele alea, poate-am greşit şi eu, admit că nu trebuia să te-nchid, dar nu te gândeşti un minut? Există lucruri mai rele. Nu, măcar un divorţ! Cred că-i nebună definitiv. Fiecare, cu timpul, descoperă-n el un altcineva. Toţi, întâi deprimaţi şi după aia alienaţi. Asta-mi lipsea, un divorţ! Porcăială. Hai măcar să inventăm un lucru domnesc… Nu, ea voia ca omenirea să cunoască în cele din urmă c-aş fi violent. Căra după ea şi-o puturoasă ca martor, o necalificată pe care-am dat-o afară de la Snagov, când cu casa. Aurora, asta te reprezintă?! Uite, Dorel, am vorbit, poate depune şi pentru tine; afirmăm că nu suntem compatibili. Aşa se lucrează. În sfârşit, declară omul câteva chestii civilizate şi uite-mă aici rezemat lângă el de pervaz, legal despărţit.

— Mă, îmi vine să mă omor! Dacă n-aş avea o familie…

Părea, într-adevăr, terminat.

— Dar de ce vă scoateţi ochii de trei ori pe zi, ca doi imbecili?

— Care trei ori?

— Săptămâna trecută, la fel!

— Nu ştii că nu poate să trăiască cu nimeni? De ieri o cunoşti?

— Dacă-ţi spun că are-o nevroză…

Pe de-o parte îmi convenea că Gilda se dăduse iarăşi la fund. Nu-mi venea să m-apuc serios de Irak, până nu ies din problemele astea cu Aurora. Am necazuri mari. Nu fuge Bagdadul, dă-l naibii. Dar e veninoasă, n-aş fi crezut. Iese-n public.

— S-a dus la televiziune la ăia şi te-a făcut de rahat. Că eşti limitat, cărpănos.

— O nenorocită! Pe asta s-o baţi ca pe coasă, în gură!

— Zice că dai şi-n ea. Ai plesnit-o, sunt sigur. Bolnavă cu nervii…

— Mă, e rea, are draci, mă isterizează, nu te poţi înţelege!

— Atunci, renunţă şi vezi-ţi de treabă.

— Nu pot. Îi aparţin, are ceva glacial.

— Împacă-te, naibii, că tot aici se termină.

— Fii serios, vrei s-ajung ca tine, la avocaţi? Nevastă-mea atâta aşteaptă, să aibă ce împărţi!

— Eu nu ştiu ce vrei.

— Vreau s-o rup! Mi-a ajuns pân' aici! Nu mai pot! Nu mă interesează nicio nevroză. Ajunge, s-a terminat! Du-te la ea şi du-i o scrisoare.

— Nu mă duc, dom'le, dă-i telefon.

— Nu răspunde la telefon. Vreau să-i dai o scrisoare, să-i spun în faţă tot ce ştiu despre ea. Şi încă două, trei lucruri despre care crede că nu le cunosc. Îmi faci un serviciu? Şi eu ţi-am făcut.

— Şi ce, crezi că mie-mi răspunde? îmi ştie mobilul.

— Nu, mă, te duci acasă la ea. Îi dai plicul şi-aştepţi un răspuns.

— Păi ştiu eu când vine acasă?

— Te înfiinţezi acolo şi-aştepţi. Îţi dau o maşină.

Când îl văd că-mi face program, îmi vine să-l gâtui.

— Mai bine ieşi cu banii ăia pentru chirie.

Mai ai să-mi dai două mii.

— Mă, ce eşti aşa? La tribunal, ţi-ai găsit?

Am să-ţi dau.

Aurora se vedea venind din partea cealaltă. *Contre-jour*. O

siluetă ce-o recunosc imediat: atât de familiară, plinuţă şi, de astăzi, atât de absentă. Poartă încă apreskiul ăla pe gât şi asta îi dă ceva maladiv. N-are un aer prea mulţumit; de ce? eşti divorţată, te rog foarte mult! Trebuie publicat un anunţ pentru partajul cu casa. Domeniul cu ieşire la lac, contra două garsoniere nenorocite, la dracu-n praznic, ca să ne putem separa. Pân-atunci se studiază posibilitatea de-a locui împreună. O soluţie mai deşteaptă nu le trecuse prin cap. Trambalare, din nou. În Cotroceni, la Dorel, nu e loc pentru două familii; Snagovul are măcar un etaj; ia-ţi-l, dragă!

Mă uit cum avansează spre noi. Nu-i chiar distrusă, cum mă aşteptam. Ca mâine o vezi că-şi reface viaţa cu altul şi se-apucă automat de slăbit. Vine muzical, ca un coş de vapor, parcă vine plutind. Şi tot tribunalul la fel. Nu pot scăpa de senzaţia asta mâlită de *au ralenti*, vertijul, vertebra, mă pândeşte probabil o altă criză din alea.

— *O să-i* placă la Snagov, îl aud pe Dorel ca prin vis, vă spun sigur.

— Ai zugrăvit, măcar, cât de cât?

— Da cum, am trimis o echipă de firmă! Aurora răsfoieşte hârtiile cu care venise şi-mi întinde o copie după acţiune. Timbrată. O mică atenţie. Le reţine pe celelalte. Cred că are pe puţin patru, cinci… La ce i-or fi trebuind?

— Mergem? întreabă. Mai staţi?

Fiecare cu-a lui… Ce tâmpenie. Dar nici ea nu se-ndură să iasă.

— Da, zic, hai să mergem. Sărbătorim undeva? Ca să par şi destins, cu spiritul încă intact.

N-a râs aproape nimeni, adică nici el şi nici ea. Undeva, la intrare, se hlizeau doi ciumeţi, dar cu alte probleme. Ne-am urnit spre ieşire. Nu le-am spus cum mă simt, umblam, parcă, în aracet.

Afară, o moină jegoasă. Aurora şi-a tras gulerul, purta de un timp, când ieşea, un pulover pe gât. De-nţeles… Şi-o simt alunecând pe scara aia murdară, de tribunal, năclăită chiar şi la propriu, întind braţul automat şi se prinde de el. După care mi-l lasă, chipurile involuntar, un gest cenzurat, aproape inobservabil. Mă rog…

Mergeam aşa, prin băltoace înspre parcajul din spate, unde Dorel îşi lăsase maşina. Pe-a mea o urcasem pe trotuar, vizavi, peste gârlă, nu găsisem un loc. Ce tot mă ţin după el? *Aşa* că i-am zis hai salut şi-am luat-o-napoi. Omul ridică un deget; Gigi, nu uita ce-am vorbit! Am dat din cap şi-am mai putut să observ cum Aurora se comută şi ea

după mine, uşor gârbovită, la doi metri în spate. Am aşteptat-o.

31.

La Snagov, un dezastru! Pereţii ca pereţii, i-am găsit şi mai rău. Dar, domnule, de ce geamuri sparte, o uşă cu balamaua blegită, boilerul – praf, deci caloriferele reci! Şi încă n-ar fi nimic; reci, reci, te obişnuieşti şi cu asta, dar două smulse cu suporţi cu tot din perete, ce-a fost aici, de ce mă vandalizezi."! Şi-o murdărie de-mi venea să mă cac şi-n casă şi-n chiria ta de nemernic! S-au iscălit cu flaumaster pe uşi, măscări pe oglinda din baie, mesaje cu briceagul pe balustradă… Am deschis şi-am înţepenit. Nu puteam nici vorbi. Aurora ar fi urlat, dar se ţinea cu mâna de gât.

Imaginea prăpădului ne-a coalizat. A fost un lucru spontan. Am început să-l înjur şi-am auzit-o, imediat, blestemând. Nici nu mai resimţeam neplăcut ineditul stării de recent divorţaţi, trebuia să facem ceva, cineva trebuia constrâns să plătească. Eram ca doi soţi care se-ntorc refăcuţi de la băi, deschid uşa şi peste ce crezi că dau? De-un rahat pe covor!

— Mă, l-am luat telefonic, ce-i nenorocirea asta aici?!

— Cum, n-au venit să strângă pe-acolo?

— Dorele, plăteşti, că mor cu tine de gât!

— Da, domnule, nicio problemă.

— Mai ai două riii pe chirie! Mâine la opt apari la Snagov, vorbesc foarte serios! Să nu te caut eu, că-i deranj!

— Mă, ce nenorociţi, mi-au promis, le-am dat cheia!

— Şi cheia? Dorele, nu ştii în ce rahat ai intrat! Până nu vii aici şi faci bec, de treaba aia cu aia nici nu discutăm!…

— Gi şi, fii om, te-am rugat! Mă distrugi. Eu te-am lăsat cu divorţul?

— Mâine, la opt dimineaţa!

Evident, a doua zi – cucu! Ne-am apucat amândoi să facem curat. Lasă că n-am dormit toată noaptea! Vii acasă după cinci luni şi găseşti, am mai spus, o ruină… Te gândeşti numai ce porci devin cu timpul cei dragi şi ce pagubă ai; ăla-i somn, ce somn mai e ăla? Frig şi cocina asta-n care eşti nevoit să te culci! Când ai dormit ultima oară într-un congelator? Aşa că, fără a ne fi înţeles în vreun fel, ea a luat un lighean şi o cârpă.

iar eu o mătură mare. Am dormit separaţi: unul sus, altul jos. Am pus pe noi absolut tot ce părea mai textil.

Dimineaţa, dacă s-ar fi uitat la noi Dumnezeu sau una din tărcile alea, ar fi văzut un tablou siberian. Două momâi înfofolite penibil, mătă-hăind prin zăpadă şi-ncercând să recupereze ce se mai poate. De la distanţă, din cer, păream un moş cu babuşca lui… De-aproape, însă, o auzeam cum îl boscorodeşte. Şi eu, l-am băgat şi l-am scos toată ziua, nu l-am menajat un minut.

Când te-apuci de rânit, se poate întâmpla să mai dai şi de-o sticlă pitită. Asta i s-a arătat Aurorei, nu mie. Odată am văzut că frânează şi se-apucă temeinic de ea. Puteam să scot vreun cuvânt? Jumătate din casă – a ei, viaţa ei! înţeleg. Nu i-a dat prin cap să mă-ntrebe poate vrei şi tu, caută-ţi pe undeva un pahar şi dă-te aproape… Ce mă enervează e c-aş vrea să pun mâna pe telefon şi să-l spurc pe Dorel, să-l fac de două parale. Dar nu mă pot coborî. Minte aşa cum respiră, dacă era om se prezenta aici la opt dimineaţa. Ce s-aştept de la el? Mă crede tâmpit, ştie că trebuie să bage mâna în buzunar; şi chirie şi reparaţii şi nu ştiu mai ce. Să crăp dacă-l sun şi dacă mă mai interesează de Gilda ceva! De ăxs. ori mi-amintesc, mă revoltă. Îmi face şi bine, mă întărită! Nu era mai corect dacă-l făceam să alerge după ea prin Bagdad? M-am dus, totuşi, să-mi pun o gură de whisky, ce naiba!

Aurora dormea, aşa cum mă aşteptam, în faţa televizorului. Nici nu-i trebuie mult, plus pastilele alea, să zicem că pot înţelege… Caut telecomanda să-l sting. Erau nişte ştiri lăbărţate, când, dintr-odată – madam deputat! Nici n-am înţeles la-nceput despre ce se vorbeşte, arăta prăbuşită, la o primă evaluare. Am devenit mai atent, dar comentariul era pe sfârşite; o înghesuiseră, în orice caz, cu ceva. Nu mi-a fost foarte clar: putea să fie şi-o licitaţie chioară sau dosarul de Secu. Am în clinat să cred că i-au dibuit vreo notă informativă, pentru că era şi perioada. Tocmai porniseră vânătoarea aia, de securişti, înainte s-o uite. Dar palidă cum n-am mai văzut-o nici când locuiam împreună, după, mă rog, vlăguiri inerente. Ce-i, dragă, cu tine?… Altfel, gura aceea devastatoare şi mereu angajantă şi chiar faţa despre care cred că-i tânără încă, în ciuda coafurii. Ce idee să te faci căruntă la păr, când se vopsesc toţi bărbaţii!

Am fost destul de şocat. Bănuiam că-i de rău. Crainica trecuse deja la alte subiecte, câteodată lucrul ăsta-i de bine, înseamnă că ştirea nu duce mai mult de două zile sau trei şi adio. Dar pe cine să-ntreb? Mă surprindeam făcându-mi scenarii la rece, fără o participare emoţională exagerată şi chiar mă miram, dacă ţin bine minte. Uneori mă simt

alarmant de distant. Poate nu-i virginitatea, ci doar o stare frigidă. Sau, cine ştie, e vârsta…

Am stins televizorul cât am putut de încet; Aurora, adormită, nu i se zărea decât capul răsturnat pe spătar şi tubulatura din care acesta se făcea evident. Am ieşit să fumez. Începuse să ningă iarăşi, apos. Deprimant sentiment, o-nţeleg şi pe ea, singuri în toată pustietatea, nici Lord nu se-aude. Ce se-ntâmplă cu Violeta? Ah, Doamne, câtă nevoie am uneori de insistenta cu care ştia să scoată din mine ce am mai bun, ridicându-mă pe culmile sensibilităţii şi ale sfielii! Ce se-ntâmplă cu biata mea viaţă, de ce-o irosesc în sihăstria de-aici? Starea asta de provizorat e-o mizerie, orice divorţ e-un exerciţiu de supravieţuire murdar. Nu te deprinzi niciodată; al doilea e resimţit ca şi primul. Simt că despărţirea de Aurora m-ar putea clătina în aceeaşi măsură ca şi ruptura de Violeta şi nu mă tentează. În timpul ăsta, formam din memorie numărul ei…

— Ce faci, ce se-ntâmplă? Te-am văzut la televizor.

— Stai şi te uiţi?! Fă ceva! Ai trăit lângă mine.

— Ce spui? Ce se-ntâmplă?

— Tu nu vezi.”! Unde eşti?

— Violeta…

Şi-nchide şi asta. Se-ntâmplă ceva. Ce i-am făcut? Ce să fac? Ce vrea de la mine? E-ntr-o pasă oribilă, se simte la telefon. Ce vrei să fac? Nici nu spune ca lumea. E bine că te mușcă nenorociţii de fund? Nu ţi-am spus cu frumosul măi fată, nu se lasă aşa o carieră la ziar, altele au ajuns pân-acum moderatoare la televizor! E mai bine să moţăi în scaun la Deputaţi cu groaza că pui kilograme? De ce e mai bine? Mă rog, mai bine tot e, dar nu vezi în ce lume de rahat ai intrat? Ca să te sfâşie ăştia?! N-au mamă, n-au tată. Eşti frumoasă, ai o prestanţă, ai nişte calităţi care ating perfecţiunea; dacă nici astea, ce mai contează-n politica lor de doi bani, care valori se pun pe tapet? Doctrina? Ataşamentul pentru popor? Cred că, totuşi, moralitatea. Domnule, o mai sun o dată, fie ce-o fi. Nici nu ştiu ce vrea de la mine? Ce pot să fac eu de-aici?

Nu răspunde, intră robotul. Am format de cinci ori. Simt că se-ntâmplă ireparabil ceva şi mă perpelesc în fleoşcăraia din curte. Lord se uită la mine. Îl sun pe Dorel.

— Dom’le, zice, nasol.

— Dar ce se-ntâmplă?

— Deschide televizorul. E băgată cu nişte arabi. AI Quaeda, chestii urâte…

— Du-te, mă, nu ştii ce vorbeşti!

— Ai s-auzi.

— Trimiţi pe cineva la rânit sau vrei să mă enervezi?

— Gigi, auzi, lasă asta. Mă, te pup, am găsit-o, nu te mai agita, suntem fericiţi.

— Eşti dement. Ai luat-o de la capăt cu Gilda? îţi spun, nu te-ntoarce îndărăt, că dai de belea!

— Dau de băut! E cea mai superbă, e o minune!

— Să vă fie de bine… Aştept! Spune-mi, pe Violeta unde-o găsesc?

— Nu cred că poţi. Are mobilul închis, am sunat-o şi eu.

— Şi ce pot să fac?

— Trivială, coruptă, o nenorocită! Vrei să-i zici două vorbe pe post? Aranjez.

— Îmi pare rău, eşti profund nesimţit. Şi-am terminat. Înţeleg mitocănia, dar sunt vulgarităţi pe care nu le suport. Asta-i mentalitatea la idihoţii obezi: ai dat de belea, te-a lăsat! Calcă peste tine; te-a văzut prăbuşit, îţi dă cu piciorul! Ce să fac? Nu ştiu ce să fac. Trebuie să fie distrusă.

Intru, Aurora nu mai era. S-o fi trezit şi-a urcat. Pun mâna pe telecomandă: reclame, rahaturi. Ştiri, la ora asta, decât fâsâite. M-am oprit la un post, nu ştiu care, ba cred că al lui Dorel, şi-am început să citesc pe burtieră. Dacă-i adevărat, o fi ceva cu Bassam. Ce AI Quaeda, ce învârteli să aibă ea cu arabi? Violeta?!… Poftim, văd Bassam! E scris şi c-un singur's, analfabeţii! Basam Erickson, cetăţean suedez, cu interdicţie de-a părăsi România.

E groasă! Nenorocitul s-a ascuns în spital. Sunt bou. Dacă marsam la afacerea aia cu el şi mă prindea prin Bagdad, nu mă făcea tăiţei? Terorist. M-a păzit cineva. Dumnezeu! Simt că-ncepe să mi se lege în cap, dar încă sunt tulburat. Cu toate că nu în cap am problema, în corpul mental. Mi-e frică, *am* să mă gândesc mai târziu. Uite-n ce tâmpenii mă vâr! Am fost cu el la local. Şi are telefonul supravegheat, mai mult decât sigur; l-am sunat şi-n spital. Mamă, ce bou! Nu-i bine. Nu stau singur aici. Ăştia vin şi mă leagă. M-am trezit că urc scara.

Aurora dormea sub un maldăr de boarfe. Îşi clădise deasupra tot ce-a putut. Eram în prag şi priveam întregul morman. Mă simţeam atât

de stingher şi atât de lovit, încât mi-a venit cald în suflet. Ceea ce, la mine, umectarea se observă în ochi. Rugător, deşi legal divorţat, m-am strecurat lângă ea. Dogorea umezită matern şi mi-am făcut loc cu mâna. Sunt blestemat a rămâne virgin.

nimeni nu m-a deflorat niciodată conceptual, pentru că iniţiatic durează nesemnificativ şi se uită. Şi Răpişcă la fel, se chinuia cu inima nouă şi nu simţea că trăieşte. Ce nevoie am câteodată de Violeta!… Am aşteptat să-mi murmure adormită ceva, cum făcea totdeauna, şi-apoi să se deschidă în somn. Era chiar pe cale să se răsucească pe spate, când, fără niciun motiv, şi-a ridicat capul din pernă şi m-a privit de departe. Imputativ.

— Aurora… i-am spus, pentru că sunt situaţii când e necesar.

I s-a lăsat toată fata, semăna izbitor cu E.G. Robinson şi-am sărutat-o pentru că ştiam că n-am încetat s-o iubesc. Nici n-am ajuns-o pe frunte, cum îmi doream, eram cu capul prea jos şi-a trebuit să mă-ntind spre burlanul care-i ferea tăietura la gât. Nu avea niciun gust. Aurora plângea tot mai tare, m-a primit, dar a plâns aproape tot timpul.

32.

Nu. Moale, nu! M-ar întrista ca din slăbiciune să-i las impresia că reintrăm în normal cu atât de puţin. Cine vrea divorţ să fie-n stare să-l ducă. Sper c-am dobândit un recul suficient, am o experienţă de viaţă, pot S [-mi permit acest lux. Nu sunt o cârpă. Ar fi dureros. De ce, adică, toată recuperarea cu Gilda – o risipă de timp? Doamne, cât o detest!… Şi pe ea şi pe el. Şi fericirea lor tâmpă.

A doua zi dimineaţă, când m-am întors cu bidonul de motorină, de cine crezi că dau în curte la mine? Bassam… Gras, diform. Cu piciorul în ghips. În halul ăsta nu l-am văzut niciodată. Se revărsa din conturul uman. Impresia era sporită nu numai de paltonul descheiat în care umbla cu Aurora prin curte, dar avea şi gâtul ambutisat ca şi ea, în acelaşi gen de tubulatură. Se frăsuiau ca două sobe cu lemne de tuci. Mi s-au părut adân-ciţi în mărturisiri.

Destul de speriat. La început, probabil şi eu. Ce caută nenorocitul aici? Precis că-i urmărit, l-au dat şi la televizor. În ce mă bagă şi asta?

— Salut, Bassam… Ce mai nou?

În timpul ăsta, mă uitam circular, de unde m-ar fi putut vâna cineva cu binoclul. Erau o mie de locuri. Mă-ncerca o răcoare dorsală.

— Ce-ai păţit şi tu? îl întreb, deşi se spune că nu e bine să vorbeşti de fiinie în anumite locaţii, iar el îşi duse instinctiv mâna la pansament.

— Avem fractura cervical şi de gamba.

— Nu mai spune! De când?

— Mi-a căzut la cabul un domn.

— Hai, dragă-n casă, stăm aici în zăpadă? Aş fi dat orice să-l văd plecat, naibii. L-am băgat înăuntru. Bassam – aproape două chintale –, a ales amărât canapeaua, pe fotoliu n-a îndrăznit. Am apreciat lucrul ăsta.

— Ce ţi-a căzut, dom le-n cap?

— A căzut o bersoana de la etajul.

— Cum a căzut?

— Nu ştiu, brobabel c-a vrut că se zinucida, nu ştiu, m-am trezit la zbitalul.

— Şi piciorul?

— Şi bicior şi gât şi tot, a distrus. Eram la un blocul, undeva, la cartier şi am vrut se intram.

— Ce cartier?

— Nu mai ştiu cum se gheama, am trezit la zbitalul.

— Dar pe unde-ai umblat?

— Nu ştiu, am fost cu taxi.

— Erai în taxi?

— Nu, la bloc. Mergeam pe la blocul, la zgara, şi el buf la zus.

— La bloc?

— Lângă o bizzeria.

— Ce pizzerie? Unde? Ce stradă?

— Nu ţin mintea deloc! O bizzeria, lângă o bosta. A căzut beşte cabul. Alah akhbar, bine ca s-a rubt mai butin. Am adus carte de care-am vorbit.

Clar. Şi-mi dă două cărţi şi Coranul.

— Pentru asta te-ai târât pân-aici?

— Citit englezeşte?

— Şi chiar nu ţii minte nimic?

— Nimig absolut. N-am voia se barasim România. Căutam dovezile ca nu făceam zbionaj şi trădarea.

Poftim! Şi-a pus şi ăsta picioru-n ghips şi s-a internat în spital… Mă crede cretin. Aurora s-a dus să spele nişte pahare.

— Şi omul? o aud din bucătărie.

— Ce omul?

— Ăla, îl lămuresc, care s-a prăvălit peste tine, sinucigaşul?

— Nu mai ţinem mintea deloc.

— Dar cum arăta?

— N-am văzut.

— Şi unde-i acum?

— Eu ştiu? Boate tot la zbitalul. Zău boate-a murit.

Simt că mi-e rău. Nu spun de ce. Profit c-am rămas amândoi şi-i fac semn să intre în baie. Bassam îşi târăşte piciorul, zornăind din mătănii, închid uşa cu cheia şi-l iau la sigur, discret.

— Ce-i cu doamna".

— Doamna, nazol…

— Ai băgat-o-n ceva, ce-ai făcut?

— Eu?! N-am nimic. Este o zituaţia grava, vrea se zgoata be ea de la lista de Barlamentu de Euroba şi face contra Violeta o treabă urata de AI Quaeda, terorizda arab şi cu mine. Uite la mine ce terorizda!

— A trecut la Islam?

— Nu exista! Vai de mine, eu sunt pentru ecumenismul, te-am zbus. Totul este invenţia şi lucrătura de Barlament.

— Bassam, spune drept!

— Se mor dacă nu! N-am voia se barasesc Bucăreşti şi tara asta nebun.

— Şi te-am chemat eu aici? Dacă ştii că eşti urmărit?!

— Ca să ieşim cu declaraţia la breza. Zbune că sunt un arab ambutit şi am venit de Zuedia că se te stricam la casa pe tine. Zbune de curva la ea. Debutat Marinache e curva arab!

— Cum să-mi strici casa?

Am înţepenit. Ştie de mine, ştie de ea. Auzi, tu de când mă cunoşti? Mă ştii de-o sută de ani şi-mi joci mie teatru, îmi joci mie teatru cu benzi, nu ştiu ce? Şi vii peste mine cu securiştii pe cap?! De ce m-ai târât la restaurantul afghan?

— Fii atent ce vorbeşti, nu declar eu chestii din astea!…

— Are nevoia. Tu nu iubeşti cât de cât?

— Vrea şa să declar treaba asta?

— Da. Imediat. Se mutam atenţie be broblema sentimantal, asta cu terorizda nu trebui nici bomenim undeva. E foarte bericulos. O

curvă bericulosa care s-a încurcat c-un arabul bervers şi tu ai viaţa berduta! Eşti la bamânt! Trebui o bovestirea zgârbos.

— Cine se uită la ce declar eu?

— Se uita. Breza e morta duba zgandalul. Me ocub de tot, să fii liniştită.

— Dom'le, nici nu mă gândesc.

— Vrei ca Violeta se otrăveşte? Nu bot să ies din România asta, la drac! Vreau se me oberez de by bass în zdrainatate, sunt bolnav, sunt obez, am ghibsul la gât şi bicior, me urmăreşte zeguritate!

— Eşti urmărit?

— Hai s-o facem ceva. Chem eu be breza se dai interviu.

— Nu pot, i-am şoptit în ureche, cât de amabil mi-a reuşit. Ăştia ucid, trag din orice poziţie. Aurora tocmai încerca uşa prin partea cealaltă.

— Ghighi, ce faceţi acolo *1* De ce v-aţi închis înăuntru?

Slavă Domnului că n-avea o cheie. Ne fereca acolo pe amândoi. Am ieşit. Am ieşit din casă, din curte, am ieşit de nebun. Uite, bre, în ce mă bagă cretinul! Cum să târăsc o femeie-n mocirlă, dar nu fac asta să ştiu că-mi dau foc! Violeta?! Nu mai există obraz? Măcar dac-ar ajuta la ceva! Problema-i că poate nesimţitul e terorist, nu că mi-a săltat-o din casă, băga-l-aş în mă-sa, acum nu ştiu când! Dacă eram prost şi mă luam după el în Irak, mă termina, dobitocul! Nu mă găseau decapitat pe vreun câmp? Am sunat-o. Nu mi-a răspuns.

N-am uitat ce-aveam de făcut. Gilda poate să mai aştepte puţin. N-am uitat, mă gândesc permanent. Am probleme.

Locul din jur era suspect de pustiu. Simţeam epidermic că sunt înregistrat cu teleul. Numai asta nu-mi trebuia. De unde ideea cu presa şi cu detractări mârlăneşti? Prostii! La ce foloseşte? Ne umplem până la refuz de rahat şi nu ne mai dăm bună ziua. Asta se vrea? Am încercat să fiu calm. Să rămânem cu ceva de la Gilda. La rece! Să luăm problema la rece.

L-aş fi bătut, dar dacă scoate ceva din ciorap şi trage cu amortizor? Cine te-aude aici? Şi-am intrat în casă să discutăm.

Bassam se aşezase cu Aurora la un pahar. Nu părea foarte calm, dar aerul pe care-l avea era momentan mulţumit. Nu se lăsa invitat. Soţia de care tocmai m-am separat se purta destul de atent şi nu-I, aşa impresia că ce se-ntâmplase aseară, în dormitor, merita menţionat în vreun fel. Mi-am pus şi eu de un deget, altfel nu apucam. Şi-l priveam

cu o silă mai mult decât elocventă. Mă ştia, m-a ştiut de la bun început. S-a distrat. M-a compromis în restaurantul afghan. Cine crezi, mă, că sunt eu, ca să-mi joci teatrul ăsta?

— Vrei să ieşi?

— Unde? A întrebat Aurora, dar nu i-am răspuns nici el şi nici eu.

— Normal că se iez! Cum se zdam aici la mizeria asta?

— Am sunat, nu răspunde. Te pot ajuta? Am dat-o şi eu, la plesneală, la derută, să văd.

— Cum vrea Alah! Dacă Alah a vrut să nu rub decât gât şi bicior, am se iez.

— Nu cred că-i place cât bei. Aştepţi să te scoată?

— Boate me ănalţă la cerul.

— Da? Foarte bine…

33.

Bassam s-a ridicat în văzduh mult mai gras, peste o lună-jumate, ca Icar, cu aripi de lemn. Se spune c-ar fi tăiat-o c-un vas egiptean ce transporta cherestea. Există reţineri în faţa acestei aproximări, alţii îl dau pierdut cu ajutorul unui serviciu discret. A face *servicii* nu-i o ruşine, dar dă şi la alţii: pesticidul taisvanez dispare-n golful Geneva, din Maroc se ridică un calif c-un cec de plată la ordin în arhipelagul Djibouti şi para-ndărăt în Sudan, la poporul român, via Brăila, pentr-un cavaler autohton al onoarei. Avantajul globalizării! Se observă comisioane, licitaţii trucate şi mită, dar numai pe epidermă. A fost şi-un film cu ăla care vorbeşte printre dinţi, cum îl cheamă, cu faţa aia de mort, era să-i fac şi coloana sonoră. Rezultă doi fraieri adjuncţi cu dosare penale. Mă felicit c-am reuşit să-mi ţin gura şi să mă exprim limitat despre multe. Suedezul stă la umbră pe undeva, sub palmier, bea sucuri dulcege şi aşteaptă ca *by pass-xă* să-şi facă efectul. Cu banii care se strâng aici din privatizări mi-aş permite şi eu.

Până să-l ajute Alah, am mai apucat să vorbim o singură dată.

— Vrei să te trimit o ziarizda să te ia interviul?

— De unde vorbeşti?

— De la zbitalul. Facem by bass în două, trei zile.

— Să uiţi numărul ăsta de telefon.

— Pentru Violeta, te rog! Avem o răzbundere.

— Nu răspunde, o sun inconrinuu.

— Înseamnă că e la bamânt… Bierde candidatură la Euroba.

Domnu' Zdradulat, dacă nu se balacareste în breza, nu exizda zalvarea. Are dus-manii. Vrea se dizdruga be ea. Trebui balacareala abocalibtic, brofezional, te trimit o ziarizda.

— Nu pot să denigrez o femeie, ţi-am spus.

— Ba da, ea aşteabta. Vrea se balacarim, vrea se balacarim, e o problemă de rebutatia. Are nevoia o dată be anul. Conferinţa de breza che este imorala şi brofitor, declaraţia ce abtitudinea are berversa; şi eu ştiu multe lucruri la ea…

— Vin la tine, nemernicule, te dau în gât, te calc în picioare!

Nu puteam să mă lansez imprudent, pentru că Aurora îşi făcea de lucru prin preajmă şi trăgea cu urechea. Altfel, aş putea să-nţeleg: te tăvăleşti în rahat ca să-ţi marchezi teritoriul, strategia câinească, mă rog. Dar nu se poate lupta pentru binele ţării şi cu metode dezgustătoare? E şi mai igienic. La nevoie, pot înţelege orice. Dar de ce? M-a iubit. Chiar dacă m-a trădat, m-a părăsit, m-a chinuit şi m-a băgat în spital. Sigur, m-am uitat la ea şi la acest mausoleu de osânză şi m-am întrebat – Doamne, cum? De ce mi se-ntâmplă mie lucruri din astea, de ce înduri să fiu înjosit? Din moment ce mă locuieşti, înseamnă că vrei nu-i aşa? e nevoie de-o umilinţă, găseşti că-i bine să fiu terfelit. Experimentezi, înseamnă, această suferinţă, care simultan mă face nevrednic de-a fi îmbibat de sacralitate. Ce-nseamnă asta? înseamnă că ai alte criterii: nici laudele care se urcă de-aici şi nici urâciunea nu au importanţă, îngădui răul ca principiu util pentru mersul Lucrării. Foarte bine, okay, dar de ce să spurc o altă mani-fesare divină în care pătrunzi? Cum ar fi Violeta, săraca, eu nefiind decât ea. Pentru ce să ducem şi pe lumea cealaltă mizeria asta? Nu sunt în stare s-o profanez.

Şi nu am dat curs. Au porcăit-o, însă, destui, cu râvnă, n-au neglijat-o. Nu-mi place să vorbesc pe nimeni de rău, dar şi Dor el a bârfit-o. Sigur, la prima vedere ar putea simula delectarea de-a lovi în cel căzut la podea, o manieră sportivă. Dar, dacă ăsta-i criteriul de levitare, mă-nclin, înţeleg. Insulta nu mai e distructivă, e un algoritm ficţio-nal al recuperării şi chiar am putut să observ că imaginea, paradoxal, i s-a echilibrat de bine, de rău, în cele din urmă. Oricum, în presă nu mai e atacată. S-au plictisit. Mă rog, eu n-am fost în stare s-o defăimez, nu pot, dacă nu pot, nu pot, asta e. Însă n-a primit foarte bine. Îi devin indezirabil, mă tem. Nici nu pot să-i explic. Nu-mi răspunde la telefon, deşi o sun repetat. Mă repudiază şi asta-mi dă frământări, resimt o tânjire, dar nu la fel ca atunci când a plecat cu

Bassam şi m-a băgat la Nebuni.

Aurora observă, nici nu e prea greu; am început să iau pastile din nou şi mă menajează pe cât e posibil. Nu mai dau curs acelei combustii nechibzuite, suăr deja în mod glacial, e o schimbare promiţătoare. Poate că Gilda a intuit; ce am eu natural e frigiditatea disimulată, oi fi avut-o dintotdeauna sau mi-a transmis-o cândva, cine ştie; doamna Both e un practician de mare fineţe. Acum, când corpul ei nu mai e decât corpul unei persoane imaginare, mă gândesc la ea cu oarecare regret. Totul vine din corpul mental.

Nu reuşesc să vând casa. Menajul cu Aurora revine treptat în punctul în care-l lăsasem. Au trecut doar trei luni şi totul pare a fi înc-o dată ceea ce-a fost. Ia caşeuri, adoarme la Ştiri, pe la nouă sau zece se caţără sus şi se bagă în pat. Există şi seri cu program infect la televizor, când înspăimântat de imaculate o urmez după vreo jumătate de oră. Îmi face loc fără să-ntrebe nimic, mă deflorează atent ca şi-n alte ocazii, iar eu onorez cerebral, timp în care comunicăm. Vorbim în genere despre ce ni se-ntâmplă: antidepresive de vârstă recentă, piaţa imobiliară, E-uri în alimente, precum şi avantajul unei reşedinţe îndepărtată urban. Ideea de divorţ nu se pune. La ce-au folosit tot acest efort inutil şi asumarea de vinovăţii în instanţă? De câte ori mă întreb, mi-amintesc de Dorel; Nimic, n-a trimis un ban, vreun zugrav, nesimţit, toti-l e ca-nainte!

Sigur, în mare, nu e vorba de identitate în această recurenţă cu care-ncepem să fim familiari, dar mă simt alarmat: restul de viaţă pe care-o presupun, ora lanti, că m-aşteaptă fictiv tinde să semene din ce în ce mai fidel cu cea pe care-am apucat s-o trăiesc. Să zicem că scapă pe-un şleau, într-o însă şi ne trezim dintr-odată că n-a existat nici divorţ, nici Violeta, nici rana la gât şi coabităm la fel de amorf, fără hopuri, de treizeci de ani. Nu-i o nenorocire excentrică, multă lume nici nu bagă de seamă, dar asta ar însemna că există revers în natură, lucru pe care l-am negat cu ferocitate. Într-un sistem universal de perpetuare mobilă, acesta ar trebui să fie definit ca nonsens. Recunosc că Irakul nerezolvat mă stresează şi mă simt culpabil faţă de Gilda. Ar fi trebuit s-o rezolv pân-acum, dar am nevoie de stabilitate, de efecte aleatorii induse de cauze în general cunoscute şi incapabile de-a mai produce surprize. De câte ori le-am avut, am pus mâna; azi mă gândesc şi nu le-nţeleg mecanismul. Mi-ar plăcea să le pot declanşa; Violeta sau Gilda şi chiar Aurora mi-au venit pentru că m-am postat cu mâna

întinsă la uşa fatalităţii. Şi m-am iluzionat că sunt luat prin surprindere, dar de fapt aşteptam.

Nu e de presupus că intrarea sporadică în acel aşternut ar fi singura modalitate prin care mă salvez de marasm. Alteori ies în curte şi ascult anumite forme de *linişti*. Privesc cerul în noaptea caldă de iarnă. Schimb câteva cuvinte cu Lord. Fac previziuni meteo şi generez diverse cosmogonii. Treişpe grade afară, nu sunt prăpăstios, dar nu-i un semn bun. Căldura e rară în univers, mă tem că iar ni se pregăteşte ceva. Violeta nu răspunde la telefon. Nici Dorel.

M-am dus pe capul lui. Stăteam dimineaţa la o cafea. Aurora tocmai mă pusese să-i dau pe răzătoare o sfeclă, când iese una la televizor că doamna deputat Marinache se pregăteşte a fi împachetată ca ambasador în Liban.

— I-auzi…

M-am oprit, eram plin de zeamă, arătam ca un măcelar. Nu ştiu dac-a fost un semn sau n-a fost… Treaba ta, i-am urat în tăcere, gândindu-mă că, uite, a prins bine la ceva campania aia de denigrare, a reuşit să se scoată. Ambasador în Liban… nu-i prea rău. Viaţă liniştită, nu te aia nimeni la cap, nici depresii, nici griji, bombe, ruine, Baalbeck, aparat de fotografiat. După care, cu ironii de doi bani: c-a fost încurcată cu ăla, cu ăla şi citeşte o listă – vreo zece ciumeţi de partid şi de stat. Arhivă, din astă, vulgară. Dar fără virulenţă, se simţea că atacul se stingea de la sine, o deriziune teve, chestii slabe din care auzi o dată la două, trei zile, nimeni nu mai ascultă. Când mă uit, Aurora ultragiată:

— Da’ tu?!

Chiar aşa… Numele Stratulat nici n-a fost pomenit. Ca şi cum aş fi nimeni! Ca şi cum nu contează c-a trăit lângă mine o anume perioadă. Chiar mă simt afectat. Trebuie să fii neapărat politruc sau vreo ţoapă cu bani ca să intri-n statistici? Domnule, ţi se face o scârbă, că m-aş căra din ţara asta fără să mă uit înapoi! Dac-aş fi mai tânăr cu vreo treizeci de ani, nici la revedere.

salut! Adică, de ce? Bassam, teroristul, de ce-i menţionat”. După ce-a jefuit bugetul şi PIB-ul”. Să zicem că mă lua valul şi intram în povestea cu bălăcăreala, nu se-ntrebau ei acum cine-i ăsta, de unde-a scos capul? Nu mai contează, aşa-i la români, am dat din mână şi m-am preocupat doar de sfeclă, când iarăşi aud nu ştiu ce… Doamna deputat Marinache se pare c-a trecut la Islam, după contactul cu suedezul.

Ei, asta-i chiar!… Cum, domnule, că l-am întrebat pe nemernic,

l-am pus să se jure! Şi-am avut suspiciunea, miros rahatul de la un kilometru. Normal c-a trecut la Islam. Cu mine n-a încercat, nu mi-a venit acasă cu cărţi? Acum, ambasador în Liban. Şi amândoi în zonă, de ce? De ce-avea nevoie Bassam de fotografii? Pentru că erau documente. Documente de spion rafinat şi eu, un idiot, credeam că sunt studii de Valentine's Day… Goală, la diverse pupitre şi instalaţii. Goală, de ce". Pentru tâmpiţi! La ce te uiţi mai întâi, la nud sau la microcipuri". O diversiune. Fundalul contează, background\ *De asta* mai avea nevoie, nemernicul, de-o repriză filmată. Dar de ce-n Siria lui, la rafinării? i-or fi cerut şi ăştia de-aici… în ce era să mă bag!

Dar să treci la Islam! Am deja un resentiment. Mă retrag. Mă dezgustă. Toată chestia e aranjată.

Acum şantajează, îţi spun, şi ambasada şi ţara! Ăştia de la Externe sunt papagali, s-au făcut de rahat de o mie de ori. Plus c-o poate kilări când are el chef, cum voia să mă facă dacă puneam şi eu botul…

— Trebuie să vorbesc cu ea imediat.

— Altă treabă nu ai?

Nu-nţeleg tonul ăsta, ori eşti divorţată, ori nu?! Ce mă cenzurezi toată ziua? în zece minute am fost în maşină. Am încercat să mă gândesc pe tot drumul care-a fost interesul, şi la Bassam şi la ea, dar n-am reuşit.

34.

— Măi Dorele, aici e un şmen… Aia-n Liban, acolo, umblă cu bombe!

— Şi ce?

Dorel se uita La mine bovin. Mi s-a părut nedormit. Se răsese şi prost, peri neglijaţi înţepau pe sub riduri ca un gazon tuns în silă.

— De ce nu-mi răspunde la telefon?

— Pentru că suni la numărul vechi.

— Zău? îl ai?

— Am un căcat. Dă-le, mă, naibii, nişte nenorocite! O paraşută, o blondă!

— Nu-i blondă.

— De aia, de Gilda vorbesc.

— Ce blondă". De când?

— E blondă, o ucid dac-o prind! O curvă tâmpită, am băgat în ea vreo şaizeci de mii… Bei ceva?

— Iar v-aţi încăierat?

— Da cine poa' să stea cu una ca asta?

— De ce, naiba, vă tot împăcaţi?

— Lasă-mă-n pace, să nu mai aud! N-o ştii, n-o cunoşti? Femeia asta-i o javră!

— Corect. Dă-o pe post la o oră de vârf. Să-i facem o denigrare în presă. Una ca lumea. Vine şi ne cere iertare.

— Am făcut eu şi singur ce era de făcut…

— Cât ai zis, vreo şaizeci de mii?

— Să nu mai vorbim. Eşti cu maşina? Eu beau.

— Auzi, nu ştiu dacă e-un moment potrivit, dar am nevoie de-un ban.

— Mă, mă laşi? Acum ţi-ai găsit, nu vezi că-mi dau palţne-n closet?! Ai răbdare puţin să-mi revin.

— Ai lăsat un dezastru, am de adus materiale.

— Da, dom'le, îţi dau, stai puţin… Mă doare şi-aici, lângă şira spinării. Ce-i aici?

— Dorele, fii om. Dacă vrei, mă duc să stau de vorbă cu ea.

— Un să stai, a tăiat-o în Filipine!

Ţuţ. Nu ştiam ce să spun. Dorel era negru; haină neagră, cămaşă neagră, cravata la fel; trăgea de un dop între genunchii ăia enormi.

— Ce Filipine? Păi nu era cu nevroză?

— O târâtură! S-a dus la rebeli. Mă tem să nu fac vreo prostie…

— Care rebeli?

I

— N-auzi, mă, că-i în Filipine, la ăia.

— Abu Sayyaf!

— Cine-i ăsta „*i*

— AI Quaeda, nu ştiu, nu-l crede că-i mort. S-a dus să fac-o anchetă.

Mă enervează felul ăsta eliptic. Ori spui, ori nu spui!

— Şi nevroza". Încerc.

— Ce nevroză? Am vrut s-o duc şi la Viena, ăia rezolvă nevroze. S-a eschivat! Nu cred că are nicio nevroză. Ţi-ai dat tu seama că are nevroză".

— De unde să-mi dau?

— Şi de ce mă iriţi?

Eu te irit?! Aş vrea să te pup. Mi-ai dat o veste care-n alte

împrejurări m-ar face să chiui sloganuri.

— Atunci, de ce minte. * m-am arătat revoltat.

— Minte, c-aşa face banul. Nu poate trăi decât în minciună. O paraşută, o javră!

Nu suport să mi se vorbească urât despre femeile care m-au îndrăgit. Mă indispun şi nu mai discut.

— Stai mă, ia-o-ncel, face reportajul şi vine. E genul care se-ntoarce şi-ţi cade-n genunchi.

— Nu vine, mi-a dat telefon. Se simte foarte bine, nenorocita. Are un doctor englez.

— Doctor de nervi". mi-a scăpat. Şi, brusc, am simţit că mi-e cald. Dorel se uita la mine ca la un caca.

— Era combinată de-aici. A trecut la Islam…

— Când? l-am întrebat cu gura uscată. Se confirma. Cum bagă ăştia-n Liban pe cineva care-a trecut la Islam?

— Şi pe mine au încercat să mă recruteze. Ahoe! Dacă Gilda-i roită din tară, la ce-ar mai fi necesar un Irak? Putem trage aer în piept. Nu mai obligaţii, intrăm în normal. Doamne, cât o iubesc! Drăguţule, nu pot să-ţi spun, dar mi-ai luat de pe suflet o cărămidă de becea!

În clipa aceea, Dorel zbură lateral. Doamne! Iar una din crizele alea. După ce-mi dădu un ocol, odată cu încăperea, mi-a întins un pahar.

— Ţi-e rău?

— Am un fel de vertij. De Violeta ce spui?

— Era previzibil.

— Dorele, şi-am simţit umezeală pe faţă. Dotele – aveam lacrimi şi-n gât –, Dorele, cu mine la fel. Mă trage către Islam.

— Cine te trage?

— Mi-a adus şi documentaţie. Suedezul ei, l-am văzut şi la tine, la Ştiri. Bassam Erickson.

— Ăla cu… treaba?

— A încercat şi la mine acasă.

— Păi, ăsta-i spion, îmi şopteşte şi iar am simţit că mă clatin. A tăiat-o. L-au scos serviciile secrete pe şest.

— Tocmai de aia. M-aştept la ce e mai rău. O caut pe Violeta, dă-mi telefonul.

— Nu-l am. Du-te la Deputaţi.

— Cine-ţi dă telefonul acolo?

— Atunci, aşteapt-o la uşă. Sau ăla poate că-l are, doctorul Gal, băga-l-aş în mă-sa!

— Eşti sigur”.

— Sunt sigur. Un satir, le bifează pe toate, are – un tabel cu femei compromise. Desfăşoară orgii la birou. Studiază virilităţi, să mor dacă nu-l dau pe post într-o zi!… S-a ocupat şi de ea şi de Gilda, aşa leşinat cum îl vezi. Are-o listă, le ia după listă, a pus-o pe Internet. Cum e promovat unul ca ăsta tocmai la Direcţia aia? îţi spun eu, din recunoştinţă… Cine l-a pus. *” De ce nu întrebi? Nu-nţeleg ce are special blegul naibii.

— Trebuie călcat în picioare.

— Dacă ai curaj, du-te, din partea mea, şi dă-i două palme. Le umblă la psihic, le controlează.

— Dorele, mă simt urmărit.

— Nu mă mir.

— Încerc să rezist. Mă tem de ce e mai rău.

— Rezistă, altă soluţie n-ai.

— Mă simt ca-n pielea lui Brâncoveanu.

35.

Într-o oră am fost la el la birou. De fericire, zburdam. Oricâtă strângere de inimă mi-a dat ce-am auzit despre Gal, totuşi am scăpat de problemă. Mă frământa. Nu mai eram obligat să plec în Irak. Ce zi, ca o sărbătoare de Paşti! Am ajuns transpirat, foarte cald. Direcţia Sanitară: portar, jandarmi, tot tacâmul. Cine sunteţi dumneavoastră, o cunoştinţă, cum vă numiţi, Stratulat…

— Domnul Director lipseşte.

— Când vine?

— E plecat la Guvern.

— Când vine, întreb?! M-au văzut că-s nervos.

— Cine ştie? Şi-n jumătate de oră şi mâine… N-am avut de ales. M-am hotărât să aştept.

Am scos o ţigară la secretariat, dar aia o ţoapă: pe trotuar se fumează! Am ieşit, dă-te-n mă-ta. Foarte cald. Iarna era pe sfârşite, dar parcă intram *m*:

în aprilie. Cu geaca pe mine, crăpăm de căldură. Alţii, în talie, gagici cu buricul pe-afară. Nu-i foarte bine. Încălzirea globală. Toropeala asta anunţă un lucru, dar nu avem simţul. Universul nu cunoaşte dogoarea decât sporadic şi punctual. Universul e rece. Cred

că urmează ceva neplăcut. Nu ştiu ce e, dar nu se poate pătrunde decât cerebral. Şi, ciudat, observam în mine o stare de anxietate. Simţeam corporal că-ncep să-nţeleg.

Domnule, lumea asta se trage înapoi spre origini… Ar părea, nu-i aşa, că există o involuţie sincronă cu mersul evolutiv. Anuiându-se în mod reciproc. Atunci, de ce n-a observat-o nimeni, nici Tesla, nici Planck". De ce numai eu? Pentru că niciunul n-a intuit ora lanti, *nu* mai vreau să repet. Nimeni nu ştie că suntem contemporani şi simultani cu ceva formidabil. Ce spun e absolut nou! Nu se observă, pentru că iluzia la îndemână este mişcarea încetinită spre înainte, asta ne orbeşte pe toţi. Nicio problemă, curând vom fi resorbiţi în inima Cauzei, în miezul gigantic al deflagraţiei, ăsta-i şi motivul pentru care se încălzeşte în jur; nu globală, universală *ar fi* mai corect, încălzirea, suntem extrem de aproape. De fapt, ne aflăm chiar în ea, înăuntru, acolo, n-am ieşit şi nimic n-a durat.

Da, ce gândesc e rotund. Finalmente. Am obosit. Cine produce acest joc de oglinzi? Desigur că ştii… Aşadar, între efecte şi cauze se află… te rog să pronunţi. Mobilitatea perpetuă are nevoie de această sfântă suflare. Impulsul! Spiritul sacru impregnează orice. Bassam, atunci, la restaurantul afghan din Domenii, intuise ceva… Dar de ce să m-atragi neapărat la Islam pentru asta? De ce la Islam şi de ce-au cedat şi Violeta şi Gilda? Când acest joc virtual mă obligă la suferinţă şi când sfârşitul este ineluctabil?!

Nu vreau să sufăr. Pot să vreau să nu vreau? Portarul a sărit să deschidă. Maşina lui Gal intr? i, în parcaj. M-am apropiat de portieră c-un zâmbet prietenos. Traian a ieşit, s-a uitat insipid, cum se uită, nici bună ziua, nimic, şi-a intrat. Mi s-a părut destul de lezant. M-am ţinut după el şi-am sărit în birou. Alcovul! A trebuit să mă smulg mai întâi din mâinile toantei, pentru că mă ţinea de un buzunar.

— Da, face Gal. Cine-i domnul?

— Zice că vă cunoaşte.

— Da? Ce doriţi?

— Domn profesor, Violeta nu mai răspunde, aş vrea un număr de telefon.

— Poftim? Cine eşti dumneata?

— Domnul Brâncoveanu, am mai discutat.

Se uita la mine atent. Se făcea că nu mă cunoaşte.

— Nu mă mai ţineţi minte, aşa-i?…

— Cred că nu. Ce dorești”.

— Doamna Gilda vă spune ceva?

— Simona! strigă nemernicul către secretariat. Adu-l imediat pe Dancău!

Era clar că voia să se dispenseze de mine, chema niște brute. M-am dat lângă el și-am început să-i șoptesc cât de repede pot, simțeam că vine vertijul.

— Domnu’ Traian, sunt Brâncoveanu din salonul cu ăla, Răpișcă, care avea un transplant. M-ați invitat odată să bem o cafea. Am venit. Vor să mă atragă către Islam. E urgent! Violeta și Gilda deja au semnat. Știu c-aveți o listă cu fete și părul cănit, dar vă spun un secret: le iubesc. Trebuie s-o avertizez la ambasadă, la ei, în Liban, că dacă mă duc la Bagdad și filmez, ăia mă supun la Islam, mă spală pe creier și-mi leagă o centură cu dinamită. Ca să pot deflagra. Nu mai folosesc sunniți de-ai lor, că-s puțini, ne atrag pe noi la Islam.

— Să vină Dancău!!

— Nu vreau să-i fac vreun deranj, o iubesc, mă revoltă! Or să mă pună să mă detonez la ambasada noastră de la Beirut și nu vreau. Violeta nu-i la curent și, chiar dacă refuz, or să trimită pe altul. Nu admit, mai bine mă decapitează în fața copiilor mei!

A ieșit din birou ca să-i strige pe ăia. I-am văzut celularul pe masă. I l-am săltat. Au intrat, mi-au sucit o mână la spate și-l întrebau pe Traian ce să-mi facă.

— Dă-l afară, în mă-sa! Dacă i-au dat drumul, să umble! Dă-l naibii!

Așa vorbește un profesor la Medicină… M-am supus cu pasivitate, lumea se învârtea. Nu-i nimic. Aveam telefonul. Telefonul conținea o agendă. Era aici toată lista. Deschid la litera V… O găsesc și o sun.

— Da, dragă, îmi spune înainte s-apuc să scot un cuvânt. Se imitase pe afișaj.

— Nu e cine crezi tu. Gigi, la telefon…

— Vrei să te bag în pizda mă-tii, ce vrei?! o aud și închide.

Foarte bine. Nu mă lezează. Asta nu denotă decât că există un dor ontologic de-a fi resorbit în matrice. Poate s-a exprimat cam rugos, dar confirmă și Teoria. Nu-i nimic; stilul ei masculin, de aia o plac… M-au scos din nomenclator. Nu exist. Foarte bine. Vă informez că nici voi nu sunteți, nu există nimic, trăim o himeră lipsită de caracter. Hai

să-l sun şi pe Dorel ca să ştie. Asta, alt mincinos.

— Ce vrei? Nu pot. Sunt în avion spre Bangkok.

Minunat! Era chiar semnul apocaliptic. Bangkok? Vezi tu *Bang*… M-am despărţit de el acum vreo trei ore, care avion.

— Te lasă-n avion să vorbeşti pe mobil?

— Ce treabă ai la Bangkok? Te duci ca s-o cauţi…

— Gigi, nu-s om. Mă duc s-o găsesc. Nu pot trăi fără ea, mă usuc. I-am cumpărat un parfum de la Duty Free Shop şi o sticlă de Ouzo. Te rog să-mi ţii pumnii!

Foarte bine. Mă bucur că lumea începe să se destrame. De nu mi-aş pierde luciditatea şi eu. M-am oprit în Piaţa Rosetti ca să-mi aduc aminte unde-mi parcasem maşina. Totul fugea circular, în clipa când ochii mi-au căzut pe farmacia din colţ, ştiam deja pentru ce sunt acolo. Cremă deflorantă n-aveau.

— Viagra, i-am spus acelei femei, aruncându-i reţeta dată cândva de Traian. Una bucată!

N-a mai fost un gest reticent, a fost unul demn.

— Cu jumătate de oră-nainte, aţi mai luat, presupun. Cum staţi cu tensiunea?

— Lasă, nu mă-nvăţa dumneata…

36.

Am înghiţit-o, fără apă, fără nimic, când am ajuns la Snagov. Maşina a rămas în alee. I-am dat drumul lui Lord şi m-am îndreptat către dâmb. N-aveam niciun chef să intru, s-o sărut pe obraz ca să mă las mirosit. Mergeam destul de împrăştiat, nu mă slăbea ameţeala, numai eu ştiu cum am condus pân-acasă. Dar am văzut iarăşi păsări rotindu-se pe celălalt versant al movilei; logic era să am iarăşi parte de un spectacol cu câine încolţit de coţofene sau ciori. 7\m vrut să verific. Dacă-i adevărat că totul năzuieşte insesizabil către origine, aveam şanse mari să dau peste o reluare. Corespondentă, măcar. La identitate nu am pretenţii. Nici asta nu există în lume. Identitatea e ca şi împerecherile acelea consanguine, duc la extincţie şi la proză sleită. Ar fi perisabil. Un sistem autosuficient atât de gigantic, nu putea fi gândit decât de o minte total necuprinsă. Vrei să-l cunoşti pe Cel de Neocolit, cât de cât? Caută în spatele cauzei şi dinaintea efectului ei. Chiar la mijloc, exact. Dacă nu te descurci, tot te alegi cu ceva; măcar înţelegi de unde vine diversitatea. Nu dau garanţii.

Am şi alunecat de câteva ori. Domeniul cu ieşire la lac

se-nvârtea, dar îmi bâzâia în urechi. Tensiunea, probabil. Pastila începea să-şi facă efectul, se putea verifica şi somatic. Foarte cald, nepermis. Nagra în casă, începeam să regret. Venea de undeva un sunet profund, ca un zumzet. Şi-o ceaţă suspectă. Te pomeneşti că mă trezesc încolţit iar de câini… Ar fi neplăcut. Sau poate că sângele loveşte-n urechea internă, am presupus. Pe mamelon m-am oprit, eram lac de sudoare. Am auzit un foşnet uşor; Lord, venea din partea cealaltă, mi-o luase-nainte. Câteva se-nvârteau chiar deasupra, nişte ciori, dar alt câine nu se vedea. Aveam în auz pârâitul acela, aici puteam să-l disting mult mai clar. Tensiunea. Nu exclud nici Viagra, câteodată se-ntâmplă şi de la efort, dar, totuşi, părea un atribut al atmosferei din jur. Îmi făceam reproşuri că nu m-am dus să-mi iau Nagra, era, îţi spun, o linişte cu totul specială, ce naiba, mă pricep să aud.

Biuta, aşa se spune-n armată la mamelon, în teren, când se fac aplicaţii. Eşti deasupra, pe biută, şi nu-ţi dai seama de convexitate. Trebuie să te imaginezi din afară. Eram în picioare pe mamelon, vigoarea pastilei mă umplea celular şi presupun că de la distanţă păream şi frumos. Se ridica o ceaţă din lac, cu toate că straniu de cald, asta nu-i o iarnă calmantă. Mi-am scos geaca şi restul: pulover, cămaşă, maiou. Eram gol şi mă priveam de la un punct de fugă flatant. Nu chiar gol. Ceva din mine nu încăpea în cele cu care eram îmbrăcat şi se îmbulzea sfidător. O foame de spaţiu. S-ar putea crede, eu ştiu, că mai bine aş spune o foame de gineceu, de Aurora, eventual de Violeta sau Gilda… Nu, era doar o foame de spaţiu. Atât. Pilula albastră nu e albastră întâmplător. Nu-i destinată unor apropieri de natură copulativă. Ea te redă în vigoare splendidei Creaţii. E o sacralizare. Superioară oricărui zoloft. Pe cale de consecinţă, m-am dezbrăcat şi de restul. Atunci am atins despuierea desăvârşirii. O siluetă davinciană încărcată de sens şi orientată oblic-în-sus, deoarece prezentam median o trimitere ce nici Da Vinci n-a îndrăznit să exprime. Mă simţeam plin de forţă şi cald. Natura se lăţise surprinzător. Un câine la picioarele mele. Ameţeala îmi dispăruse complet şi, pentru a-mi face un test, am dau capul pe spate. Acest exerciţiu, în situaţii mai vechi de vertij, m-ar fi trântit la pământ. Acum era o uimire.

Sigur, stolul de ciori persista. Se rotea obstinam chiar deasupra, onorând, am dedus, situaţia în care la rândul meu onoram. Dar lucrul halucinant era că învolburarea de păsări se afla în acelaşi timp şi adânc

sub picioarele mele. Ce e sus e şi jos. Puteam să observ fenomenul, sporadic, între vârtejuri de ceaţă. Aşa cum apa prezintă culoarea albastră pentru că reflectă ceea ce numim atmosferă, la fel se putea zări în văzduh, ca-n oglindă, deci invers, tot ce-n mod curent credeam că mă înconjoară şi că este stabil. Nu m-am speriat, deşi ceaţa penetra peste tot. Foarte groasă. Aşadar, dedesubt sau în aer, în fugare momente de limpezime, puteam să contemplu şi lacul şi norii în poziţii situate advers: ciorime şi case, inclusiv proprietatea, gunoiul lăsat de Dorel în cer şi pământ, păpuriş şi aşa mai departe. În centru – omul gol şi un câine, evident răsturnaţi. Am făcut semn cu mâna pentru a mă convinge că de mine e vorba. Desigur.

Mă pătrundea o umezeală ceţoasă şi începusem să tremur. Februarie, totuşi… Şi, brusc, mi-am dat seama de unde venea zumzăitul. Nu pastila îmi ridicase tensiunea, pastila te face frumos. Păcat că n-aveam magnetofonul la mine, era broom-*ul* restant. Broom-*ul* primordial înregistrat şi cu antena din Arecibo, am mai vorbit despre asta, ecoul marelui Bang. Biip!… Biip!… Ca beep-ul ăla înainte de bombă. Din locul în care eram, putea fi perceput cu urechea. Asta înseamnă că frecventa în hertzi coborâse între patruzeci şi douăşpe mii, atât cât poate auzul uman. Doamne, am mai trăit lucrul ăsta, e absolut nou! Am semne că Bangu-i aproape, începe să fie resimţit din moment ce se-aude, iar realitatea se dedublează prin acest sistem de reflexii. Să fi regresat în această ficţiune numită şi viaţă, treptat, ora lanti, pe neobservate, pentru a mă regăsi aproape de startul final care nu-i decât începutul? De aceea şi calculatorul îl închizi de la Start, totdeauna. Acuşi vom fi asurziţi de uriaşa bubuitura, dacă nu ne va prăji simultan. Mi-am astupat organul cel mai sensibil, urechea, dar n-am înţeles de ce numai una. Şi-n jur s-a făcut firică brusc. Am întors privirea spre casa la care muncisem atât şi pentru care Dorel mai avea de plătit. Alergau înspre mine şi din sus şi din jos. Aurora şi alţii, căutau ajutor. Călare pe turbioane de ceaţă. Speriaţi de moarte, săracii, dar ce voiam să le spun e că nu pot fi contrazis în cele din urmă. Chiar dacă există regresie, fie şi virtuală, ea nu se confundă cu transformarea, decrepitudinea şi cu scăderea în greutate, pentru că-i absolut o altă noţiune. Gândul acesta m-a întărit.

Nu vreau să mă tem. Frica înseamnă căldură. Căldura anunţă în mod necesar glaciaţiunea care derivă. Universul nu-i cald; ce-i aia cald, utopie! Frigiditatea nu-i din lumea aceasta, apare la oamenii superiori,

e-o aspiraţie către acordul cu Firea. Lăudată fii, Gilda!

Zbârnâitul din cap s-a mutat în articulaţii. Îmi zornăie fiecare globulă. Sunt zguduit violent, această frecare mă va calcina într-un scăpărat criogenie. Sunt rece, mi-e frig. Am inima învelită în gheaţă, ca pentru transplant. Gândesc glacial, sunt pătruns de vigoare, presimt un sfârşit asurzitor, deflorant; explozia nu mai sper s-o aud din cauza diferenţei de viteză dintre lumină şi sunet. Privesc realitatea în faţă, precum Constantin Brâncoveanu. Uite-i cum aleargă spre mine. Nu pot să-i ajut cu nimic. Mi se pare hilar, dar nu-mi vine să râd.